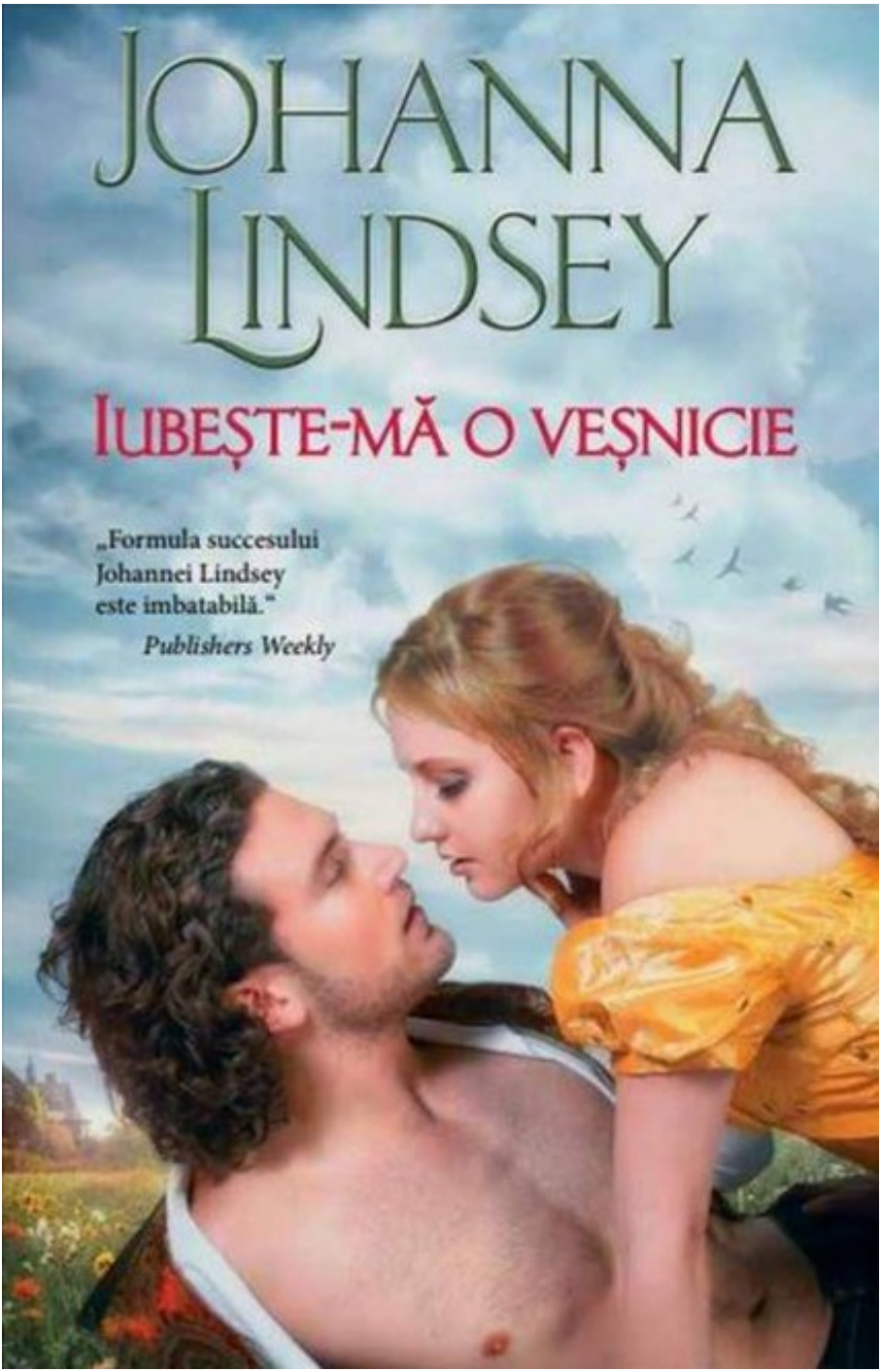
JOHANNA
LINDSEY
IUBEȘTE-MĂ O VEȘNICIE
„Formula succesului
Johannei Lindsey
este imbatabilă."
Publishers Weekly

JOHANNA LINDSEY
IUBEŞTE-MĂ O VEŞNICIE

***Love Me Forever by* Johanna Lindsey**

Copyright © 1995 Johanna Lindsey
Ediţie publicată prin înţelegere cu HarperCollins Publishers
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2018 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Elena Macoviciuc
LITERA
2018

Pentru Aaron, cu dragoste şi recunoştinţă

Capitolul 1

— Lachlan, mai trăieşti?

Existau îndoieli. Nici măcar nu era ceva de dorit în acel moment. Deşi durerea dată de rană era mai degrabă enervantă decât chinuitoare. În timp ce Lachlan MacGregor zăcea acolo sângerând, îşi dădu seama că mândria lui fusese cea care suferise cel mai mult. Era destul de rău că moşierul clanului MacGregor ajunsese în rândul tâlharilor de rând. Că fusese destul de prost cât să fie rănit…

— Lachlan?

Întrebarea insistentă veni din nou de la unul din membrii clanului.

— Dacă nu sunt mort, atunci ar trebui să fiu, aşa că să nu te gândeşti să îmi duci cadavrul acasă pentru înmormântare, Ranald. O să-l laşi aici, ca să putrezească, aşa cum merită.

Un chicot se auzi din cealaltă parte a lui.

— Ranald, nu ţi-am spus să nu-ţi faci griji? comentă Gilleonan MacGregor. O să fie nevoie de ceva mai mult decât de o bilă mică de plumb trasă de-un pistol englezesc ca să doboare o asemenea matahală.

Lachlan răspunse cu un pufnet. Ranald, care tot încercase să scoată vreun semn de viaţă de la el, oftă.

— Da, şi ştiam asta, spuse Ranald cu un amestec ciudat de uşurare şi mândrie în voce. Îmi băteam capu’ cum să-l punem din nou pe cal. Dacă nu poa’ s-o facă singur, o să putrezească aici, pentru că noi nu îl putem ridica, nici de încercăm amândoi.

— Pentru mine, asta nu a fost o problemă. Îmi amintesc că am aprins un foc lângă picioarele lui mari la un moment dat când era tânăr. Incredibil cât de repede se mişcă un bărbat mare cât MacGregor când…

Lachlan mormăi, amintindu-şi de acel moment. Gilleonan chicoti din nou. Ranald ţâţâi şi spuse serios:

— Nu aş încerca asta, verişoare. Un foc le-ar arăta englezilor unde suntem, dacă sunt destul de proşti cât să

ne caute în continuare.

— Aşa e, şi un foc nu ar fi fost necesar dacă moşierul nostru ar fi aşteptat până ajungeam acasă şi-abia apoi cădea de pe cal. Da', cum nu a făcut asta şi e întins aici, aveţi alte idei?

— Am eu una, spuse Lachlan. O să vă rup gâturile, şi-aşa o să fim trei care putrezesc aici.

Cei doi ştiau că mărimea lui Lachlan, avea peste doi metri, era un subiect sensibil pentru acesta. Imboldurile de genul acesta urmăreau să-l enerveze îndeajuns cât să se ridice singur, deşi sperau că nu aveau să-l înfurie într-atât încât să îi omoare.

Nu era clar cât de nervos era în acel moment, aşa că Ranald spuse:

— Dacă e în regulă cu tine, Lachlan, aş prefera să nu putrezesc atât de aproape de graniţa cu Anglia. Nu m-ar deranja să se întâmple în munţi, dar aici, jos, nu-mi place deloc ideea ta.

— Atunci, tăceţi amândoi şi lăsaţi-mă să mă odihnesc câteva momente, şi poate o să vă fac pe plac şi o să mă sui singur pe cal.

Sugestia lui fu întâmpinată cu o linişte deplină. Probabil îi ofereau odihna pe care o ceruse. Problema era că nu credea că mai avea energie să facă vreun efort, fie că se odihnea, fie că nu. Devenea din ce în ce mai slăbit, simţea cum forţa i se scurgea odată cu sângele. Afurisita de rană. Dacă nu ar fi simţit înţepătura glonţului când îi străpunsese carnea, nu ar fi putut spune cu siguranţă că rana era undeva în zona pieptului. Pieptul îi amorţise cu mult înainte să cadă de pe cal, şi aterizarea dură adăugase noi dureri. O altă problemă cauzată de dimensiunea lui. Când cădea, se lovea zdravăn.

— Pun pariu că mintea îi plecase din nou haihui şi de-asta a fost împuşcat, spuse Gilleonan după câteva minute, văzând că Lachlan nu se mişcase deloc. De-un an, n-a făcut altceva decât să stea cu gândul la roşcata pe care i-a furat-o englezul.

Lachlan ştia foarte bine că cei doi încercau să-l facă

să se enerveze din nou, ca să se ridice şi să nu-i mai ţină pe jar. Şi tactica funcţionă, mai ales că remarca lui Gilleonan era cât se poate de adevărată.

Când fusese împuşcat, se gândea la frumuşica de Megan, cu părul ei roşu şi ochii albaştri mari. Niciodată nu îi fusese dat să vadă o fătucă mai minunată. Se gândea la ea de fiecare dată când se apropiau de graniţa engleză, pentru că acolo o întâlnise şi o pierduse. Bineînţeles că se gândea prea mult la ea şi în alte dăţi, dar asta era problema lui, şi era mai bine să rămână aşa şi să nu fie discutată cu alţii, indiferent de scop.

— Am furat-o de la englez, mormăi Lachlan. El pur şi simplu a recuperat-o. E o diferenţă.

— A recuperat-o şi te-a bătut de ţi-au sunat…

Acea remarcă merita o lovitură serioasă, iar pumnul lui Lachlan, chiar dacă nu avea putere, tot îl dărâmă pe Gilleonan. Acesta bombăni surprins când ateriză pe spate, deşi tocmai la o astfel de reacţie se aşteptase de la moşierul lui.

Ranald, pe de altă parte, râse.

— Foarte bine, Lachlan. Acum, dacă ai putea să faci încă un efort ca să te sui pe cal, o să te ducem acasă, unde Nessa o să-ţi îngrijească rana.

Lachlan mormăi. Gilleonan, care avea acelaşi gând, se răsti la Ranald:

— Eşti idiot, omule? Eu aş fugi în direcţia ailaltă dacă aş şti că Nessa e cea care are să se ocupe de mine. Te obligă să te faci bine – asta după ce boceşte deasupra ta. E o privelişte groaznică, fii sigur de asta.

Ranald se încruntă.

— Crezi că s-ar răsti la moşier?

— Ştiu că ar face-o, bombăni Lachlan.

„Şi ar fi pedeapsa potrivită pentru prostia lui”, gândi în sinea sa.

Cu asta în gând, se rostogoli şi se obligă să se ridice şi să se sprijine în mâini şi genunchi. Vederea îi era înceţoşată – nu că ar fi putut vedea prea multe, din moment ce era întuneric. Noaptea fără lună era momentul perfect pentru

jaf. Însă furtul şi lumina lunii nu se pupau nicicum, şi trebuia să facă ceva să le separe – asta dacă supravieţuia acestui fiasco.

— Îndrumaţi-mă către mica bestie, le spuse prietenilor lui.

Aceştia însă făcură mai mult de atât: încercară să-l ajute să se ridice. Într-un final însă, mai degrabă îl încurcau decât să îl sprijine, aşa că îi dădu la o parte cu un mormăit. Reuşi cumva să se suie în şa, şi cei doi prieteni reuşiră să îl ducă acasă, deşi el îşi amintea foarte puţine despre acea călătorie lungă şi dureroasă şi despre opririle necesare ca rana să-i fie îngrijită, înainte ca Nessa să pună mâna pe el.

Într-un final, ajunsese totuşi pe mâna femeii, şi trecură trei săptămâni pline de frustrare până când Lachlan reuşi s-o convingă să-l lase în pace. Problema cu Nessa era că se credea îndrăgostită de Lachlan şi era convinsă că aveau să se căsătorească într-o bună zi, deşi el nu o încurajase niciodată în acest sens. Însă faptul că el nu făcuse niciodată curte în mod serios vreunei femei era toată încurajarea de care avea ea nevoie. Dar când să fi avut timp şi de curtat? Responsabilitatea clanului îi fusese pusă în cârcă de la o vârstă aşa fragedă.

Nessa locuia în casa lui, ca mulţi alţii din clanul său. Fusese servitoare de când îşi amintea Lachlan, partenera lui de joacă pe când erau mici, o fiinţă enervantă când el începuse să fie interesat de fete, pentru că nu o punea în acea categorie, ea fiind băieţoasă. Era cu cinci ani mai tânără decât el – care avea douăzeci şi şase de ani –, avea un temperament vulcanic şi îi preluase gospodăria după ce tatăl lui murise şi mama lui vitregă fugise cu toată averea MacGregor, în afară de pământ. Acest lucru îl forţase pe el să înceapă o viaţă nedorită de tâlhar.

Îi spusese frumoasei Megan că tâlhăritul era o trăsătură de familie, dar acest lucru nu era adevărat. Trecuseră mai bine de două sute de ani de când familia lui bătuse drumurile noaptea târziu, şi, chiar şi atunci, o făceau mai mult ca să îşi bată joc de alte clanuri, nu ca să îşi umple buzunarele. Averea MacGregor se strânsese de-a

lungul anilor din cadouri regale, câteva demersuri viclene şi un jucător norocos. Fuseseră însă multe cheltuieli pentru reparaţii la vechiul castel, nenumărate nunţi şi bani daţi pentru a se asigura că toată lumea avea tot ce îi trebuia.

Obţineau câteva recolte de sezon, deoarece micile turme de oi şi vite pe care le aveau nu puteau hrăni toată gospodăria în mod constant. Iar singura investiţie care le oferea bani în fiecare an eşuase. Chiar şi aşa, s-ar fi descurcat bine dacă n-ar fi fost Lady Winnifred.

Lachlan se înfuria de fiecare dată când se gândea la pagubele provocate clanului de mama lui vitregă. Nu ea îl crescuse, deşi fusese la castelul Kregora o perioadă lungă din copilăria lui. Nu o dispreţuise în cei doisprezece ani cât fusese măritată cu tatăl lui. Pur şi simplu, fusese acolo, făcând parte din privelişte, ocazional zâmbind. Era prea frivolă ca să îi pese de copii. Era preocupată numai de ea şi, evident, de tatăl lui.

Nimeni nu ar fi bănuit că era o hoaţă, dar acesta era adevărul. Nu trecuse nicio săptămână de la moartea soţului ei, şi ea dispăruse, cu tot cu moştenirea lui Lachlan. O căutaseră mai bine de un an, dar nu îi dăduseră de urmă. Era ca şi cum furtul şi dispariţia fuseseră bine plănuite, până la ultimul detaliu. Însă asta ar indica lucruri şi mai urâte despre caracterul ei.

Acum, trei ani mai târziu, castelul Kregora era dărăpănat, căci Lachlan nu fura de la puţinii englezi aflaţi la graniţă destul cât să repare vechea clădire. Cu toate astea, refuza să fure mai mult, deoarece se temea că cineva chiar ar avea de suferit financiar din pricina lui, chiar dacă era vorba despre englezi. Trăia cu acea povară şi abia reuşea să îi hrănească pe cei de care era responsabil. Având în vedere situaţia, nunţile fură amânate, iar unii membri ai clanului, care trăiseră toată viaţa în castel sau pe pământul MacGregor, se mutară din Ţinuturile înalte.

Fusese învăţat care erau responsabilităţile lui, însă pierderea bruscă a averii nu fusese niciodată luată în calcul. La douăzeci şi trei de ani, nu fusese pregătit pentru o asemenea povară. La douăzeci şi şase de ani, situaţia i se

părea şi mai groaznică şi tot nu avea o soluţie ca să o schimbe, ceva care să nu îi lase un gust mai amar decât tâlhăritul. Deja avea datorii la cele câteva rude distante pe care le avea şi tot ce fusese de valoare în castel fusese vândut de mult.

Situaţia era una gravă, motiv pentru care, în perioada sa de recuperare, Lachlan dori să vorbească despre asta cu doi dintre cei mai apropiaţi parteneri ai lui, Gilleonan şi Ranald.

Gilleonan era un văr de gradul doi şi cu câţiva ani mai mare decât Lachlan. Ranald era un văr de gradul trei şi cu un an mai tânăr. Niciunul nu locuia în castel. Amândoi aveau case în apropiere, deşi erau foarte des alături de Lachlan, ca acum, de exemplu, când luau cina într-o seară friguroasă de noiembrie.

Lachlan aşteptă până când terminară de mâncat ca să îşi spună concluzia.

— Nu merge.

Cum prietenii lui fuseseră avertizaţi despre ce aveau să vorbească, nu cerură lămuriri.

— Mergea destul de bine până când ai fost împuşcat, spuse Ranald.

— Rana mea nu are nimic de-a face cu ce e deja evident. Ranald, uită-te în jur, spuse Lachlan, după care repetă: Nu merge.

Nu trebuia să te uiţi ca să remarci zonele mai deschise de pe pereţi, unde fuseseră atârnate la un moment dat tablouri, dulapul cu porţelanuri care era gol acum, lipsa paharelor de cristal şi a tacâmurilor de argint de pe masă. Trecuse mult timp de când aceste lucruri nu mai existau; poate prietenii lui uitaseră cum arăta masa când tatăl lui Lachlan încă trăia.

— Vrei să spui că o să terminăm cu tâlhăritul? întrebă Gilleonan.

— Întreb care e rostul. Doar o singură dată am adus acasă o geantă destul de plină cât să simţim diferenţa o perioadă scurtă de timp. Facem acea excursie lungă de şase-şapte ori pe lună şi abia avem cu ce ne lăuda.

— Da, nu îmi place chiar aşa mult drumul, mai ales în această perioadă a anului, încuviinţă Gilleonan. Dar problema noastră e că niciodată nu am luat asta în serios. A fost doar o distracţie.

Lachlan nu avea cum să nu fie de acord cu asta. Până să fie împuşcat, mai mult se distraseră, însă nu asta era problema.

— Dacă e să fii sincer, Gill, nu suntem mai buni decât nişte hoţi, spuse Lachlan.

Gilleonan ridică dintr-o sprânceană.

— Şi acum, nu asta suntem?

Ranald pufni.

— Nu aş spune că furtul de la un englez e jaf.

Lachlan zâmbi. Nu, aia fusese partea distractivă. Chiar dacă acum scoţienii şi englezii se înţelegeau bine în majoritatea domeniilor, fuseseră mereu duşmani în esenţă. Cel puţin scoţienii din munţi, precum şi cei de la graniţă, care mereu îi jefuiseră pe englezi, vedeau lucrurile aşa. La graniţă, temperamentele şi certurile încă escaladau, animozitatea fiind moştenită de la o generaţie la alta.

— Tâlhăritul a fost sugerat când situaţia nu era atât de groaznică, spuse Lachlan. Dar am atins punctul de jos, şi acum trebuie să ne gândim la altceva, până nu pierdem şi castelul.

— Te-ai gândit deci la ceva anume? întrebă Gilleonan.

Lachlan oftă.

— Nu, dar, ca întotdeauna, sunt deschis sugestiilor.

Cei doi prieteni se rezemară de scaune. Gilleonan învârtea vinul ieftin în paharul de tinichea, iar Ranald îşi ridică un picior peste braţul scaunului. Lachlan îşi duse mâinile după cap, pregătit să respingă orice sugestie care nu-i era pe plac.

— Am auzit că au dat de aur acolo, în California, spuse Ranald. Bucăţi mari, care pur şi simplu aşteaptă să fie luate.

Lachlan ridică dintr-o sprânceană, însă, înainte să poată răspunde, Gilleonan spuse:

— Da, şi eu am auzit asta, însă membrii clanului

MacGregor de aici nu se pot aventura atât de departe de casă. Poate am putea trimite câţiva oameni care să vadă despre ce e vorba. Ranald tot vrea să călătorească, şi fratele lui ar fi de acord să-l însoţească. Dar nu putem să ne bazăm pe zvonuri, nici să aşteptăm atât de mult ca să facem ceva. Ar trece luni întregi până când am primi mesaj de la cineva trimis atât de departe.

Nici Lachlan nu ar fi putut să o spună mai bine, aşa că nu făcu decât să încuviinţeze, deşi regretă faptul că nu putea călători aşa departe. Gilleonan însă avea dreptate. Liderul clanului trebuia să fie accesibil.

— De acord, spuse Ranald. Putem să vorbim cu Arnald, să vedem dacă vrea să caute aur, dar între timp… m-am gândit la o soluţie acum ceva timp, însă Lachlan era prea tânăr.

— Ce anume?

— O soţie. Mai exact, o soţie bogată.

Lachlan îşi dădu ochii peste cap, fără să ia sugestia în serios. Însă Gilleonan se aplecă încântat.

— Da, asta e, Ranald. Şi e timp destul să avem şi un moştenitor cu care să ne jucăm.

— Şi unde, mă rog, o să găsesc o soţie bogată pe aici? întrebă Lachlan, căruia nu îi plăcea deloc acea soluţie.

— Pe aici, nu ai cum să găseşti una care să nu fie deja promisă cuiva. Dar în sud…

Lachlan îl întrerupse.

— Nici zona aia nu abundă de moştenitoare.

— Nu, dar Anglia o face, şi e la doar câteva zile distanţă de mers cu calul, nu e peste un ocean.

Lachlan mormăi în sinea lui, deoarece nu renunţau la idee pe cât de repede şi-ar fi dorit s-o facă.

— O soţie englezoaică?

— Străunchiul tău Angus nu a avut nicio problemă cu asta, îi reaminti Ranald.

— Unchiul Angus, Dumnezeu să-l odihnească în pace, era îndrăgostit, îi răspunse Lachlan. Se pot face excepţii în asemenea circumstanţe.

— Şi tu n-ai fi făcut exact asta dacă frumuşica de

Megan te-ar fi plăcut? spuse Gilleonan. Dacă-mi amintesc bine, şi ea e cât se poate de englezoaică.

Lachlan roşi, pentru că tot ce spusese prietenul lui era adevărat, îi ceruse lui Megan să se căsătorească cu el la doar câteva minute după ce o cunoscuse şi plecase cu ea pe cal ca să îi dea mai mult timp să se răzgândească după ce îl refuzase. Ar fi putut chiar să o convingă să se căsătorească dacă logodnicul ei nu ar fi venit după ea atât de repede. Însă ea era adevărata excepţie. Erau slabe şanse să găsească o altă fătucă la fel de frumuşică.

Doar vorbeau despre o soţie, o femeie alături de care să stea pentru tot restul vieţii sale. Era de aşteptat ca un moşier să facă nişte sacrificii pentru cei apropiaţi lui, însă acesta părea prea mare. Mai ales din moment ce mereu îşi imaginase că avea să se însoare cu o persoană pe care o plăcea, nu doar de dragul clanului.

— Vă aşteptaţi să mă căsătoresc cu orice moştenitoare?

— Nu, deloc, îl asigură Gilleonan. Tu te gândeşti la fătucile scoţiene şi că foarte puţine sunt bogate. Gândeşte-te mai bine la englezi şi la câte au ei. Dintre atâtea, de ce nu ai găsi pe cineva pe care să iubeşti?

Cuvântul „iubire” îl făcu pe Lachlan să se gândească din nou la Megan. Oare se căsătorise cu logodnicul ei englez? Nu toţi cei care mergeau la Gretna Green, ca ea, chiar se căsătoreau. Unora le venea mintea la loc. Dar trecuse deja un an. Dacă nu se căsătorise cu cel pentru care venise în Scoţia, cel mai probabil se căsătorise cu un altul. Dar dacă totuşi nu făcuse asta? Dacă încă era disponibilă? Doar pentru asta şi merita să meargă în Anglia ca să vadă care era situaţia. Chiar şi aşa, se simţi nevoit să sublinieze:

— Uitaţi că nu sunt chiar o partidă bună.

Ranald pufni.

— Eşti un bărbat cât se poate de chipeş. O să fie mai multe fătuci îndrăgostite de tine decât îţi poţi imagine.

Era adevărat că Lachlan era un bărbat chipeş. Părul lui era castaniu-închis, cu doar câteva nuanţe de roşu care

apăreau într-o anumită lumină. Ochii îi erau de un verde pal şi, în majoritatea timpului, erau luminaţi de amuzament. Iar trăsăturile lui erau unice şi le făceau pe femei să ofteze după el.

— Cred că se referea la mărimea lui, adăugă ezitant Gilleonan. Este puţin înfricoşător pentru o fătucă mică.

Înălţimea şi mărimea corpului său, pe care le moştenise de la tatăl lui, erau mereu un subiect sensibil pentru Lachlan.

— Eu mă refeream la faptul că nu am bani, bombăni el.

Ambii lui prieteni pufniră când auziră asta, Gilleonan exprimând gândurile amândurora:

— Omule, este moşierul clanului MacGregor. Nu ai nevoie de altceva ca să fii o partidă bună pentru orice fătucă.

Lachlan oftă. Devenise tâlhar la sfatul rudelor lui şi nu ajunsese nicăieri cu asta. Nu avea de gând să se căsătorească doar pentru că lor li se părea o idee bună. Merita însă să ia în calcul ideea şi chiar să depună puţin efort să vadă dacă era posibil, pentru că se săturase să îşi tot facă griji.

— Foarte bine, dar nu o să merg în Anglia fără puţin ajutor, să pot face asta bine şi rapid, asta dacă o *s-o* pot face. O să-i scriu mătuşii mele de acolo, să văd dacă e dispusă să mă ajute. Dar, dacă tot trebuie să suport să fiu înconjurat de englezi, ar cam fi cazul ca voi doi să veniţi să suferiţi cu mine. Iar asta v-o spune un MacGregor.

Cu alte cuvinte, era un ordin pe care nu îl puteau refuza.

Capitolul 2

— O să pleci într-o săptămână, fata mea, îi spuse Cecil Richards, actualul conte de Amburough, singurului său copil, pe un ton care nu lăsa loc de comentarii. Excelenţele

lor te aşteaptă la Sherring Cross şi o să aibă grijă de tine. Ascultă-mă bine, nu o să ai nicio problemă să-ţi găseşti un soţ în mulţimea aia.

Kimberly Richards se uita direct la tatăl ei, care intrase în salonul în care ea cosea, ca să facă şocantul anunţ. Cecil avea cincizeci şi ceva de ani, era uşor corpolent, îmbujorat, cu păr şaten şi ochi cenuşii. Kimberly nu moştenise nimic de la el, nici la înfăţişare, nici la temperament, lucru pentru care era recunoscătoare.

Nu ar fi trebuit să fie surprinsă de anunţul lui, deşi perioada ei de jelit se terminase în urmă cu numai câteva zile. Un an întreg se învăluise în durere, suferinţa cauzată de moartea mamei sale fiind cât se poate de autentică. Refuzase toate distracţiile, iar activităţile sociale fuseseră restrânse la mersul la biserică în fiecare duminică, îşi pierduse şi logodnicul din cauza anului de jelit, pentru că acesta nu putuse – sau, mai degrabă, nu dorise – să mai aştepte şase luni până să se căsătorească.

Cu toate astea, ştia că aşa ceva urma, deoarece simţise de ceva timp că tatăl ei voia ca ea să plece din casa lui. Nu ascunsese acest lucru, precum nici dorinţa de a se căsători cu văduva Marston, care se mutase în micul lor oraş din Northumberland în urmă cu câţiva ani. Kimberly ştia că văduva refuza să împartă casa cu altă femeie.

Aşadar, cu cât Kimberly se căsătorea mai repede şi pleca, cu atât Cecil se putea recăsători mai repede. Acesta cu siguranţă nu jelise moartea soţiei lui timp de un an. Moartea ei nu fusese decât un inconvenient pentru el.

Kimberly continuă să nu îi ofere tatălui ei o reacţie vizibilă la anunţul lui şi se legă numai de menţionarea ducelui şi a ducesei de Wrothston.

— Cum ai reuşit să obţii ajutorul lor?

— Mi se datora o favoare, şi încă una mare, răspunse el. Niciodată nu mi-am imaginat că o să fie pentru ceva aşa trivial, dar asta e.

Ea ridică dintr-o sprânceană. Caracterul trivial ţinea de perspectiva fiecăruia, iar această problemă trivială era al naibii de importantă pentru el. Dar nu îi spuse asta. Nu

voia să se certe cu el din cauza asta, nu când şi ea era la fel de nerăbdătoare să plece din singura casă pe care o cunoscuse vreodată. Din păcate, acum, că mama ei murise, nu mai era un cămin, ci un loc mohorât şi înfricoşător în care doar îşi petrecea timpul.

— Şi să nu îţi ia luni să te hotărăşti, adăugă Cecil ferm. Ducele cunoaşte dorinţele mele în această privinţă; la fel ca tine, de altfel. Să nu pierzi timpul cu un bărbat cu care ştii că nu o să fiu de acord.

Altfel, avea să o dezmoştenească. Ameninţarea i se simţea în ton, şi o auzise de destule ori cât să o recunoască. Fusese la un pas de a o dezmoşteni în urmă cu şase luni, când refuzase să înceteze doliul pentru mama ei. Atunci însă, Cecil renunţase. Însă Kimberly se putea căsători şi fără permisiunea lui. La douăzeci şi unu de ani, era destul de mare să o facă. Şi, adevărul fie spus, nu era vreun dezastru să fie dezmoştenită de Cecil Richards, actualul conte de Amburough, mai ales pentru că ştia că acest lucru nu ar afecta-o financiar. Mama ei se ocupase de asta, spre disperarea tatălui ei. Cu toate astea însă, ar fi un dezastru social şi ar stârni un scandal, şi ea prefera să evite acest lucru.

Târgul de căsătorii. Pe Kimberly o trecură fiori numai când se gândi la asta. Nu ar fi trebuit să ajungă acolo. Avusese un logodnic din ziua în care se născuse. Pe Maurice Dorrien, fiul lui Thomas, prietenul bun al tatălui ei. Între ei era o diferenţă de numai trei ani. Mereu se înţelesese bine cu el în timpul vizitelor. Nu fuseseră prieteni apropiaţi, însă proveneau din acelaşi mediu, iar acest lucru părea îndeajuns.

Nu stabiliseră însă niciodată o dată. Când ea împlinise vârsta potrivită pentru căsătorie, el ajunsese la vârsta la care să plece în marele tur cultural al Europei, şi până şi tatăl ei fusese de acord că nu putea rata aşa ceva doar ca să se căsătorească. Aşa că ea aşteptase un an, cât dura în mod normal turul. Problema era însă că Maurice stătuse plecat nu un an, ci doi, pentru că se distrase atât de bine în călătoriile lui.

O întrebase cineva dacă o deranja să îl mai aştepte un an? Bineînţeles că nu. Doar fusese informată că Maurice îşi extinsese călătoria şi că nunta trebuia să aştepte. Kimberly avea douăzeci de ani când Maurice se întorsese din străinătate. Planurile de nuntă fuseseră făcute, în sfârşit, invitaţiile trimise, însă apoi mama ei murise, şi Kimberly începuse perioada de doliu. Îşi iubise mama mult, şi nu avea de gând să scurteze tradiţionalul an de doliu doar pentru că nunta ei fusese amânată doi ani, iar perioada de doliu avea să mărească perioada la trei. Doar ea îl aşteptase pe Maurice, aşa că el nu ar fi trebuit să aibă nicio problemă să o aştepte la rândul lui. Doar tocmai îşi pierduse singurul membru al familiei de care fusese apropiată vreodată.

Însă nu aşa stătuseră lucrurile. Maurice strânsese datorii considerabile fiindcă îşi prelungise turul şi din cauza jocurilor de noroc. Avea nevoie disperată de banii şi de proprietăţile care aveau să îi revină după căsătorie. Kimberly nu fusese niciodată încântată de ideea că Maurice avea să fie soţul ei, dar se împăcase cu acest gând şi fusese sigură că el nu îi voia averea. Până în urmă cu şase luni. Când se aflase despre situaţia lui financiară, el puse punct logodnei după ce ea refuzase să se căsătorească numaidecât cu el. În acel moment, Kimberly fusese şocată, pentru că totul fusese atât de neaşteptat.

Iar tatăl ei fusese furios – nu pe Maurice, ci pe ea. În privinţa lui Maurice, nu făcuse decât să bombăne puţin, dar ce ar fi putut spune cu adevărat? Maurice era răspunzător de el însuşi, acum că tatăl lui, Thomas, murise. Nu trebuia să onoreze o logodnă stabilită de părinţii lui şi în privinţa căreia nu avusese niciun cuvânt de spus. Fusese de acord să se căsătorească cu Kimberly, însă nu era dispus să aştept încă şase luni, până se termina perioada ei de doliu.

Când ea fusese destul de naivă cât să spună că Maurice părea să îi vrea doar banii, Cecil nu se arătase nici măcar puţin înţelegător. Nu spusese decât: „Şi? Aşa merg lucrurile. Crezi că eu am iubit-o pe mama ta? Singura femeie pe care am iubit-o vreodată a murit din cauza

nenorociţilor de scoţieni din nord, naiba să-i ia pe toţi. Mama ta a fost a doua opţiune pentru mine, pentru că venea dintr-o familie înstărită, dar ne-am înţeles bine”.

Oare chiar aşa fusese? Kimberly îşi amintea că mama ei se simţea mereu mizerabil şi se încorda când Cecil ridica vocea. Era o femeie delicată, aproape timidă, şi nu se potrivea deloc cu soţul ei. Ea ar fi avut nevoie de un bărbat bun şi înţelegător, însă, mai presus de orice, ar fi avut nevoie de un soţ care să o iubească, lucru de care nu avusese parte cu Cecil Richards.

Deşi semăna mult cu mama ei în ceea ce privea toleranţa, Kimberly nu era la fel de timidă ca aceasta. Putea îndura multe până să-şi piardă cumpătul. Şi nu avea rost să se enerveze din cauza situaţiei actuale. Trebuia să găsească un soţ, şi încă repede. Era de acord cu asta pentru că voia să plece din casa tatălui ei la fel de mult cât voia el să o vadă plecată. Însă, după experienţa cu Maurice, se întreba cum avea să ştie sigur dacă un bărbat o voia de nevastă pentru ea sau pentru zestrea ei.

Era un lucru la care nu se gândise înainte. Nu că ar fi fost ceva adecvat, aşa cum i-ar fi subliniat tatăl ei. Era important pentru ea într-un mod egoist. Ar fi preferat să aibă un soţ care chiar să ţină la ea. Când ştiuse că urmează să se căsătorească cu Maurice, acest lucru nu contase, deoarece se resemnase şi îşi acceptase soarta. Niciodată nu se gândise că ar putea avea ceva mai bun. Dar acum, nu mai era legată de Maurice şi nu vedea de ce nu ar putea fi cu un bărbat care să o facă fericită.

Însă nu avea să fie uşor să găsească un bărbat. Nu era chiar o frumuseţe năucitoare, care să îi facă pe bărbaţi să se îndrăgostească de ea. Mama ei îi spusese mereu că avea un zâmbet frumos, care aducea bucurie, dar asta era ceva ce mamele le spuneau de obicei fiicelor lor. Kimberly nu văzuse niciodată nimic special la zâmbetul ei, dar, pe de altă parte, îi era greu să zâmbească sincer în timp ce se uita în oglindă şi îşi privea trăsăturile destul de banale.

Nu avea nimic care să o evidenţieze în afară de câteva realizări standard, de o voce plăcută pentru cântat

şi de ceva abilităţi la pian, plus faptul că ştia să coasă şi să administreze o casă mare. Faptul că era extrem de abilă cu numerele, contabilitatea şi alegerea investiţiilor profitabile îl descoperise curând, şi nu era ceva ce un soţ ar aprecia sau de pe urma căruia ar beneficia, finanţele fiind considerate domeniul bărbaţilor.

În ceea ce privea înfăţişarea, era suplă, ba chiar un pic slabă, având în vedere înălţimea ei. Părul îi era frumos, cu bucle de un blond-închis, însă blondul-deschis ar fi fost mai plăcut. Trăsăturile nu îi erau remarcabile în vreun fel, deşi avea un maxilar pătrăţos, care făcea aluzie la încăpăţânarea pe care foarte rar o arăta. Avea nişte ochi frumoşi, de un verde-închis şi pur, pe care oamenii îi admirau uneori. Însă majoritatea oamenilor pe care îi cunoştea erau destul de drăguţi şi trebuiau să îi spună ceva amabil ca să fie de treabă.

Îşi puse acul şi aţa deoparte şi se ridică, uitându-se în jos la tatăl ei. La înălţimea ei, de un metru şaptezeci şi doi, pe care o moştenise din partea mamei, era mai înaltă decât el cu vreo doi centimetri. Era un lucru care îl iritase pe tatăl ei din ziua în care ea îşi atinsese înălţimea maximă. Era o armă micuţă, ce îi oferea plăcere lui Kimberly doar pentru că îl irita pe el. Altfel, înălţimea ei era o ruşine, pentru că o scotea în evidenţă într-o mulţime de femei normale.

— Nu am de gând să pierd timpul, tată, dar să nu te aştepţi la rezultate imediate, pentru că nu am de gând să-l accept pe primul bărbat recomandat de Excelenţele lor. Nu tu o să trebuiască să locuieşti cu el pentru restul zilelor, eu o s-o fac, aşa că, dacă nu simt o anumită compatibilitate, nu o să-l accept.

Tatăl ei se înroşise înainte ca ea să termine ce avea de spus, dar Kimberly se aşteptase la asta. Bărbatul nu suporta când fata lui îşi spunea părerile.

— Nu o să tărăgănezi totul doar ca să îmi faci în ciudă…

Kimberly îl întrerupse, întrebând:

— De ce ai crede aşa ceva? Nu ţi-e clar că nu îmi place să locuiesc aici? Sau, ca toate celelalte lucruri legate

de mine, pur şi simplu nu ai observat?

Bărbatul nu avea un răspuns. Dar ce ar fi putut spune, până la urmă? Avea obiceiul să o ignore; asta dacă nu avea nevoie de ceva anume de la ea. Nu îi oferi nici măcar plăcerea de-a se arăta jenat de comentariul ei.

Pur şi simplu bombăni puţin, după care repetă:

— Ai grijă să nu tărăgănezi treaba.

Apoi, ieşi din salon.

Kimberly oftă şi se aşeză, dar nu se întinse după ac. Fu copleşită de emoţii, acum că trebuia să se gândească la ce urma. Avea să călătorească singură, lucru pe care nu îl făcuse niciodată. Urma să aibă de-a face cu o mulţime de străini, în condiţiile în care mereu trăise printre oameni cunoscuţi. Şi trebuia să îşi aleagă un soţ, unul cu care să fie de acord şi ea, şi tatăl ei. Asta era partea cea mai dificilă, pentru că nu îşi putea imagina că avea să primească prea multe oferte. Poate una sau două, iar astea nu erau prea multe opţiuni, având în vedere că urma să-şi aleagă omul cu care avea să-şi petreacă viaţa.

Capitolul 3

Megan St. James, noua ducesa de Wrothston, îşi ridică privirea din scrisoarea pe care tocmai o terminase de citit. Când soţul ei îi înmânase scrisoarea, îi spusese că spera că îi plăcea să facă pe Cupidon. Acum, îi înţelegea comentariul şi nu era prea fericită pentru asta.

Îşi ridică dintr-o sprânceană în timp ce îl privi pe Devlin, bătând din picior pentru a-şi arăta iritarea, în caz că primul gest nu era destul de clar.

— Cum m-am ales cu responsabilitatea de a-i găsi acestei fete un soţ, când tu eşti cel care îi datorează o favoare tatălui ei? Scrisoarea ţi-e adresată ţie, nu-i aşa?

— Da, spuse Devlin. Însă treburile care ţin de căsătorie şi de cuplat sunt din domeniul femeilor.

— Cine spune asta?

— Eu.

Bărbatul zâmbi, ştiind că asta avea să o enerveze şi mai mult. Iar ea îi oferi fix reacţia pe care o aşteptase: un pufnet deloc tipic unei doamne.

— Ştii că Duchy se pricepe mai bine la lucruri d-astea. Cunoaşte pe toată lumea, deci ştie exact cine îşi caută soţie şi cine nu. Eu, în schimb, abia reuşesc să-mi amintesc numele acestui conte şi pe al acelui viconte şi să fiu la zi cu scandalurile actuale. Nici măcar nu am început să aprofundez poveştile tuturor acelor lorzi şi doamne pe care tu te aştepţi să-i cunosc.

— Apropo, iubire, te descurci minunat în privinţa asta. Un compliment era exact ce îi trebuia ei în acel moment, însă el ştia asta, motiv pentru care îl şi spusese. Şi, da, poate că Duchy ştie mai multe în sfera asta, dar bunica mea nu poate ţine pasul cu tot divertismentul şi socializările de care va fi nevoie. Te rog, cere-le ajutorul şi ei, şi mătuşii Margaret. O să fie încântate să ţi-l ofere. Însă, draga mea, favoarea mi-a fost cerută mie, prin urmare tu, ca soţie a mea, eşti responsabilă să o duci la îndeplinire.

Avea dreptate. Era duce; nu ar fi trebuit să i se ceară să fie implicat în ceva aşa trivial. Pe de altă parte, şi ea era ducesă, şi acelaşi lucru ar fi trebuit să fie valabil şi în cazul ei. Poate găsea cum să scape din asta. Cu asta în minte, Megan întrebă:

— E absolut necesar ca tu să faci această favoare?

— Absolut, o asigură el. Favoarea pe care i-o datorez e una serioasă. Asta e o nimica toată în comparaţie cu ce mi-ar fi putut cere şi e o uşurare că pot scăpa aşa uşor de această problemă.

Uşor pentru el, cu siguranţă. Deja delegase responsabilitatea, se spălase pe mâini de ea. Asta credea el. Dacă ea trebuia să socializeze mai mult decât i se cerea în mod normal, ca să găsească un bărbat demn pentru fată, atunci avea să se asigure că şi Devlin urma să meargă la acele evenimente.

Însă îşi aminti că în curând urmau să aibă un alt musafir, în afară de Lady Kimberly. Poate până la urmă nu

avea să dureze mult să îi găsească un soţ…

— Mătuşa ta Margaret a pomenit ceva despre nepotul ei, care vine în vizită…

— E în regulă, e în regulă…

— Asta înseamnă că o să avem din nou casa plină de oaspeţi.

— Când n-am avut noi casa plină? întrebă Devlin sec.

Megan râse. Cu peste o sută de servitori sub acelaşi acoperiş, o casă plină era o afirmaţie modestă. Însă el se referea la musafiri, şi avea dreptate. O mulţime de oameni făceau afaceri cu Devlin, şi, cum Sherring Cross era destul de departe de Londra, când Devlin era acasă, aceştia veneau la ei şi, de obicei, rămâneau, unii chiar câteva săptămâni.

— Ce am vrut să sugerez, înainte să încerci să mă ignori, este că nepotul lui Margaret e potrivit ca soţ, aşa cred eu. Vom putea evita toată tevatura dacă el şi Lady Kimberly o să se placă. Asta dacă tot o să-l avem aici pentru o perioadă.

— Excelent! Devlin zâmbi. Mă bazez pe tine să te asiguri că o să se placă.

— Presupun că pot să depun ceva efort în privinţa asta. E mult mai uşor decât să plănuiesc baluri şi alte evenimente la care oricum ar trebui să participi şi tu.

Simplul gând îl înspăimântă.

— Cred că o să mă mut la Londra cât se întâmplă toate astea.

Ea îl privi atentă.

— Acum, că pomeneşti despre asta, ar fi mai simplu să plănuiesc toate aceste lucruri la Londra. E mai mic riscul ca lumea să rămână peste noapte.

Bărbatul se răzgândi repede.

— Dacă mă gândesc mai bine, o să rămân aici, la ţară.

Ea îi zâmbi inocent.

— Cum vrei. Dacă vrei să suporţi treizeci sau patruzeci de oameni la micul dejun în fiecare dimineaţă…

Privirea pe care i-o aruncă Devlin era plină de

amărăciune.

— Eşti hotărâtă să mă implici în asta, nu-i aşa?

— Absolut.

Devlin oftă.

— Cred că o să vorbesc cu mătuşa Margaret despre acest nepot cu care s-a ales în urma căsătoriei. Dacă e potrivit, şi nu văd de ce nu ar fi, o să depun efort să îl cuplez cu fata contelui. O îmbrăţişă scurt pe Megan. Draga mea, ai avut o idee excelentă. Hai să rezolvăm asta cât mai repede, da?

Îl îmbrăţişă şi ea la rândul ei, însă nu atât de scurt.

— Şi, poate, după aceea, putem pleca într-o vacanţă numai noi, pentru puţină intimitate? Numai tu, eu şi copilul? Nu am avut timp pentru noi de când s-a născut Justin. Au trecut deja luni bune, şi oamenii încă vin să îţi vadă moştenitorul. Poate ne putem ascunde în căsuţa de lângă Bath?

El râse.

— Acea căsuţă are douăzeci de camere şi servitori. Nu prea e potrivită pentru intimitate.

Ea se încruntă, deoarece îşi imaginase ceva mult mai mic. Sugeră o alternativă.

— De fapt, Sherring Cross este destul de mare cât să ne putem instala într-una dintre aripile nefolosite fără a şti careva că suntem toţi trei acolo.

El o privi fix, încercând să-şi dea seama dacă glumea. Cum expresia ei nu trădă nimic, spuse:

— Te plângi din cauza mărimii casei mele?

— În niciun caz. Tiffany e cea care spune că este un mausoleu, nu eu.

Tiffany era prietena din copilărie a lui Megan, şi amândouă erau doar nişte copile când văzuseră Sherring Cross pentru prima oară. Tiffany chiar considera locul un mausoleu, însă, atunci, amândouă fuseseră uimite de mărimea proprietăţii.

— Eu, una, am considerat mereu că are mărimea perfectă, spuse Megan, chiar dacă mă mai pierd.

— Nu te pierzi, protestă el.

— Doar o dată sau de două ori.

— Megan…

— Bine, bine, o singură dată, şi nici atunci pentru mult timp.

Râse. Adora să-şi tachineze soţul. Reuşea să îl scoată din dispoziţia rigidă şi pompoasă pe care o avea înainte să o cunoască şi la care revenea din reflex. Îl prefera pe grăjdarul temperamental cu care crezuse că se căsătoreşte când fugiseră la Gretna Green. Fusese surprinsă să afle că se căsătorise chiar cu ducele care-i bântuise gândurile în ultimul an, însă pe care nu îl văzuse.

— Ştii, spuse Devlin, ca răspuns la tachinarea ei, nu am explorat aripile din spate de la Sherring Cross de ceva timp. Din câte îmi amintesc, erau destul de private. Eşti absolut sigură că încă mai sunt?

Privirea din ochii lui turcoaz îi spunea exact în ce direcţie o luaseră gândurile lui. Un mic fior o străbătu, aşa cum se întâmpla de obicei când el o privea cu pasiune. O aventură, în mijlocul zilei, într-o parte nefolosită a casei, suna distractiv.

— De ce nu mergem să aflăm? sugeră ea.

— Exact la asta mă gândeam şi eu.

Capitolul 4

Era cea mai mare construcţie pe care Kimberly o văzuse vreodată. Fusese la palatul Victoria ca să fie prezentată reginei ultima oară când fusese la Londra cu mama ei, deci îi erau familiare grandioasele reşedinţe regale. Însă Sherring Cross, proprietatea ducală a lui Ambrose Devlin St. James, eclipsa orice alt loc prin impresionanta sa mărime. Se întindea pe hectare întregi de câmpuri atent îngrijite. Era intimidant, iar ea era deja destul de emoţionată.

Cu cât se gândea mai mult la motivul pentru care era aici, cu atât îi plăcea mai puţin. Cum să îi ceară cuiva

important ca ducele de Wrothston să o ajute să-şi găsească un soţ? Îndrăzneala tatălui ei nu avea limite. Iar Excelenţa Sa ducele era probabil la fel de încântat să facă această favoare pe cât era ea să culeagă beneficiile.

Nici călătoria până acolo nu fusese prea plăcută. Nu doar că o dureau oasele de la trei zile întregi de călătorit, dar trăsura în care era îşi pierduse o roată şi trebuise să aştepte ore întregi până când fu reparată. Apoi, afară se făcu mai frig decât era normal pentru acea perioadă din an, iar arzătorul de cărbuni pe care îl avea în trăsură nu era destul de puternic cât să o încălzească.

Apoi a avut o experienţă neplăcută într-unul din hanurile în care stătea, unde un grup de scoţieni gălăgioşi din camera de alături a ţinut-o trează jumătate din noapte. Ea nu avea nimic împotriva scoţienilor. Tatăl ei era cel care îi ura, din cauza morţii femeii pe care o iubise. O moarte care, după părerea ei şi a tribunalului, fusese accidentală.

Deşi fusese crescută conştientă fiind de ceea ce simţea el – căci el nu-şi ascunsese de soţie dragostea faţă de cealaltă femeie, ba chiar pomenise des despre asta –, nu era afectată de prejudecăţile acestuia, poate pentru că nu se simţise vreodată cu adevărat apropiată de el. De fapt, uneori se gândea că acea femeie avusese noroc să scape de o viaţă alături de conte, chiar şi prin moarte. Însă acele ocazii erau rare şi apăreau de obicei când detesta cu adevărat ceva ce făcuse tatăl ei. Avea însă ceva împotriva tulburărilor publice, ca acelea create de scoţieni în acea noapte la han. După trei plângeri la hangiu, bărbaţii încă nu se potoliseră. Dar, cel puţin, tatăl ei nu fusese acolo ca să facă o scenă. La cât de mult îi ura pe scoţieni, ar fi creat o situaţie jenantă, nu una doar enervantă.

Era destul de rău că ea se răstise la unul dintre scoţieni când îl întâlnise pe hol în dimineaţa următoare. Săracul om abia deschisese ochii, însă aceştia erau cât cepele după ce Kimberly îşi vărsase năduful. Abia peste câteva ore, când pornise deja la drum, îşi regretase cuvintele dure. Foarte rar se întâmpla să-şi piardă cumpătul. Faptul că era obosită, şi deci uşor de scos din

sărite, nu era o scuză.

Iar noua ei menajeră nu îi era de ajutor. Lui Mary, călătoritul îi făcea mai rău decât lui Kimberly. Se plângea întruna, la fiecare obstacol, întârziere sau scădere a temperaturii. Dar cel puţin ea reuşise să se odihnească în fiecare seară în camerele pe care le împărţise cu Kimberly. Fata dormea neîntoarsă.

Şi, de parcă nu era de ajuns, Kimberly răcise. Nasul îi era roşu precum cireşele de la cât strănutase. Corpul o durea de la lunga călătorie. O durere cumplită îi zvâcnea în cap. Iar protocolul îi cerea să se prezinte în cea mai bună formă, ca să facă impresie bună gazdelor. Ce glumă! Nu trebuiau decât să se uite o dată la ea ca să se întrebe în ce se băgaseră.

Însă nu avea ce face în privinţa asta. Ajunsese la Sherring Cross. Servitorii deja veneau să o ajute să se dea jos din trăsură. Iar uşile masive erau larg deschise. Nu mai rămăsese nimic de făcut decât să păşească înăuntru.

Având în vedere circumstanţele, spera, ba chiar se ruga, că urma să fie dusă în camera ei şi avea să fie prezentată gazdelor după ce îşi trăgea sufletul. Nu avusese însă noroc. Ducesa de Wrothston însăşi stătea la intrare, ca să o întâmpine. Cum se întâlneau pentru prima oară, amândouă erau uluite. Kimberly pentru că nu ştia că noua ducesă St. James era atât de mică şi incredibil de frumoasă, deşi ar fi trebuit să bănuiască asta. Îl întâlnise pe duce în urmă cu vreo zece ani, când acesta avea douăzeci, şi îşi amintea că era foarte chipeş. Prin urmare, nu era de mirare că soţia lui era minunată. Însă chiar aşa minunată?

Megan St. James definea frumuseţea – şi asta, în culori vii. Părul ei arămiu-roşcat nu era deloc la modă, dar i se potrivea perfect. Ochii ei de un albastru-închis erau calzi şi prietenoşi. Silueta ei, după primul copil, nu avea cum să se fi schimbat prea mult; era suplă şi cu forme ideale.

În comparaţie cu ea, Kimberly se simţea uşor de trecut cu vederea. E adevărat că, în micul ei oraş din Northumberland, nu se pusese niciodată preţ pe hainele la modă. În plus, tocmai renunţase la garderoba de doliu,

ceea ce însemna că hainele pe care le avea erau vechi de câţiva ani şi nu luau în calcul kilogramele pe care le pierduse. Nu că acest lucru s-ar fi văzut prin haina groasă de iarnă pe care o purta. Sau cel puţin nu fusese până când unul dintre servitori nu-i ceru haina şi nu plecă până ce ea nu i-o dădu.

Iar Megan, care trecuse peste surprinderea iniţială, se gândea că o rochie nouă, croită cum trebuia, o coafură mai puţin plictisitoare şi ceva mai puţină culoare pe nas vor face minuni pentru Lady Kimberly. Nu urma să fie noua frumuseţe a sezonului, dar nu avea ce face în privinţa asta. Nu fiecare tânără care intra pe piaţa căsătoriilor putea fi.

Situaţia putea fi mai rea, hotărî Megan. Cel puţin, tânăra nu era de-a dreptul urâtă. Kimberly Richards era… obişnuită, asta îi veni în minte. Şi avea ochi frumoşi, de un verde întunecat pur, care deveneau din ce în ce mai frumoşi cu cât te uitai mai mult la ei. Însă era posibil să dureze mai mult decât îşi imaginaseră să îi găsească un soţ.

În acel moment, pentru ca apariţia ei să fie una memorabilă, Kimberly strănută zgomotos. Şi îşi dădu seama că îşi lăsase batista de dantelă în trăsură. Tocmai urma să se streseze că începea să îi curgă nasul, când gropiţele lui Megan îşi făcură apariţia când aceasta zâmbi uluitor.

— O răceală? întrebă Megan, cu speranţă în ton. Asta expli… Ce păcat! Dar e de aşteptat, având în vedere vremea îngrozitoare.

Kimberly avea îndoieli în privinţa acelui zâmbet şi a tonului care îl acompania, care minimalizau compasiunea din cuvintele gazdei sale. Ba chiar se încordă, fiind oarecum ofensată. Apoi, se hotărî ca, înainte să spună ceva ce avea să regrete, să îşi ia câteva momente şi să se gândească dacă nu cumva e atât de epuizată de la călătorie, încât îşi imaginează lucruri.

Prin urmare, spuse:

— Mă întorc imediat, Excelenţă. Se pare că am uitat ceva în trăsură.

Fără să dea alte explicaţii şi fără să îi ofere ducesei

ocazia să o oprească, se întoarse spre uşa care fusese închisă în spatele ei.

Trăsura trebuia să fie încă acolo, din moment ce Mary supraveghea descărcarea bagajelor. Asta se aştepta Kimberly să vadă când deschidea uşa. Însă nu se întâmplă aşa.

Fix în uşă, pregătit să bată cu un pumn foarte mare, pe care îl retrase înainte să îi ajungă ei la frunte, era un bărbat fascinant. Era înalt, foarte înalt, de peste doi metri. De parcă asta nu era îndeajuns să o farmece pe Kimberly, bărbatul mai era şi foarte chipeş. Avea păr castaniu-închis, prins la spate ca să nu i-l încurce vântul. O rază de soare care dispăru într-o clipă evidenţie nuanţele de roşu din şuviţe, în ochii lui de un verde-deschis fusese un zâmbet, care nu dură însă când ea continuă să se holbeze. Nu era doar înalt, ci şi masiv: picioarele erau ca nişte trunchiuri de copac, iar pieptul îi era lat, acoperit de muşchi şi fără pic de piele în exces.

— Fătuco, în loc să te holbezi, de ce nu te dai la o parte, ca să pot intra?

Vocea lui era profundă şi surprinzător de poetică, cu accent scoţian, însă, în acel moment, tonul era destul de tăios. Se părea că era genul de bărbat căruia nu îi plăcea să se holbeze lumea la el. Dar ar fi putut cineva să n-o facă? Kimberly nu mai văzuse niciodată pe cineva atât de înalt şi de chipeş, poate cu excepţia ducelui de Wrothston, şi avea îndoieli că altcineva ar fi văzut. Era atât de emoţionată, că nu vorbi şi nu se mişcă. Când simţi o gâdilătură pe buza superioară, care îi sugeră că nasul ei nu avea să aştepte batista, îşi ridică automat braţul ca să se şteargă cu mâneca. Era un lucru interzis, absolut groaznic, o greşeală pe care ar putea s-o facă un copil, nu o femeie în toată firea. Nu îşi dădu seama de ceea ce făcuse decât când auzi pufnetul lui.

Ruşinea ei fu intensificată de acel sunet. Acesta fu urmat de mâinile lui, care se lipiră de talia ei şi o dădură din calea sa. Însă obrajii ei fierbinţi, acum la fel de roşii ca nasul, nu fură observaţi, deoarece ducesa de Wrothston şi

nou-venitul ajunseseră, în sfârşit, faţă în faţă.

Kimberly, care încă se holba la el, observă imediat plăcerea lui când o văzu pe ducesă. Emana bucurie, zâmbetul lui era strălucitor şi veselia îi revenise în ochi. Se aştepta ca el să ţopăie de fericire în orice clipă.

Megan St. James nu părea la fel de încântată.

— Dumnezeule, tâlharul scoţian! spuse ea ridicându-şi o mână la piept. Doar nu ai venit să ne jefuieşti, nu-i aşa?

Zâmbetul lui deveni dintr-odată senzual, iar acest lucru avu un efect ciudat asupra lui Kimberly, ca un pumn uşor în stomac, destul de puternic cât să o lase fără aer, însă nu îndeajuns cât să doară. Şi zâmbetul nici măcar nu îi era adresat ei.

— Draga mea, dacă mă laşi să îţi fur inima, atunci o s-o fac. Dumnezeule, cea mai frumoasă fătucă din toată Anglia trăieşte sub acelaşi acoperiş cu mătuşa mea Margaret? Nu-mi vine să cred ce norocos sunt.

Megan clătină din cap după ce auzi asta.

— Tu eşti nepotul lui Margaret? Imposibil. Nu putem fi aşa ghinionişti. Rudele lui Margaret prin căsătorie sunt din clanul MacGregor, nu Mac… Făcu o pauză, încercând să-şi amintească numele pe care el i-l spusese în urmă cu mult timp. Duell, nu? Da, ai spus că eşti Lachlan MacDuell.

— Doar nu te aşteptai ca un tâlhar să-ţi spună numele adevărat în timp ce te jefuia, nu-i aşa? Nu, sunt un MacGregor, moşierul clanului meu, iar Lachlan era corect. Mă bucur că ţi-ai amintit.

Acest lucru era evident. Lachlan nu se putea opri din zâmbit. La fel de evidentă era şi neplăcerea lui Megan la această întorsătură neaşteptată de evenimente.

— Asta nu o să funcţioneze, MacGregor, îl avertiză ea. Devlin nu o să-ţi dea voie să stai în casa lui. Dacă-ţi aminteşti bine, nu te-a plăcut deloc.

— Devlin Jeffreys? Ce treabă are el cu Sherring Cross?

— Poate fiindcă… el e stăpânul aici? Iar Devlin nu e Jeffreys. La fel ca tine, şi el folosea atunci alt nume.

Bărbatul păru dintr-odată şocat.

— Stai un pic, doar nu vrei să spui că englezul tău e

strănepotul mătuşii mele, Ambrose St. James?

— Şşşttt, nu îşi suportă prenumele. Şi, da, despre el e vorba.

El mormăi.

— Spune-mi, scumpo, că nu te-ai căsătorit cu el.

— Ba sigur că da.

Mormăitul i se transformă în bombănit, care se termină abrupt cu un alt zâmbet şi o ridicare din umeri.

— Nu contează. Am trecut de obstacole mai mari.

— Dacă asta înseamnă ce cred că înseamnă, poţi să-ţi iei gândul. Sunt căsătorită şi fericită. Mai mult, îţi pot garanta că nu o să stai la Sherring Cross, aşa cum plănuisem. În plus, aş fi putut jura că Margaret a spus că îţi cauţi soţie.

Privirea pe care i-o aruncă lui Megan spunea clar că găsise singura soţie pe care şi-ar fi putut-o dori. Ducesa roşi. Când văzu acea privire, Kimberly se simţi enervată, deşi nu era treaba ei. Încercă să facă puţin zgomot, ca să le aducă aminte că exista un martor la acea conversaţie foarte personală pe care şi-o dorea terminată cât mai grabnic, însă tot nu fu băgată în seamă.

— Fie că stau aici, fie că nu, tot o să-mi urmez inima. Aş fi un fraier să n-o fac.

— Ai fi un fraier s-o faci, spuse Megan, după care oftă. Eşti greu de cap, aşa eşti. La fel de greu de cap ca acum un an, când ţi-am zis că sunt promisă cuiva, dar ai refuzat să asculţi.

— Determinat, o corectă el, cu zâmbetul pe buze. Şi ce contează un mic soţ când două inimi sunt făcute una pentru cealaltă?

Megan îşi dădu ochii peste cap. Kimberly, care se enervase şi mai mult, făcu un alt zgomot, mai puternic. De data asta, Megan o auzi şi se uită în direcţia ei, deşi privirea îi trădă o clipă buimăceala, ca şi cum nu îşi amintea cine era Kimberly sau ce făcea acolo.

Apoi îşi aminti totul.

— Draga mea Lady Kimberly! Te rog să mă ierţi că m-am lăsat distrasă. Probabil eşti epuizată după călătorie, iar

eu te-am ţinut în picioare aici, în timp ce mă ocupam de acest scoţian incorigibil… Făcu o pauză în care îi aruncă o privire dojenitoare, care plasă întreaga vină acolo unde îi era locul, cel puţin din punctul ei de vedere. Apoi, se întoarse din nou către Kimberly şi îşi ceru scuze sincere: îmi pare atât de rău. Hai să te conduc în camera ta, şi o să ne ocupăm şi de răceală. Duchy, bunica lui Devlin, are nişte remedii minunate…

Lachlan o întrerupse în acel moment:

— Draga mea, nu pleca încă. A trecut prea mult de când nu m-am scăldat în lumina ta glorioasă.

Megan pufni, însă numai Kimberly o putu auzi. Continuă să o conducă pe Kimberly, dar apoi se răzgândi. Se întoarse, se încruntă şi şuieră spre Lachlan:

— Trebuie să mă ocup de un musafir care este bine-venit aici, spre deosebire de tine. Roagă-l pe unul dintre servitori să o cheme pe Margaret şi spune-i despre interacţiunea ta de mai demult cu Devlin. O să-ţi spună chiar ea că trebuie să-ţi schimbi planurile, deoarece mai mult ca sigur nu ştia despre activităţile tale ruşinoase. Niciodată nu ar fi invitat cu bună ştiinţă un hoţ în casa noastră.

— Tâlhar, draga mea, o corectă el cu o expresie îndurerată. Te rog să fii atentă la diferenţă.

Megan oftă exasperată, după care îi răspunse:

— Nu există nicio diferenţă, MacGregor. Nu când jefuiai englezi. Poate scoţienii privesc lucrurile ca tine, dar noi, englezii, n-o facem.

— Oricum, conversaţia asta nu mai are rost, din moment ce am renunţat la tâlhărit, o asigură el. Nu pot schimba ce s-a întâmplat, dar trebuie să ai încredere în mine, pentru că am întors o nouă pagină.

— Serios? Nu prea cred. Şi, oricum, am discutat despre asta destul. Zi bună!

Kimberly observă expresia lui îndurerată, apoi văzu privirea determinată care îi urmă. Se părea că era un bărbat care refuza să accepte cu uşurinţă înfrângerea, însă, în ceea ce privea afecţiunea lui Megan St. James, îl aştepta

un eşec. Toată Anglia ştia că ducele şi ducesa de Wrothston erau îndrăgostiţi nebuneşte unul de celălalt. Vestea ajunsese până în Northumberland, dar se părea că nu şi în Scoţia.

Un scoţian. Păcat. Kimberly se simţise oarecum atrasă de Lachlan MacGregor. Mă rog, fusese foarte atrasă de el, nu avea sens să nege acest lucru. Dar nu avea niciun rost, din două motive foarte serioase. Bărbatul era deja îndrăgostit de cineva, chiar dacă era vorba despre o femeie căsătorită. Şi, în plus, era scoţian. Chiar dacă ar fi putut lăsa deoparte primul motiv, al doilea era de netrecut. Tatăl ei nu ar fi fost niciodată de acord cu un soţ scoţian. Mai mult ca sigur ar fi dezmoştenit-o, şi asta ar fi provocat un scandal. Un scoţian. Era mult, mult prea rău.

Capitolul 5

— Săracul de tine, îi spuse Margaret MacGregor plină de compasiune după ce Lachlan îi explică, sincer, circumstanţele care îl împinseseră acolo, în căutarea unei soţii. Şi Winnifred? Cine ar fi crezut că va face aşa ceva. Părea o fată aşa de treabă.

Lachlan zâmbi. Winnifred avea aproape cincizeci de ani, nu mai era chiar o fată. Dar Margaret, care avea şaptezeci şi ceva de ani, numea pe oricine care era mai tânăr fată sau băiat. Era o femeie dulce, puţin plinuţă şi mereu veselă – sau cel puţin aşa era când stătea cu Lachlan. Dar nu avea cum să nu fie de acord cu ea în acel moment. Nimeni nu şi-ar fi imaginat că Winnifred era capabilă de aşa ceva.

În timp ce Margaret îi umplu din nou ceaşca de ceai lui Lachlan, cei doi fiind singuri în salonul din Sherring Cross, îl certă:

— De ce nu ai venit niciodată la mine ca să-mi ceri ajutor cu banii? Angus mi-a lăsat o avere frumuşică, deşi ştia că nu era nevoie. Am mai mulţi bani decât aş putea cheltui vreodată.

Lachlan era jenat însă de subiect, dar ar fi fost şi mai rău dacă ar fi încercat să-şi explice motivele. Era perfect acceptabil să împrumute bani de la rudele de sânge, dar Margaret nu se număra printre ele. Ea se căsătorise şi intrase în familia lui, iar soţul ei nu mai trăia, altfel Lachlan nici măcar nu ar fi fost acolo. S-ar fi dus să-i ceară ajutorul unchiului Angus, în urmă cu mult timp.

— Vreau să fac asta singur, mătuşă Margaret, spuse el, sperând că ea nu avea să insiste.

Margaret făcu acest lucru, dar scoase un sunet care dădu de înţeles că nu era de acord.

— Foarte bine. Iar acum pari să fii pe drumul cel bun. O soţie cu buzunarele pline va pune punct dificultăţilor tale. Mereu se face asta, nu ştiai?

Lachlan încuviinţă, deşi nu ar fi vrut să ajungă în acea situaţie.

— Dar ăsta e un alt lucru despre care trebuie să-ţi vorbesc, pentru că nu am ştiut că o să fie o problemă până nu am ajuns aici. L-am întâlnit pe nepotul tău, Ambrose, în circumstanţe nu tocmai ideale. Atunci, folosea un alt nume, motiv pentru care până astăzi nu am ştiut că l-am întâlnit.

— Un alt nume? Mătuşa Margaret se încruntă. Asta s-a întâmplat când era în Scoţia, anul trecut?

— Da, chiar atunci. Mă tem că l-am oprit ca să-l uşurez de câteva monede, dar, în loc să fac asta, l-am uşurat de logodnica lui.

Ochii turcoaz ai lui Margaret se măriră pentru scurt timp, după care femeia începu să râdă.

— Dumnezeule, tu ai fost? Eu şi sora mea am auzit o parte din acea poveste de la Megan. Devlin, bineînţeles, nu ar fi repetat niciodată o asemenea poveste, deşi salvarea lui a fost destul de eroică. Dar eu şi Duchy ne-am amuzat teribil.

Lachlan se simţi uşurat că femeia părea amuzată. El

nu era distrat de acest subiect şi ştia că nici Devlin nu avea să fie.

— Problema e că Megan pare să creadă că nu o să mă lase să stau aici.

— Ba o s-o facă. Cel puţin, va face asta după ce o să afle despre situaţia ta, iar eu o să mă asigur că o să ştie totul. Nu-ţi face griji, dragule. O să te căsătorim în scurt timp.

Lachlan zâmbi, deşi roşi când se gândi că Devlin urma să afle de dificultăţile prin care trecea. Ce ghinion că frumuşica de Megan se căsătorise cu ruda mătuşii sale. Dar, dacă nu ar fi făcut-o, cel mai probabil nu ar fi găsit-o din nou acum.

Faptul că o găsise îi schimbă oarecum planurile. De fapt, i le schimbă complet. Acum, nu mai avea de gând să caute o soţie – cel puţin, nu până nu făcea tot ce îi stătea în putere să o cucerească pe Megan. Dacă reuşea acest lucru, trebuia să găsească o altă modalitate de a rezolva problema averii de familie, deşi nu îi venea nimic în minte pentru moment.

Megan. Chiar o găsise, şi era la fel de frumoasă cum şi-o amintea. Poate chiar mai frumoasă, dacă acest lucru era posibil. Şi era la fel de arţăgoasă, se gândi el cu drag. Ironia nu putea fi trecută cu vederea: căutarea unei soţii îl dusese la ea. Era clar, ea îi era menită lui, nu englezului. Nu trebuia decât să o convingă şi pe ea de asta, şi fix asta avea de gând să facă.

— Eu şi sora mea am făcut o listă cu câteva moştenitoare pe care să le iei în consideraţie, continuă Margaret, care nu ştia de decizia lui. De fapt, avem noroc că una dintre ele trebuie să vină aici din clipă în clipă. Şi ea caută un soţ, ca să vezi. E fiica unui conte bogat. Nu ai avea cum să te descurci mai bine. Se zvoneşte că zestrea ei e imensă şi include numeroase proprietăţi.

Lachlan încuviinţă, pentru că nu îi putea spune că planurile lui se schimbaseră şi că nu mai era interesat de nicio moştenitoare. Ar fi fost dat afară din Sherring Cross dacă ar fi făcut-o. Oricum, încă avea nevoie de ajutorul ei

ca să rămână acolo. Nu-şi imagina că ar fi putut să-l roage pe soţul lui Megan să îl lase să stea ca să îi seducă soţia. Aşa că spuse:

— Pare să fie ideală, mătuşă Margaret. Va trebui să mă prezinţi când ajunge. Asta dacă nu mă întorc în Scoţia până atunci, lucru care pare destul de posibil.

Ea îl mângâie pe mână.

— Nu-ţi face griji pentru asta. Dev nu ar fi niciodată atât de necioplit cât să te dea afară doar din cauza unei neînţelegeri care s-a petrecut în urmă cu mult timp. O să mă duc să vorbesc cu el chiar acum, ca să te liniştească. Aşa că simte-te ca acasă, Lachlan, pentru că o să rămâi aici.

Capitolul 6

— Nu rămâne, şi cu asta, basta!

Nu era prima oară când Devlin spusese asta în ultimele ore, dar nimeni nu părea să asculte ce avea de zis, cel puţin nu în privinţa asta.

Megan îl găsise prima şi îi spusese cine era ruda scoţiană a mătuşii lui. Îl lăsase apoi să se gândească la ghinionul care se abătuse asupra lor. Apoi Margaret apăruse în camera lui de studiu ca să îi spună o poveste ridicolă, explicându-i că, de fapt, scoţianul fusese jefuit de moştenirea sa şi devenise tâlhar numai ca să reuşească să ţină pe picioare proprietatea.

O mamă vitregă care să fure bijuteriile familiei şi să dispară? Slabe şanse. Era mai degrabă o poveste inventată de scoţian, tocmai pentru că ştia că avea să atragă simpatia mătuşii lor comune şi a altor domnişoare la fel de credule. Însă, acum, până şi Megan îşi schimbase părerea, deşi la început păruse foarte enervată că Lachlan MacGregor era sub acoperişul ei.

Se aflau în salon, unde toată lumea se aduna de obicei înainte de cină. Bunica lui şi sora ei, Margaret, vorbeau încet pe canapea, în aşa fel încât Devlin şi Megan,

care stăteau lângă şemineu, să nu le audă. Lord Wright, care venise din Londra ca să cumpere unul dintre caii pursânge de la Sherring Cross şi stătea peste noapte, vorbea cu Lady Kimberly despre vreme, dintre toate subiectele posibile. Păcat că era trecut de cincizeci de ani şi era deja căsătorit, pentru că părea să fie interesat de domnişoară.

Cel puţin, subiectul în discuţie avea decenţa să nu-şi fi făcut apariţia. Era un lucru bun, deoarece Devlin nu putea şti care avea să fie reacţia lui dacă îl vedea din nou pe acel nemernic. Acesta se mai afla în casă doar din curtoazie. Îi permiseseră să pornească de dimineaţă spre munţii Scoţiei sau oriunde alegea să meargă.

Devlin îşi schimbase părerea pentru că Megan îl rugase să îl lase pe scoţian să stea. Nu spusese încă de ce se răzgândise, dar era sigur că avea să-i afle motivele la un moment dat, din moment ce niciodată nu îl lăsa să aştepte prea mult până să-i împărtăşească motivele.

Ea pur şi simplu îi spuse:

— Doar nu eşti supărat din cauza unui lucru prostesc care s-a întâmplat acum mai bine de un an!

Devlin ridică dintr-o sprânceană.

— Un lucru prostesc? Bărbatul s-a aşezat în genunchi şi te-a cerut în căsătorie după ce te-a cunoscut, şi, când l-ai refuzat, aşa cum ar fi făcut orice femeie în toate minţile, te-a răpit.

— Da, dar tu m-ai recuperat şi l-ai făcut să plătească pentru asta. Sau ai uitat că deja te-ai răzbunat?

Cine nu îl cunoştea pe Devlin foarte bine nu ar fi observat expresia de satisfacţie de pe chipul lui. Amintirea plăcută trezită de cuvintele soţiei nu dură mult.

— Asta nu are legătură cu ce face ca să supravieţuiască. Dumnezeule, e un afurisit de hoţ. De ce treceţi cu vederea acest lucru? Din acest motiv, ar putea să fie şi fiul vitreg al mătuşii mele, nu doar nepotul ei, şi tot nu ar fi bine-venit în casa mea.

Oamenii începeau să-i privească, iar Megan îi şopti:

— Mai încet, te rog. Şi ţin să-ţi spun că nici măcar nu

ai observat-o pe Lady Kimberly. Este atât de… comună. Asta înseamnă că o să ne fie foarte greu să-i găsim un soţ, iar tu nu faci decât să distrugi una dintre posibilităţi. Ai uitat deja că aveam de gând să încercăm să îi cuplăm?

Acum, înţelese de ce se răzgândise Megan, însă acest lucru nu îi schimba părerea.

— Aia a fost înainte, Megan. Activităţile lui din trecut nu îl fac o partidă bună pentru fata contelui.

— Treci peste asta odată, Dev, îl întrerupse ea. E un lord scoţian şi liderul clanului său. Asta îl face potrivit pentru fiica unui conte, şi tu ştii asta foarte bine. Iar activităţile lui îndoielnice din trecut pot fi trecute cu vederea, din cauza circumstanţelor care le-au iscat. Ai auzit ce a spus mătuşa ta. Săracul bărbat era disperat, dar a lăsat totul în trecut. Şi, în plus, e aici ca să găsească o soţie bogată, deci totul o să rămână în trecut. Cu zestrea lui Lady Kimberly, nu ar avea niciun motiv să continue cu tâlhăriile, nu-i aşa?

— Decât dacă o făcea din plăcere, ceea ce ar fi un motiv bun să continue să vâneze victime la graniţă, chiar dacă are soţie. Şi nu poţi nega că a părut să îi facă plăcere să ne tâlhărească!

— Aşa părea, dar nu avem cum să ştim sigur. Iar simplul fapt că îşi caută o soţie bogată e dovada că nu vrea să continue în acelaşi stil. Nu văd de ce nu am putea să-i dăm şansa să ne arate că e sincer. Până şi bunica ta e dispusă să facă asta.

— Dacă e sincer, o să-mi mănânc…

— Nu face promisiuni pe care e posibil să le regreţi, îl întrerupse ea zâmbind. Şi recunoaşte, pur şi simplu, că nu îţi place de el. Ăsta e principalul tău motiv.

— Asta e doar o mică parte, insistă el. Şi, oricum, am vorbit destul despre acel escroc. Nu rămâne, şi cu asta, basta!

Capitolul 7

Deci scoţianul chiar era un hoţ. MacGregor însuşi spusese asta, se numise tâlhar, însă Kimberly nu îl luase în serios, din moment ce conversaţia dintre el şi ducesă pe care fusese obligată să o asculte părea mai degrabă o tentativă de tachinare. Însă, acum, ducele confirmase acest lucru.

MacGregor era un hoţ şi încercase la un moment dat să îi jefuiască pe duce şi pe ducesă. Iar asta nu era nici măcar partea cea mai rea. Bărbatul nu doar că era hoţ, ci şi răpea femei. Incredibil. Deşi chiar mai incredibil era că nu fusese chemat un judecător care să se ocupe de acel individ. Kimberly presupunea că asta avea de-a face cu legătura de rudenie dintre Lachlan şi mătuşa ducelui.

Singurul motiv pentru care coborâse la cină în acea seară, deşi se simţea absolut mizerabil, era speranţa că avea să-l vadă din nou pe scoţian. Ce prostie din partea ei! Iar bărbatul ăla nici măcar nu-şi făcuse apariţia. I-ar fi prins mult mai bine să se ducă la culcare mai devreme, mai ales acum, când încerca să adoarmă, însă persoana din camera alăturată făcea acest lucru imposibil.

Se auzeau zgomote, ocazional râsete şi voci destul de puternice încât să deranjeze, însă nu îndeajuns cât să distingă ce se vorbea. Îşi reaminti de acea noapte albă din han, deşi acei pereţi fuseseră mai subţiri şi îi permiseseră să distingă accentul scoţian în cuvintele pe care le înţelegea. Tărăboiul de acum era însă la fel de groaznic, şi, dacă nu se termina, era nevoită să facă ceva, deşi nu ştia exact ce.

Să bată în perete ar fi presupus cel mai puţin efort. La cât de obosită era, nu avea niciun chef să meargă să o caute pe menajeră, în caz că aceasta se întâmpla să fie încă trează, doar ca să fie mutată în altă cameră. Asta nu ar face-o decât să piardă şi mai mult timp. Îşi dori încă o dată să fie genul care să aibă somnul profund sau cel puţin să poată adormi cu tărăboiul acela pe fundal. Lucrul potrivit pe care îl putea face era să sufere în tăcere, însă Kimberly nu avea chef să sufere mai mult decât o făcea deja. Aşa că,

peste cincisprezece minute, fiindcă zgomotul nu se oprise, bătu în peretele din spatele patului. Răspunsul fu tăcerea imediată. Oftă, îşi umflă perna şi se întinse, doar ca să se sperie când o lovitură şi mai puternică se auzi în perete. Gata, nu mai avea de gând să aleagă calea cea uşoară. Avea să se mute în aripa goală – trebuia să existe aşa ceva într-o casă atât de mare –, dar mai întâi avea să le spună nesimţiţilor din camera alăturată câteva vorbe. Dacă i s-ar fi întâmplat cu ceva timp în urmă, nu ar fi luat în consideraţie o confruntare. Dar acum, era furioasă, trecuse prin acelaşi lucru în urmă cu numai două nopţi şi, din acest motiv, nu avea de gând să facă ce era potrivit pentru o domnişoară.

Îşi trase pe ea halatul, trânti uşa în urma ei şi, peste câteva secunde, bătea cu pumnul cu toată forţa în uşa camerei alăturate. Nu fu surprinsă când uşa se deschise imediat. Doar îi avertizase că urma aşa ceva când bătuse în perete. O surprinse însă să îl vadă în faţa ei pe Lachlan MacGregor. De data asta, Kimberly nu mai rămase cu gura căscată, deşi îl considera la fel de fascinant. Era prea furioasă ca să se fâstâcească.

Îl privi şi întrebă:

— Chiar nu îţi dai seama că e târziu şi că poate îi deranjezi pe alţii cu tot zgomotul pe care îl faci?

Bărbatul nu făcu decât să ridice dintr-o sprânceană şi să spună:

— Deci mica pitulice are voce?

Kimberly roşi când îşi aminti cum se holbase la el mai devreme. Dar acest lucru nu îi atenuă furia, mai ales când o altă voce îi atrase atenţia – vocea bărbatului care stătea pe un scaun, în cameră. Era chiar bărbatul la care ţipase în urmă cu câteva dimineţi pentru că o ţinuse trează jumătate de noapte.

— Da, pot să atest acest lucru, spuse bărbatul. Are voce? Mai degrabă, urlet de *banshee.* Ea a ţipat la mine când eram la han, acum câteva zile, fără un motiv întemeiat.

— Ei bine, nu mă surprinde că m-au pus în aripa

servitorilor, îi răspunse Lachlan prietenului său, deşi încă se uita la Kimberly. Dar o să mă liniştesc atunci când o să vreau. Îmi pare rău că te deranjez, fătuco, dar poţi da vina pe angajatorii tăi, deoarece ei m-au pus aici, spuse el ridicând din umeri.

Chiar dacă o confundase cu o servitoare când o dăduse din drum mai devreme, trebuia să fi auzit apoi când ducesa îi spusese titlul, când îi ceruse scuze lui Kimberly. Megan mai pomenise şi faptul că era invitată acolo. Prin urmare, luă remarca lui Lachlan cum că aceea era aripa servitorilor doar pentru că ea era acolo ca fiind o insultă – şi încă una intenţionată.

Ce bărbat îngrozitor! Manierele lui lăsau de dorit, dar ştia deja asta, având în vedere modul în care o ignorase mai devreme. Însă Kimberly nu avea de gând să cedeze doar pentru că el alegea să se poarte groaznic.

— E, evident, un obicei de-al tău să faci deranj pe oriunde mergi, dar asta nu e aripa servitorilor, MacGregor, şi tu ştii foarte bine acest lucru. La fel ca tine, şi eu sunt în vizită la Sherring Cross. Mai mult, sunt bolnavă. Mă simt epuizată. Am nevoie disperată de somn, dar nu pot dormi, pentru că tu pari să faci tot ce-ţi stă în putere ca să trezeşti toată casa.

— Aş spune că acest lucru nu e posibil, fătuco, având în vedere cât de mare e casă, dar recunosc că ideea nu e deplasată, la cum mă simt acum.

Spuse ultima parte cu un zâmbet oarecum malefic, care o făcu să se încrunte şi mai mult. Era evident că nu avea de gând să facă lucrul decent. Asta nu făcu decât să adauge exasperare furiei pe care o simţea deja.

— Iar eu cred că nu ai creier cu care să gândeşti. Voi, scoţienii, chiar sunteţi atât de neciopliţi? Sau eşti pur şi simplu atât de egoist, că nu-ţi pasă dacă superi pe cineva sau deranjezi cu nesimţirea ta?

Reuşise să îl enerveze. Expresia lui serioasă nu îi lăsă nicio îndoială în această privinţă. Lachlan făcu un pas către ea, iar Kimberly oftă şi păşi în spate. După care, el făcu încă un pas, apoi încă unul şi încă unul, trezindu-i teama şi

dorinţa să o fi căutat pe menajeră în loc să se plângă direct scursei zgomotului.

— Deci crezi că sunt necioplit? spuse el pe un ton ameninţător. Nu m-ai văzut încă necioplit, fătuco, dar lucrul ăsta se poate rezolva dacă o să continui să mă baţi la cap.

Până termină de vorbit, ajunseseră în camera ei. Iar el păru satisfăcut de acest lucru, căci termină cu o scurtă mişcare a capului, apucă mânerul şi închise uşa cu putere în spatele lui.

Kimberly înţepenise locului, cu ochii măriţi şi tremurând. O speriase, fără doar şi poate. Dar numai pentru că nu avusese idee ce ar fi putut să-i facă. Şi îl lăsase să-şi ducă planul la capăt. Cât de plin de el trebuia să fie scoţianul în acel moment!

Din camera alăturată se auziră din nou râsete.

Kimberly se înroşi în obraji, deoarece era sigură că râdeau de ea. Pitulicea fusese speriată şi se ascunsese în cuib. Voia să se întoarcă acolo şi să le spună vreo două, însă bătăile inimii nu îi reveniseră la normal. În plus, nu era sigură că scoţianul cel nesimţit nu avea să o sperie din nou.

Dar o înfuria faptul că nu putea face faţă situaţiei aşa cum s-ar fi cuvenit. Asta pentru că scoţianul reprezenta un element necunoscut, în condiţiile în care ea era obişnuită să aibă de-a face numai cu elemente familiare. Era pur şi simplu prea intimidată ca să îl confrunte din nou în acel moment.

Scoase un sunet de dezgust, adresat în primul rând ei înseşi şi lipsei sale de curaj, apoi încuie uşa, îşi dădu jos capotul şi se sui iar în patul cel mare. Unul foarte confortabil; însă renunţase la ideea că avea să şi doarmă în el, cel puţin în acea seară. Era încă prea multă gălăgie, şi ea era încă prea furioasă.

Cu toate astea, se hotărî să nu caute o cameră în altă parte a casei. Urma să aştepte până se făcea linişte în camera alăturată, după care avea să înceapă să facă gălăgie. Dacă nu reuşise să obţină satisfacţie într-un mod acceptabil, atunci avea să-i plătească nemernicului cu aceeaşi monedă. Şi, din fericire, ticălosul urma să plece în

ziua următoare. Îl auzise pe Ambrose St. James, care fusese foarte clar în această privinţă. Scoţianul nu urma să rămână.

Capitolul 8

— Ai speriat-o pe săraca fătucă, Lachlan? îl întrebă Gilleonan când bărbatul se întoarse în cameră. Nu am auzit-o ţipând după ajutor, deci probabil ai şocat-o de a tăcut sau ai înspăimântat-o.

Lachlan îi aruncă o privire sumbră verişorului său.

— Şi de ce ar fi ţipat după ajutor? Nu am atins-o.

— Poate ar fi trebuit s-o faci, dar uşor. Mereu ai fost mai priceput la linguşit şi sedus decât la speriat, şi ai primit şi mai puţine plângeri. Cel puţin când îţi pui asta în minte.

— Cu mândrele care mă cunosc, asta e adevărat, dar cele care nu ştiu ce om de treabă sunt au tendinţa s-o ia la fugă dacă mă uit urât la ele.

Ranald, care era întins pe un scaun confortabil, pufni în râs.

— De treabă? Moşierului clanului MacGregor i se spune în multe feluri, însă de treabă?

Urmară şi mai multe râsete. Lachlan se încruntă, iar Gilleonan spuse:

— Nu-l băga în seamă, a băut prea mult.

Dezaprobarea din tonul lui Gilleonan nu trecu neobservată, iar Lachlan fu iritat de asta. Ranald începuse să bea de când aflase cine era, de fapt, gazda lor. Niciunul dintre verişorii lui nu era încântat că o găsise din nou pe Megan. Iar Ranald era prea băut ca să observe că subiectul se schimbase subtil în direcţia în care era înainte de bătaia în uşă.

De fapt, Ranald chiar spuse:

— Când fătuca o să capete curaj din nou, o să facă ravagii, de asta sunt sigur. Mi-a ars urechile la han, când tu şi Gill încă dormeaţi, iar eu abia mă trezisem şi nu

înţelegeam de ce se plângea. Dacă nu ar fi vorbit aşa tare, poate mi-ar fi făcut plăcere doar să mă uit la ea, pentru că are o siluetă plăcută.

Lachlan îşi dădu ochii peste cap. Gilleonan stătea cu o halbă de bere lângă şemineu şi chicotea. Ranald era uşor de impresionat de siluete plăcute. O femeie putea să fie urâtă cu spume, dar, dacă trupul ei avea forma care îi plăcea lui, atunci îi cădea cu tronc foarte repede. Iar Lachlan nu avea cum să nu fie de acord; până şi el observase acele forme.

De fapt, observase şi alte câteva lucruri pe care le trecuse cu vederea mai devreme. Avea sâni destul de mari, care nu fuseseră evidenţi înainte. Şi era înaltă. Pentru un bărbat care era, de obicei, mai înalt cu aproape patruzeci de centimetri faţă de femei, era rar să găsească una ceva mai înaltă, lângă care să nu se simtă ca un afurisit de uriaş. Şi mai avea şi nişte ochi verzi spectaculoşi, aprinşi de furie, şi pielea mătăsoasă. Îi observase şi superbul păr auriu, care era lăsat liber şi îi ajungea până la talie. Acest lucru îi dădea un aer senzual.

Ce femeie neobişnuită! La prima vedere, părea atât de cuminte, o fătucă timidă care era uşor de impresionat şi de ignorat. Dar avea ceva zvâc în ea. Şi nu avea nicio jenă să se certe cu un străin, ceea ce necesita o doză de curaj din partea ei, sau lipsa totală de raţiune.

Clar era pe placul lui Ranald. Şi Lachlan ar fi putut s-o placă – dacă nu ar fi fost deja îndrăgostit de draga lui Megan. Ea era cea pe care o voia aproape pentru tot restul vieţii. Trebuia să rezolve însă mica problemă cauzată de faptul că era căsătorită. Iar verişorii lui păreau să creadă că el nu era conştient de acel lucru. Când Lachlan le spusese mai devreme cine era ducesa de Wrothston şi că avea de gând să o cucerească, Gilleonan îl întrebase direct:

— Eşti prost, omule, de te gândeşti să o furi pe soţia ducelui? Sau poate uiţi că e deja luată?

Nu era ceva ce Lachlan putea uita, dar nu îi dădea atâta importanţă pe cât credeau verişorii lui că merita. Răspunsese simplu:

— A făcut o alegere greşită, iar eu o s-o conving de asta. Nu e ca şi cum nu s-a mai auzit de divorţ.

— Pentru oamenii de rând, asta înseamnă distrugere, spuse Gilleonan. Şi i-ai cere să renunţe la un duce. Nu văd de ce ar face o femeie aşa ceva.

— Ei bine, e testul iubirii adevărate.

— Ba mai degrabă testul prostiei adevărate, îl întrerupsese Gilleonan. Şi, în plus, Lachlan, uiţi că am venit aici ca să îţi găsim o domniţă cu buzunare adânci. Dacă ea nu are bani?

— Un duce să se însoare cu o fătucă săracă? E mai probabil ca ea să se tragă dintr-o linie de duci sau marchizi. Ducii nu se căsătoresc cu persoane cu rangul mult sub al lor.

— Ba mai degrabă ducii se căsătoresc cu cine vor, şi unui bărbat atât de bogat ca acesta nu i-ar păsa dacă fătuca e săracă. Nu ar avea nevoie decât de ea şi de moştenitorii pe care i i-ar oferi. Iar pe aceasta ar dori-o indiferent de situaţie, la fel ca tine, pentru că e atât de frumoasă. Dar tu, pe de altă parte, ai nevoie de bani. Sau ai uitat asta?

Neînţelegerea lor fusese întreruptă în acel moment de o bătaie puternică în uşă şi de obiecţiile enervante care urmaseră de la tânăra voluptuoasă de alături. Dacă Lachlan nu fusese deja exasperat de faptul că verişorii lui nu îi înţelegeau punctul de vedere, cu siguranţă cerinţele mândrei îl aduseseră în acel punct. Pe de altă parte, tânăra sărise la luptă direct cu o insultă, cu o privire care putea să îl ardă şi cu un ton beligerant care cu siguranţă ar fi crescut pulsul unui bărbat, deci probabil Lachlan s-ar fi enervat indiferent de ce stare ar fi avut.

Bărbatul spuse acum:

— Dacă nu ai începe să vorbeşti din ce în ce mai tare cu fiecare bere pe care o bei, Ranald, nu am mai primi în toiul nopţii vizitatori nervoşi care să se plângă de asta.

— Să înţeleg că e vina mea? bombăni Ranald. Să înţeleg că tu… nu ţipai la mine?

— Doar ca să mă fac auzit.

— În caz că nu aţi observat, interveni Gilleonan calm, amândoi ţipaţi din nou.

Cei doi bărbaţi îl priviră pe Gilleonan, după care Lachlan îşi trecu exasperat mâna prin păr, bombănind:

— Acum, va trebui să îi cer dimineaţă scuze tinerei, şi cel mai probabil să mai îndur o tură de morală.

— De parcă nu ai fi făcut asta oricum, spuse Gilleonan. Mereu ai regrete când te laşi mânat de temperament şi îndrepţi orice greşeală făcută.

— Nu mereu, spuse Lachlan. Doar când ştiu că am greşit. Iar, în cazul ăsta, faptul că fătuca a atacat prima, în loc să vorbească frumos, a anulat orice vinovăţie pe care aş fi putut s-o simt. Însă faptul că o deranjăm în continuare şi că din cauza noastră nu poate să doarmă mă face să mă simt din nou vinovat. Le aruncă apoi câte o privire lui Gilleonan şi lui Ranald, ca să le arate pe cine dădea vina. De ce nu puteţi fi fericiţi pentru mine că am găsit-o pe aleasa sufletului meu?

— Pentru că obstacolele pe care trebuie să le înfrunţi ca să o faci a ta sunt mai mult decât poate depăşi orice bărbat. E mai logic să presupunem că o să dai greş şi o să fii distrus.

— Deci nu aveţi încredere în mine?

Gilleonan avu decenţa să roşească.

— Nu e vorba despre încredere, ci despre realitate. Crezi că s-ar fi căsătorit cu acest bărbat dacă nu l-ar fi dorit?

— Un duce? întrebă Lachlan ironic.

— Da, aşa e, însă acest duce nu era recomandat numai de titlul şi de poziţia sa. Uiţi că toţi am avut ocazia să îl vedem, şi e sigur că le-a vrăjit pe fătuci cu aceeaşi uşurinţă ca tine şi cam tot de atât timp. E foarte probabil ca ea să fie îndrăgostită de el. Iar tu te aştepţi ca ea să renunţe la iubirea ei şi la poziţia privilegiată ca să fugă cu un moşier sărac? Dacă ţi-ai folosi capul în loc de… inimă, ţi-ar fi clar, aşa cum ne e mie şi lui Ranald, că asta nu o să se întâmple.

— Sunt alte lucruri pe care eu i le pot oferi şi pe care

nu le poate primi de la englezul ei cel înţepat.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi, bucurie şi râsete.

Gilleonan îşi dădu ochii peste cap.

— Nu toate fătucile apreciază aceste lucruri. Şi nici măcar nu ştii dacă se potriveşte scopului pentru care eşti aici.

— În privinţa asta, o să găsesc alt mod de-a obţine bani, n-am eu de gând să renunţ la Megan a mea.

— Lachlan, nu am avut noroc cu celelalte moduri de-a face bani, ai uitat?

Sarcasmul îi aduse lui Gilleonan o altă privire scrutătoare.

— O s-o cuceresc, Gill, şi, când o s-o fac, o să am alături cea mai frumoasă fătucă din tot regatul. Aşa că lasă-mă să fac cum vreau.

Gilleonan clătină din cap.

— Nu pot să fac asta. Nu mi-aş face nicio favoare dacă nu ţi-aş sublinia nebunia deciziei luate. În plus, o fătucă frumoasă nu e mereu o soţie plăcută, Lachlan. Iar asta e mai frumoasă decât majoritatea, nimeni nu poate nega asta. Dar să vezi ce te-ar cicăli. Sunt sigur că există şi alte fătuci la care ţi-ar face plăcere să te uiţi, dar care nu ar fi atât de deranjante pentru urechi. Dar tu nici măcar nu eşti dispus să le cauţi.

— Pentru că ar fi o pierdere de timp, acum, că am găsit-o pe Megan din nou. Iar circumstanţele în care ne-am întâlnit nu sunt indiciu al adevăratului temperament al unei femei. Avea toate motivele să fie supărată atunci, când am furat-o aşa cum am făcut. Asta nu înseamnă că are un temperament vulcanic tot timpul.

— Sau înseamnă exact asta.

Lachlan îl fixă cu privirea pe verişorul lui.

— Atunci, o să fim pregătiţi pentru asta, spuse el. Şi ai face bine să renunţi la subiect, Gill, înainte să fac ceva pentru care să trebuiască să îmi cer scuze dimineaţă.

Gilleonan zâmbi inocent.

— E momentul să mă duc la culcare. Şi o să mă ocup

şi de verişorul nostru.

Îl puse pe Ranald, care sforăia deja, pe umăr şi se îndreptă spre uşă. Se întoarse apoi ca să adauge:

— Am încredere că până dimineaţă o să-ţi revină mintea la cap, Lachlan. Ai o mare calitate, de apreciat: să eviţi greşelile înainte să le faci.

Lachlan pufni în timp ce uşa se închise în spatele verişorilor lui. Ar fi făcut o greşeală dacă nu ar fi încercat să o cucerească pe Megan, o greşeală pe care ar fi regretat-o pentru tot restul vieţii sale.

Capitolul 9

Când Lachlan intră cu impertinenţă în sala în care se lua micul dejun, în dimineaţa următoare, avea atitudinea unui oaspete bine-venit. Devlin, care stătea în capul mesei, bombăni în timp ce îl fixă pe bărbat cu resemnare şi iritare, deoarece, adevărul fie spus, acum scoţianul era bine-venit – cel puţin pentru doamnele din familia lui. Devlin nu ştia cum reuşise Megan să îl convingă de asta, dar o făcuse. Şi evident că nu pierduse timpul şi îl informase şi pe scoţian de această schimbare. Însă Devlin nu avea de gând să se prefacă fericit, iar privirea rece pe care i-o aruncă lui MacGregor nu lăsă îndoieli în privinţa adevăratelor sale sentimente.

Lachlan nu ratăacea privire şi nici nu o interpretă greşit. Credea că mătuşa Margaret îl făcuse pe St. James să-şi schimbe părerea. Niciodată nu ar fi ghicit că numai Megan avea această putere şi ar fi fost îngrozit dacă ar fi aflat motivul pentru care ea voia să rămână. Acelaşi motiv o făcuse să le ordone servitorilor să mute jumătate dintre scaune, pentru ca, atunci când Lachlan sosea, singurul loc liber să fie cel de lângă Lady Kimberly.

Kimberly şi Lachlan observară numărul redus de scaune cam în acelaşi timp. Tânăra roşi la ceea ce consideră că era ghinion. Dacă ea ar fi fost cea care tocmai

intra şi ar fi observat că trebuia să stea lângă scoţian, ar fi inventat o scuză ca să nu rămână, indiferent de cât de foame i-ar fi fost. Însă acum ar fi fost nepoliticos să inventeze o scuză ca să plece – ar fi fost evident că o făcea din cauza sosirii scoţianului, oricât de bună ar fi fost scuza pe care o inventa. Nu că ar fi ezitat să facă asta dacă ar fi fost prezenţi numai ea şi scoţianul. Dar mai erau de faţă şi Excelenţele lor, precum şi restul familiei, şi nu avea de gând să îi pună într-o situaţie jenantă numai pentru că unul dintre musafiri i se părea de-a dreptul groaznic.

Lachlan ar fi putut să-i cruţe pe amândoi, dar nu avea de gând s-o facă, nu când Megan era în încăpere. Aşa că îi aruncă un zâmbet strălucitor gazdei, îşi pupă mătuşa pe obraz şi se aşeză pe singurul scaun gol. Avu loc un moment stânjenitor când Margaret, fără să ştie că deja se certaseră, îi prezentă unul altuia.

Kimberly supravieţui momentului, dar, imediat ce buna conduită îi permise, îl ignoră pe bărbatul de lângă ea şi începu o conversaţie cu Lord Wright, pe care îl întâlnise în seara anterioară. Aceasta nu dură prea mult însă, deoarece o remarcă a ducesei îi atrase atenţia lui Lord Wright. Înainte ca tânăra să poată urmări conversaţia destul de mult cât să i se alăture, simţi că MacGregor se aplecă spre ea şi îi şopti:

— Îţi datorez nişte scuze pentru că ţi-am deranjat somnul noaptea trecută.

Kimberly fu surprinsă, destul de surprinsă cât să se uite la el. Având în vedere că o speriase ca să o facă să intre în camera ei şi o ameninţase cu alte ieşiri la fel de nepoliticoase, o scuză din partea lui era ceva neaşteptat. În plus, având în vedere că şi ea îi plătise cu aceeaşi monedă, sau cel puţin spera că o făcuse, şi că el nu dormise buştean în timp ce ea stătuse trează, scuzele lui nici nu erau dorite. Bărbatul părea să fie sincer, însă ea era încă sceptică în privinţa asta, la cât de urât se purtaseră el şi prietenii lui. Iar Lachlan părea să aştepte şi el scuze din partea ei. Nici gând de aşa ceva. Prin urmare, nu îi spuse decât:

— Da, îmi datorezi.

Nu trebuia să îl privească pentru a şti că îl făcuse să roşească. Nu ştia sigur dacă de furie sau de ruşine şi nici nu îi păsa. Scuza lui nu ştergea noaptea albă de care avusese ea parte. Kimberly spera că şi el era la fel de epuizat ca ea, deşi nu putea observa acest lucru pe chipul lui.

— Fătuco, verişorii mei au stat cu gura pe mine din cauza unei decizii pe care am luat-o şi cu care nu sunt de acord. Care a fost scuza ta?

Era rândul lui Kimberly să roşească. Lachlan se referea, bineînţeles, la zgomotul pe care îl făcuse ea imediat ce se făcuse linişte la el în cameră. Iar ea nu avea nicio scuză pentru asta; nu voise decât să se răzbune. Cu toate astea, nu avea de gând să îşi ceară scuze. El şi verişorii lui puteau să poarte discuţia în altă parte după ce aflaseră că o deranjau. Dar nu făcuseră asta, ci continuaseră să o ţină trează, iar ea nu avea de ce să-şi justifice comportamentul. Ea era în continuare cea bolnavă şi abia îşi putea ţine ochii deschişi ca să termine ce avea în farfurie, în timp ce el părea să fie bine dispus şi sănătos.

— Justificarea comportamentului de aseară nu te scuză, MacGregor. Am dormit foarte puţin în ultimele trei zile, iar în două dintre ele din cauza lipsei tale de consideraţie pentru alţii.

— Deci asta e scuza ta?

— Nu îmi cer scuze, pur şi simplu îţi atrag atenţia că ai un comportament mai urât decât presupui tu că e.

— Drăguţo, dacă ai fi cerut pe un ton rezonabil să facem linişte, poate ai fi primit asta, dar lucrurile nu au stat aşa, spuse Lachlan plin de el.

Ea fu şocată. Scoţianul chiar îndrăznea să pună pe umerii ei vina pentru comportamentul lui. Dar la ce să se aştepte de la un… Kimberly îşi opri gândul, dându-şi seama că lăsa prejudecăţile tatălui ei să îi afecteze gândirea. În plus, nu avea nevoie de prejudecăţi ca să nu îi placă de acest scoţian, căci el reuşea să îi inspire acest lucru de unul singur.

Comentariul lui nu merita un răspuns. Să continue în acelaşi stil ar fi însemnat să îl lase să o atragă la nivelul lui

de obrăznicie. Cu toate astea, nu rezistă să nu spună:

— Chiar e necesar să îţi reamintesc că, dacă zgomotul făcut de voi aseară ar fi fost tolerabil, nu am fi avut de ce să discutăm? Şi poţi să-mi spui Lady Kimberly, nu sunt drăguţa ta.

— Şi cât mă bucură acest lucru, îi răspunse el.

Lui Kimberly îi veni să se ridice şi să îi dea o palmă, dar îşi aminti unde era şi cu cine.

— Deci ne-am înţeles, MacGregor, spuse ea, după care adăugă cu accentul lui: Şi eu sunt bucuroasă că nu va mai trebui să sufăr din cauza companiei tale după ce se termină masa asta.

Această replică provocă un râs şi un zâmbet poznaş.

— Deci pleci de la Sherring Cross?

— Nu, tu o s-o faci.

Scoţianul clătină din cap.

— Fătuco, îmi pare rău să te dezamăgesc, dar nu plec.

Ea se încruntă.

— Minţi. L-am auzit clar pe Excelenţa Sa…

— Excelenţa Sa s-a răzgândit, interveni el şi se încruntă. Şi, înainte să mă supăr pentru că m-ai făcut mincinos, o să îţi accept scuzele.

— Ba nu. Sunt de acord că noile circumstanţe nu te fac un mincinos în privinţa asta, dar, având în vedere profesia ta, nu am îndoieli că minţitul vine la fel de natural pentru tine ca furtul. Şi cum, din păcate, o să stai aici, o să am grijă să îmi închid bunurile.

Nu l-ar fi putut insulta mai rău nici dacă ar fi încercat, doar că nu încercase să o facă. Era pur şi simplu atât de nervoasă şi de supărată că purta acea conversaţie cu el, încât îi răspundea fără să se gândească prea bine la ce spunea.

Dar bărbatul se simţi insultat. Era ceva să fie numit mincinos când minţea, dar cu totul altceva să i se spună aşa când nu o făcea.

— Fătuco, singurul lucru pe care l-aş fura de la tine e limba aia otrăvită. Ai face bine să o încui şi pe ea.

Kimberly icni pentru a doua oară, după care zise pe

un ton sec şi rigid:

— Obiceiul ăsta al tău de a ameninţa femeile spune tot ce e de spus. Chiar dacă aseară ai reuşit să mă intimidezi, poţi fi sigur că nu o să reuşeşti să mai faci asta aşa uşor. Aşa că îţi sugerez să nu îmi mai vorbeşti deloc, şi o să fiu fericită să nu te mai fac să ai de-a face cu limba mea otrăvită.

— Aşa îmi trebuie pentru că am încercat să îmi cer scuze unei scorpii, bombăni el.

Ea îl auzi. Asta şi dorise el. Însă tăcerea cu care fu întâmpinată remarca lui îl făcu să se simtă ruşinat. Era ceva unic pentru el: să facă schimb de insulte cu o lady. Nu că l-ar fi deranjat prea mult, cel puţin nu cu această lady. Dar obiceiul lui era să farmece şi să tachineze, nu să stârnească ostilitate – şi nici măcar nu era sigur de ce o făcea.

În acea dimineaţă, Lady Kimberly era uşor de ignorat, în rochia maro care atârna pe silueta ei, cu părul aranjat într-un stil comun, care îi evidenţia roşeaţa nasului. Cu toate astea, Lachlan nu părea să o poată ignora. Îl enerva, îl enerva cu adevărat. Fiecare cuvânt din gura ei îi provoca furie şi îl făcea să îi răspundă cu aceeaşi monedă. Reuşise să îl trezească din somn de mai multe ori pe parcursul nopţii. De dimineaţă, se trezise la fel de obosit ca atunci când se dusese la culcare. Asta nu îl enerva, ba chiar îl distra: faptul că o englezoaică putea fi aşa răzbunătoare. Acceptase totul ca fiind soarta lui şi coborâse să ia micul dejun plin de speranţă, după ce un servitor îl anunţase că era bine-venit să rămână la Sherring Cross pe termen nedefinit. Dar era obosit, iar faptul că o văzuse pe Megan nu îl înviorase, aşa cum crezuse că avea să se întâmple. Dar acum, cu siguranţă era treaz, după ce făcuse schimb de replici tăioase cu tânăra arţăgoasă de lângă el. Să se abţină să mai vorbească cu ea? La naiba cu asta! MacGregor nu avea de gând să dea înapoi în faţa unei asemenea provocări. Dar câştigase acea rundă, aşa că putea lua o pauză.

Tânăra avea destul curaj, deşi se simţea încurajată de prezenţa celorlalţi, fără doar şi poate. Dacă ar fi fost

singuri, ar fi avut altă atitudine. Sau poate nu. Cert era că avea să afle. Acum, că nu mai pleca, avea tot timpul din lume ca să o cucerească pe aleasa lui. Iar, între timp, nu avea nicio îndoială că între el şi Lady Kimberly aveau să mai sară scântei.

Capitolul 10

Kimberly îşi petrecu o mare parte din zi dormind. Nu era chiar o atitudine sociabilă, fiind doar a doua ei zi la Sherring Cross, dar nu avea de ales. Până şi ducesa fusese de acord că ar trebui să se odihnească, atunci când Kimberly adormise în timp ce Megan vorbea despre „planul" care urma să o ducă la căsătorie.

Megan le dusese pe Lucinda, bunica lui Devlin, şi pe Kimberly în camera de zi după acel mic dejun chinuitor – cum altfel ar putea fi descris? Planul implica o strategie în privinţa căreia trebuiau să cadă toate de acord. Cu alte cuvinte, să vadă cum s-o prezinte pe Kimberly cu prima ocazie unor burlaci cât mai diverşi, pentru a se asigura că tânăra avea mai multe variante din care să aleagă.

Se părea că erau deja planificate mai multe evenimente sociale la Sherring Cross pentru săptămânile ce urmau. De asemenea, mai trebuiau să aleagă dintre invitaţiile la alte evenimente.

Kimberly adormise tocmai când Lucinda, sau Duchy, aşa cum îi spunea familia ei, zicea că unul dintre baluri era în Londra şi mai erau doar patru zile până atunci. Kimberly tocmai voia să spună că nu avea cum să se pregătească pentru un eveniment atât de formal într-un timp atât de scurt, neavând nici măcar o rochie de bal, când ochii i se închiseseră şi rămăseseră aşa.

Apoi, se trezise când Megan o zgâlţâise, râzând dulce şi spunându-i să se ducă în pat.

Era, bineînţeles, culmea proastelor maniere să adormi în timp ce vorbeşti cu gazda, iar Kimberly se simţise cu

adevărat jenată. Se scuzase, dând vina pe răceală şi pe călătorie. Nu ştia însă de ce nu numise adevăratul vinovat: musafirul din camera alăturată.

Acum, în timp ce se îmbrăca pentru cină, se întrebă şi de ce nu ceruse altă cameră. Faptul că scoţianul dormea în apropiere avea să o deranjeze, ştia asta. Plus că risca să dea peste el pe hol, când se îndrepta spre cameră sau ieşea din ea. Ştia că avea să fie nevoită să îl audă, chiar dacă acesta se hotăra să fie mai atent la cât zgomot făcea. Kimberly trebuia să ia nişte decizii care urmau să îi afecteze tot restul vieţii. Nu avea nevoie să îi fie distrasă atenţia.

Cu toate astea, nu îi spusese nimic gazdei, iar acum, că se gândea mai bine, probabil tot nu avea să ceară să fie mutată. Adevărul era că, deşi era epuizată şi se simţea mizerabil din cauza răcelii, niciodată în viaţa ei nu se simţise atât de stimulată. Exaltare, frică, fiori, furie... MacGregor o făcea să simtă acele lucruri. Şi trebuia să se hotărască dacă era de bine sau de rău, înainte să pună punct.

Ducesa văduvă trimisese o fiertură cu gust groaznic prin Mary, pentru răceala lui Kimberly, şi, după ce se îmbrăcase şi era gata să iasă din cameră, se simţea deja mai bine. Cel puţin nasul nu mai ameninţa să îi curgă la primul strănut. De fapt, nu mai strănuta deloc, şi reuşi să mai ascundă din roşeaţă cu nişte pudră. De asemenea, membrele nu o mai dureau, deci era ceva mai vioaie.

Având în vedere tot ce se întâmplase, era destul de mulţumită de înfăţişarea ei. Rochia de culoarea lavandei pe care Mary o călcase pentru ea avea o croială ce îi avantaja zona taliei. Trebuia să facă ceva în privinţa actualei garderobe şi se hotărî să o întrebe pe ducesă dacă avea o croitoreasă personală la Sherring Cross sau cel puţin în apropiere, pe care ar putea-o vizita a doua zi. Petreceri şi baluri în Londra? Nu până nu era pregătită pentru ele.

Nu auzise niciun sunet din camera alăturată toată după-amiaza, deşi se îndoia că ar fi putut-o trezi ceva din somnul acela adânc. Nu auzise însă nimic nici toată seara.

Poate Lachlan ceruse să se mute, acum, că i se permisese să rămână, ca să evite alte neînţelegeri. Încă nu înţelegea de ce ducele se răzgândise în privinţa şederii scoţianului. Păruse hotărât cu o noapte în urmă.

În acea seară, erau mai mulţi musafiri noi, cărora Kimberly le fu prezentată când li se alătură în salon. Lady Hester Cowles şi fiica ei, Cynthia, o vizitau pe ducesa văduvă şi urmau să stea o săptămână. Cynthia era o tânără încântătoare şi vorbăreaţă care avea în jur de şaisprezece ani, ceea ce o făcea destul de mare să socializeze cu adulţii la anumite ocazii, deşi nu era încă obişnuită cu acest privilegiu. Tiffany Whately era şi ea prezentă, fiind prezentată ca „draga prietenă a lui Megan”. Aceasta venise cu soţul ei, onorabilul Tyler Whately, pentru weekend, şi o monopolizase pe ducesă, cele două prietene având multe de discutat. Kimberly ar fi vrut să reia discuţia despre acel „plan” la care adormise de dimineaţă, dar se părea că trebuia să mai aibă răbdare. Reuşise să afle însă că o anume doamnă Canterby, o croitoreasă excelentă, potrivit lui Margaret MacGregor, era angajată de doamnele casei. Acestea o ţineau atât de ocupată, că era necesar şi convenabil ca femeia să locuiască la Sherring Cross. Megan aranjase deja o întâlnire între ea şi Kimberly, pentru dimineaţă. Acest lucru o mai linişti pe Kimberly. Spera totuşi că nu avea să se discute şi despre balul de peste câteva zile. Ar fi vrut să îşi facă treptat apariţia în cercurile sociale, până când se simţea destul de confortabil încât să întâlnească mulţi străini. Nu voia să înceapă direct cu evenimente extravagante. Din câte auzise însă, ducesa avea alte planuri.

Ora mesei se apropia, iar Lachlan MacGregor nu-şi făcuse apariţia, aşa că tânăra spera că nu avea să fie nevoită să-i suporte din nou compania. Nu fu însă norocoasă până la capăt.

Kimberly stătea lângă Cynthia Cowles şi o asculta pe tânără cum se plângea de lipsa de varietate a culorilor din garderoba ei, când scoţianul intră în încăpere arătând extrem de chipeş cu o jachetă ce se asorta cu culoarea

părului când lumina bătea dintr-un anumit unghi. Iar părul lui des şi lăsat liber îi cădea pe umeri, într-un mod care nu era deloc la modă. Însă când se conformaseră scoţienii modei? Chiar şi aşa, stilul acesta îl prindea. Puţina dantelă de la gât şi manşetele de la cămaşa albă de mătase intensificau efectul pe care îl avea prezenţa lui.

Cynthia rămase cu gura căscată. Kimberly avu aproape aceeaşi reacţie, deşi reuşi să-şi ţină gura închisă. Nu exista nicio îndoială că încă o atrăgea din toate punctele de vedere şi îi făcea simţurile să vibreze. Însă el nu o observă. Nu observă pe nimeni. Intrase cu zâmbetul cu care fermeca femeile, însă era o singură femeie pe care voia să o farmece, şi se îndreptă direct spre ea.

Acea femeie era ducesa, bineînţeles, şi, cum Megan se afla în cealaltă parte a încăperii, Kimberly nu reuşi să audă ce discutară cei doi. Era însă amuzant să îi privească. Megan îşi dădu seama că bărbatul voia să îi ia mâna şi încercă să evite acest lucru. Îşi îndepărtă mâna de el, dar trebui să facă asta din nou şi din nou, deoarece Lachlan refuză să se dea bătut şi îi urmări mâna cu a lui până când o prinse în sfârşit şi o duse la buze ca să o sărute. Însă Megan îşi retrase imediat mâna, aruncându-i o privire scrutătoare.

Toată lumea îi privea. Lucinda râse. Devlin se încruntă. Kimberly clătină din cap.

În tăcerea care urmă, Cynthia spuse pe un ton uimit:

— E un adevărat uriaş, nu-i aşa?

Şi Kimberly crezuse asta iniţial, dar apoi, stătuse lângă el şi fusese obligată să-şi schimbe părerea.

— Nu cred, răspunse ea.

Cynthia ar fi trebuit să fie jenată, deoarece făcuse o asemenea remarcă cu glas tare. Mama ei cu siguranţă se simţea prost. Însă fata nu părea să fie conştientă de greşeala ei. O privi însă pe Kimberly ca şi cum ar fi fost nebună. Aşa că se ridică pentru a-i demonstra de ce nu îl considera un uriaş. Privirea Cynthiei o urmări, şi, în cele din urmă, expresia ei trădă o urmă de dezgust pentru ea însăşi, pentru că nu observase asta înainte.

— Nu-i de mirare că nu crezi asta, căci şi tu eşti uriaşă, spuse fata.

Săraca Lady Cowles era roşie toată, însă comentariul i se păru amuzant lui Kimberly, şi râse tare. Trecuse atât de mult timp de când făcuse asta, că se simţi ciudat, deşi bine. Însă, când se aşeză la loc, observă că Lachlan o ţintuia cu o privire ciudată. Nu dorise să-i atragă atenţia, iar acum, că făcuse asta, era agitată. Din fericire, în acel moment, fu anunţată cina, şi lumea începu să se îndrepte către sala în care se mânca.

Megan limitase din nou scaunele de la masă, însă fără a atribui locurile. Cum strategia ei era evidentă, de data asta nu funcţionă. De fapt, Kimberly şi Lachlan se aşezară primii, fiecare la câte un capăt al mesei.

Megan era uşor nemulţumită. Însă, după ce o văzuse pe Lady Kimberly zâmbind în salon, se simţea aşa mulţumită, încât admise că aranjamentele de la masă nu contau atât de mult. Acel râs sincer o transformase total pe Kimberly şi o surprinse pe Megan, după care o încântase. Era incredibil ce efect puteau avea două gropiţe asupra înfăţişării unei persoane. Deşi Kimberly tot nu putea fi descrisă drept o femeie frumoasă în sensul clasic, avea un farmec cald şi senzual, care o făcea încântătoare. Iar Megan era fericită că şi Lachlan MacGregor observase asta.

Astfel, lui Megan îi veni o nouă idee. Ducesa îşi testă teoria la masă, încercând să fie cât mai amuzantă şi să îi facă pe cei din jur să zâmbească, ba chiar să râdă. Strategia funcţionă. Kimberly se relaxă şi păru a se simţi bine. De fiecare dată când râdea, Lachlan părea să se întoarcă spre ea.

Partea mai puţin plăcută era că scoţianul îi arunca zâmbete şi priviri seducătoare lui Megan.

Ducesa oftă şi îşi dădu seama că trebuia să aibă o nouă discuţie cu el despre interesul pe care i-l arăta în continuare, înainte ca Devlin să observe acest lucru. Reuşise să-şi înduplece soţul să-l lase pe scoţian să rămână doar fiindcă îi tot sublimase posibilitatea de a-l combina pe Lachlan cu fata contelui de Amburough. Însă, dacă ducele

observa interesul lui îndreptat către Megan, nu mai avea ce să facă, şi scoţianul trebuia să plece imediat, asta dacă Devlin nu îl lua înainte la socoteală cu pumnii.

Din păcate, asta era clar o posibilitate, având în vedere antipatia lui Devlin faţă de scoţian. În acea seară însă, între cei doi se afla numai Duchy, şi bărbaţii păreau să se ignore în mod admirabil. Ciudat de admirabil. Deşi cei din jur puteau observa cu uşurinţă că se ignorau, şi acest lucru ar fi putut duce la apariţia bârfelor – nu aveau însă de ce să-şi facă încă griji din această cauză, nu până când nu începeau să socializeze în afara casei. Însă fix asta urma să se întâmple în zilele următoare.

Duchy reuşise să o convingă pe Megan că nu era o idee bună să mizeze totul pe o carte. Oricât ar fi vrut ducesa să îi facă pe Kimberly şi Lachlan să descopere iubirea adevărată, era posibil ca acest lucru să nu fie atât de simplu de făcut. Aşa că fiecare trebuia expus unei varietăţi de persoane singure. Iar balul familiei Wigginse din Londra, care avea loc peste numai câteva zile, era locul perfect pentru asta.

Capitolul 11

Kimberly se simţea obosită în mod plăcut în timp ce se întorcea în camera ei. Încă nu era la zi cu somnul, dar spera să rezolve asta în acea noapte. Iar răceala părea să îi fi dispărut în mod miraculos, datorită minunatului leac al Lucindei.

Se simţise bine în acea seară. Privise aceste adunări sociale mai degrabă cu groază decât cu nerăbdare. Însă Megan St. James fusese o gazdă atât de fermecătoare şi de amuzantă în acea seară, că uitase motivul pentru care era la Sherring Cross.

În mod incredibil, fusese atât de distrasă de gazda ei, că reuşise să uite, pentru perioade scurte de timp, de prezenţa bărbatului care o fascina. O ajutase şi faptul că

scoţianul stătuse la celălalt capăt al mesei, destul de departe cât să nu îi poată auzi vocea. Îşi amintea de el doar când simţea că Lachlan o privea. Nu că s-ar fi uitat vreodată ca să confirme dacă bărbatul se uita sau nu la ea. Cel mai probabil era totul în imaginaţia ei, pentru că acesta nu avea niciun motiv să o privească atât timp cât încântătoarea Megan era prezentă.

Kimberly ştia exact de cine era interesat Lachlan, doar auzise tot ce îi spusese acesta ducesei. Nu crezuse pentru o clipă că discuţia lor fusese un flirt nevinovat. Scoţianul vorbise serios: avea de gând să încerce să cucerească o femeie căsătorită. Iar acea femeie căsătorită fusese vizibil enervată şi exasperată de el, însă acest lucru nu avea să îl oprească. Comportamentul lui din această seară demonstra asta.

Kimberly auzi paşii din spatele ei tocmai când intra pe holul unde se afla camera ei. Sunetul îi provocă fiori. Putea fi un servitor, deşi se îndoia, din cauza paşilor greoi. Cel mai probabil, era scoţianul, cu toate că ea se retrăsese mai devreme, tocmai ca să evite această posibilitate.

După cină, se mutaseră din sufragerie în salonul de muzică, unde Cynthia îi distra cu talentul ei la clavecin. Pentru că era o adunare atât de mică, după standardele St. James, bărbaţii îşi aduseseră băutura în loc să rămână dincolo ca să o termine, iar cei care voiau să fumeze o puteau face în partea din spate a încăperii. Când Kimberly plecă, MacGregor încă mai avea brandy în pahar şi era prins într-o conversaţie cu Lady Hester, deci nu avea cum să fie în spatele ei pe hol. În plus, Kimberly ştia sigur că acesta se culca la ore târzii, însă simţurile ei îi spuneau cu totul altceva, tresărind de panică sau entuziasm – ar fi vrut să poată face diferenţa între cele două.

Kimberly alese să evite o confruntare cu el, oricât de scurtă ar fi fost. Era sigură că nu ar fi putut dormi în noaptea asta dacă îl vedea. Aşa că grăbi pasul, ba chiar începu să alerge, doar ca să-şi dea seama, când apăsă mânerul uşii, că uşa era încuiată.

De ce făcuse un lucru aşa prostesc? Scoţianul nu ar fi

furat nimic de la ea, nu ar fi îndrăznit. Pentru liniştea ei, nu trebuia să încuie uşa decât când se afla de cealaltă parte a ei, nu pe hol. Însă uşa era încuiată şi paşii se auzeau din ce în ce mai aproape, iar când găsi în sfârşit cheia în buzunarul ascuns de sub fustă, era atât de agitată, că o scăpă. Mai rău, după ce o ridică, nu putu nimeni gaura cheii.

Apoi, o mână imensă se propti în uşă, la acelaşi nivel cu faţa ei, iar respiraţia scoţianului se putea simţi pe gâtul ei.

— Deci nu crezi că sunt uriaş?

După toată graba şi anxietatea simţită, era ciudat să fie copleşită de o senzaţie de calm, însă asta se întâmplă. Probabil băuse prea multe pahare de vin dulce sau poate doar se resemnase. Însă acum era calmă şi, când se întoarse ca să îl privească, nu fu prea tulburată când îl văzu foarte aproape de ea.

Deci auzise remarca ei către Cynthia? Era incredibil că nu se simţea ruşinată de acest lucru. Kimberly îşi ridică ochii ca să îi întâlnească privirea, care nu era deloc departe, şi îi răspunse pe un ton sec:

— În niciun caz.

Răspunsul păru să-l amuze, deşi scoţianul continuă:

— Din câte îmi amintesc, prima oară când m-ai văzut, te-ai cam holbat la mine.

— Poate pentru că eşti un bărbat extraordinar de chipeş? spuse ea.

Faptul că formulase complimentul sub forma unei întrebări îl făcu să roşească, însă acest lucru probabil s-ar fi întâmplat oricum. Lachlan îşi coborî braţul şi făcu un pas în spate, ca să nu mai pară atât de ameninţător.

— Atunci, poate îţi datorez o scuză pentru comportamentul meu de ieri, când am ajuns aici.

Kimberly ar fi putut să îi accepte scuza şi să treacă peste, ceea ce l-ar fi făcut pe scoţian să se grăbească spre camera lui, iar ea ar fi intrat în a ei fără alte discuţii. Nu făcu asta. În schimb, spuse:

— Îţi faci un obicei din a-mi datora scuze, nu?

Era o întrebare provocatoare. Kimberly îşi dădu seama de asta în momentul în care vorbi. Cu toate astea, nu încercă să îşi retragă comentariul sau să atenueze subtilitatea provocării. El râse şi răspunse:

— Aşa crezi, drăguţo? Iar eu care credeam că am fost un tip de treabă, având în vedere circumstanţele.

Kimberly ignoră încercarea lui de a arunca vina pentru comportamentul lui pe ea şi spuse:

— Te-am rugat să nu-mi spui aşa.

Zâmbetul scoţianului era acum mai degrabă insinuant sau poate imaginaţia ei o lua din nou razna.

— Dacă ceri nu înseamnă că o să obţii ce vrei. Poate doar dacă spui ce vreau eu să aud.

Kimberly ar fi trebuit să ştie că nu putea avea o conversaţie cu acel bărbat fără să se enerveze pe el.

— Şi ce ai vrea să auzi?

— De la tine, poate un „te rog”?

— Să mă umilesc pentru că tu nu ai destulă minte cât să pricepi că nu sunt şi nu o să fiu vreodată drăguţa ta? Nu prea cred.

Era o altă provocare. Scoţianul îşi puse mâna din nou pe uşă şi se apropie. Această mişcare o înghesui şi o obligă să-şi dea capul şi mai în spate dacă voia să menţină contactul vizual. Poate ar fi trebuit să regândească faptul că el nu era un uriaş…

— Niciodată să nu negi ce e posibil. Şi orice este posibil, dacă luăm în calcul intervenţia sorţii, precum şi ciudăţeniile naturii şi determinarea unei persoane.

— Atunci, ar fi posibil să pleci şi să mă laşi să mă retrag în pace?

Lachlan râse.

— Da, e posibil, însă aici avem un exemplu de situaţie în care determinarea va amâna acest lucru.

— Cum adică?

El îi zâmbi un pic prea senzual, ceea ce ar fi trebuit să fie un avertisment pentru ce urma să spună, dar nu fu.

— Nu te-am sărutat încă, drăguţo, deşi simt o puternică dorinţă de-a o face.

— Nici măcar să nu…

Atât putu să spună, pentru că el se aplecă şi o sărută. Kimberly nu ar fi crezut niciodată că aşa ceva era posibil, însă buzele lui Lachlan MacGregor se mişcau uşor şi ezitant peste ale ei, apoi, dintr-odată, fără să ezite, sărutul lui deveni profund.

Kimberly era hipnotizată. Nu se mişca. Abia respira. Cu siguranţă, nu mai gândea. Pur şi simplu, stătea acolo şi savura minunea acelui sărut şi toate senzaţiile plăcute care îl însoţeau. Chiar şi când limba lui îşi făcu drum în gura ei, şocul că el ar face aşa ceva nu întrecu plăcerea senzaţiei. O străbăteau prea multe sentimente unice ca să fie deranjată de ceva neaşteptat.

Când el se dădu în spate, Kimberly era complet năucită. Scoţianul ar fi putut să plece chiar atunci, şi ea nu ar fi observat. Dar Lachlan nu plecă. O privea intens şi, când gândurile ei se întoarseră în grabă, o bombardară cu contradicţii. Cele mai pregnante erau indignarea şi dorinţa de a-l săruta din nou. Kimberly nu experimentase niciodată ceva asemănător cu ce se întâmplase adineauri. Maurice îi oferise un sărut scurt şi ciudat când avea şaisprezece ani, care fusese şi primul ei sărut. Apoi, o mai sărutase de câteva ori înainte să plece în marele lui tur. Niciunul dintre ele nu o afectase câtuşi de puţin, însă nu putea spune asta şi despre sărutul scoţianului. Nu avea nici cea mai vagă idee de ce acesta se hotărâse să îi arate care era diferenţa. Hotărâtă să afle, îl întrebă:

— De ce ai făcut asta?

Dintr-odată, şi el păru la fel de confuz ca ea.

— Nu ştiu, recunoscu el. E posibil să fi băut prea mult, şi ar fi cazul să mă duc la culcare, înainte să mă fac de râs şi mai tare.

Kimberly fu dezamăgită de răspunsul lui, deşi nu avea de ce. Ce se aşteptase să audă? Că o sărutase pentru că nu se putuse abţine, că era ceva ce îşi dorea cu ardoare? Aproape râse la propriile ei gânduri.

Lui îi spuse:

— Da, e o idee importantă. Şi să nu te oboseşti să-ţi

ceri scuze din nou de dimineaţă, MacGregor. Prea multe scuze tind să afecteze sinceritatea.

Se întoarse ca să încerce să deschidă din nou uşa. Mâna lui se aşează pe braţul ei, oprind-o, şi Kimberly îi simţi din nou respiraţia pe gât, fapt ce o făcu să simtă din nou fiori pe şira spinării.

— Fătuco, niciodată nu îmi cer scuze pentru un sărut. E ceva pentru care nu îmi pare rău, iar faptul că eşti tu cea pe care am sărutat-o nu face excepţie de la regulă. Aşa că să nu te aştepţi să auzi scuze de la mine, pentru că nu-mi pare câtuşi de puţin de rău.

După ce spuse asta, plecă, lăsând-o chiar mai confuză.

Capitolul 12

Trei zile mai târziu, lui Kimberly încă nu îi venea să creadă că mergea la balul familiei Wigginse. Ar fi putut jura că nu avea să fie gata la timp, însă era. Grupul St. James îi includea pe Excelenţele lor, pe Lady Hester, Cynthia fiind în continuare supărată pentru că nu era destul de mare să participe, şi pe Lachlan MacGregor. Toţi merseseră la Londra în dimineaţa balului. Urmau să stea în casa din oraş a ducelui aproape o săptămână, din moment ce mai fuseseră acceptate şi alte evenimente din Londra, inclusiv un alt bal. Iar Lucinda şi Margaret aveau să li se alăture în ziua următoare, împreună cu Cynthia.

Doamna Canterbury reuşise să facă o rochie de bal incredibilă pentru Kimberly în numai o zi jumătate, iar o alta avea să îi fie trimisă în a doua parte a săptămânii. Cu ajutor, reuşise să termine şi două rochii de zi înainte de plecarea din acea dimineaţă şi îi promisese că şi mai multe urmau a sosi zilnic odată ce ajungea în Londra.

Fu nevoie de două trăsuri, pe lângă cea ducală, să îi transporte pe toţi, inclusiv pe servitori şi bagajele cu care călătorea ducesa. Chiar şi aşa, ducele alesese să meargă

pe unul dintre caii lui pursânge, poate pentru că nu voia să stea în acelaşi loc cu scoţianul ore întregi. Kimberly şi-ar fi dorit să poată face şi ea la fel, dar nu fusese la fel de norocoasă. În dimineaţa după ce o sărutase, Lachlan coborâse la micul dejun şi strănutase, în mod repetat, iar ea pufnise în râs. Era doar un plus, se gândea ea, faptul că el răcise din cauza acelui sărut. De atunci însă, el o tot privise încruntat, aparent având o altă părere. Kimberly nu îşi dădea seama de ce i se părea atât de amuzant, dar aşa era. Mai bănuia şi că Lucinda îi trimisese unul dintre remediile ei cu gust groaznic, pentru că, de atunci, nu mai strănutase atât de mult.

În această dimineaţă, cât stătea alături de el în trăsură, însă nu lipită, deoarece bancheta era lungă, reuşi să îl ignore. Megan şi Hester stăteau vizavi, iar Kimberly îşi imagina ce priviri îi arunca Lachlan ducesei când Lady Hester nu era atentă. De fapt, Kimberly nu avea nicio îndoială că, dacă Hester nu ar fi fost prezentă, ea ar fi fost ignorată din nou şi cei doi ar fi discutat iarăşi deschis despre interesul lui Lachlan pentru Megan. Era sigură că scoţianul avea să facă o ultimă încercare.

Megan avea o expresie încăpăţânată, care arăta cât de iritată era de scoţian. Singura dată când renunţă la ea fu când se întoarse către Hester, care vorbea întruna, ca să îi răspundă. Kimberly evită acele conversaţii scurte şi preferă să admire peisajul sau cel puţin să se prefacă a o face.

Nu aveau nimic programat pentru acea după-amiază, şi, când ajunseră în Londra, Megan sugeră ca toată lumea să se odihnească, deoarece balul urma să ţină până la orele dimineţii. Kimberly era de acord. Fusese greu să îl ignore pe Lachlan când acesta stătea atât de aproape de ea, şi se simţea epuizată.

Însă timpul se scurse ca prin minune şi deja se îndreptau către bal. Kimberly era încântată, poate pentru că, aşa cum singură recunoscu, niciodată nu arătase atât de bine. Iar asta nu se datora numai rochiei ei splendide, care îi venea perfect. Satinul argintiu era amestecat cu dantelă bleu care încercuia fusta îngustă din loc în loc şi

împrejmuia trena lungă. I se revărsa şi de pe umeri şi mărginea decolteul adânc, după ultima modă. O eşarfă de satin şi dantelă, de care prinse o camee ce îi aparţinuse mamei sale, acompania rochia.

Însă Kimberly se simţea frumoasă datorită coafurii realizate de servitoarea lui Megan. Şi când se gândea că se răţoise la fată când aceasta venise cu foarfecă şi fier de ondulat şi începuse să-i taie din breton. Aceasta era pasionată de coafurile moderne, motiv pentru care Megan o trimisese să o pregătească pe Kimberly pentru bal. Când terminase, multe şuviţe aurii se aflau pe podea, însă bretonul mai scurt care îi încadra acum faţa lui Kimberly şi buclele de la tâmple îi îndulceau considerabil trăsăturile. Cu puţină pudră şi ruj, tânăra abia se mai recunoscuse. Nici Lachlan nu o recunoscuse, cel puţin nu din prima. Când scoţianul ieşise din cameră tocmai când ea trecea, acesta îi adresase un salut general, presupunând că era un nou musafir. Kimberly nu se opri, nici măcar nu îl băgase în seamă, iar el fusese şocat când îşi dădu seama cine era de fapt. Nu era luat prea des prin surprindere, însă Lady Kimberly părea să-şi fi făcut un obicei din a-l surprinde. Voia să o tragă înapoi şi să o întrebe ce naibii credea că făcea, arătând aşa. Nu făcuse asta şi îşi ţinuse gura închisă, ca să nu sune la fel de ridicol pe cât se simţea.

Tânăra îl surprinsese şi în noaptea anterioară, când o văzuse zâmbind pentru prima oară. Era drăguţă când gropiţele îşi făceau apariţia în obrajii ei. Foarte drăguţă. Scoţianul se întrebă cum avea zâmbetul ei să accentueze acea înfăţişare schimbată, care îi oferea o frumuseţe unică. Probabil avea să afle pe parcursul serii, însă nu aştepta cu nerăbdare efectul pe care acest lucru urma să-l aibă asupra lui.

Ce îl surprinse cel mai mult era faptul că femeia îl afecta în cele mai stranii moduri.

Din noaptea în care îi bătuse la uşă, iar el avusese o reacţie exagerată, încercase să o ignore şi să se concentreze pe Megan al lui, dar nu reuşise. Kimberly se tot plimba prin mintea lui, când nu avea de ce să fie acolo. Iar

sărutul lor cu siguranţă nu ajutase.

Încă nu înţelegea de ce simţise nevoia să o sărute. Dar îşi dorea să nu o fi făcut, pentru că se gândea întruna la acel moment. Ceva din acel sărut i se păruse extrem de excitant: felul în care ea se ţinuse de el, modul în care îşi deschisese gura ca să fie acaparată, cedarea totală a corpului ei moale şi suplu, care era lipit de al lui. Şi, pentru prima oară, nu fusese un efort să se aplece pentru sărut. Existau nişte beneficii când sărutai o femeie înaltă, dar ar fi putut trăi şi fără să le afle chiar cu această femeie.

În această seară, avea de gând să se concentreze asupra lui Megan. Urma să aibă ocazia să danseze cu ea. Aceasta nu îi putea refuza invitaţia. Odată ce avea să o ţină în braţe, orice devenea posibil. Avea speranţe mari că avea să-i contrazică afirmaţia ridicolă cum că era fericită cu plictisitorul englez cu care se căsătorise. Nu făcea decât să prezinte o faţadă plăcută pentru o greşeală teribilă, iar el avea de gând să-i demonstreze asta. Da, avea speranţe mari, iar acestea nu includeau gândurile la acel fluture arţăgos, dar minunat care tocmai ieşise din cocon.

Capitolul 13

— Ce naiba? Aş fi putut jura că tocmai dansa cu altcineva.

— Cine?

— Lady Kimberly.

Megan încuviinţă din cap, distrasă. Dansa cu Lachlan doar pentru că acesta o tot bătuse la cap, până fusese de acord. Însă faptul că scoţianul putea observa o altă femeie, mai ales pe Kimberly Richards, în timp ce îi şoptea complimente în ureche lui Megan… ei bine, nici că ar fi putut fi mai încântată.

Nu că l-ar fi crezut sincer, sau, mai degrabă, era sigură că el credea că era sincer. Însă, pentru o persoană care auzise toate complimentele posibile, nu era

impresionată. Era însă impresionată de schimbarea remarcabilă a lui Kimberly Richards, şi se părea că şi Lachlan era. Iar, în caz că nu era conştient de asta, Megan avea de gând să evidenţieze acest lucru.

— Chiar dansa cu altcineva, spuse ea. Se întrerup partenerii între ei. Nu e foarte politicos din partea lor, dar ştii că tinerii sunt aşa nerăbdători.

— Nu ştiam asta, mormăi Lachlan.

Megan zâmbi. Scoţianul chiar părea gelos. Era mai mult decât ar fi putut spera atât de devreme.

— Se pare că e foarte populară, continuă ea, urmărindu-i expresia cu atenţie. Nu e frivolă, nu râde mult, cum fac de obicei tinerele, şi ştie să asculte. Bărbaţilor le place asta la o femeie. În plus, în caz că nu ai observat, este minunată.

Scoţianul bombăni.

— Megan, tu eşti foarte frumoasă, dar nu îi văd stând la coadă ca să danseze cu tine aşa cum fac cu ea în seara asta.

Megan râse.

— Aş spera să nu o facă. Devlin i-a dezvăţat pe aceşti tineri de asemenea apucături. Însă, în ceea ce o priveşte pe Kimberly, cred că o să aibă câteva propuneri înainte să ne întoarcem la Sherring Cross. O s-o întreb dacă i-a atras cineva anume atenţia. Eşti atât de drăguţ să mă duci la ea când se termină dansul?

Lachlan încuviinţă, iar ea observă că nu o mai complimentă. De fapt, abia o mai privi, iar Megan cu greu se opri din râs.

Această treabă cu cuplatul era mult mai simplă decât crezuse Megan iniţial că avea să fie. Ori asta, ori Lachlan şi Kimberly erau meniţi unul altuia, indiferent de ce făcea cineva ca să îi ajute să-şi dea seama de asta.

Lachlan o duse direct la Kimberly când muzica se opri. De fapt, mai degrabă o târî la ea. Megan îl ştia pe tânărul care urma să o conducă pe Kimberly înapoi pe ringul de dans şi îl opri, trimiţându-l după ceva de băut. Iar în ceea ce-l priveşte pe Lachlan…

— Dacă ne scuzi, spuse Megan pe un ton serios, o să o iau pe Kimberly afară pe balcon…

— Nu. Ce ar spune soţul tău, drăguţo, dacă nu te-aş proteja într-o misiune atât de periculoasă?

Pe Megan aproape o pufni râsul când auzi o asemenea balivernă, dar, de fapt, era fericită că scoţianul voia să stea aproape. Nu voia însă ca şi el să ştie asta, aşa că ridică din umeri şi spuse:

— Cum vrei, dar să păstrezi distanţa.

Nu aşteptă ca el să fie de acord, o luă pe Kimberly de braţ şi o duse afară, dar nu foarte departe. Pe marginile balconului fuseseră instalate paravânturi, ca să ţină gerul iernii departe. Le oferea musafirilor o zonă în care să se aerisească, unde nu era atât de frig încât să nu te poţi bucura. Cu toate astea, simţeai ce sezon este. Megan nu avusese de gând să o interogheze pe Kimberly despre bărbaţii pe care îi întâlnise, dar, cum Lachlan trăgea cu urechea, era o ocazie pe care nu o putea rata.

— Kimberly, te simţi bine? întrebă ea, pe un ton relaxat.

— Da, Excelenţă.

— Lasă asta. Îmi place să cred că devenim prietene, iar prietenii îmi spus Megan, dacă nu mai rău.

Kimberly zâmbi timidă, deşi privirea ei se ducea în direcţia lui Lachlan, care stătea la câţiva metri depărtare şi se prefăcea că nu le băga în seamă.

— Spune-mi, ai întâlnit pe cineva de care să fii interesată?

— John Kent.

Răspunsul veni prea repede şi o luă pe Megan prin surprindere.

— Da, este un tânăr plăcut. Conservator. Vine dintr-o familie excelentă… Eşti sigură? Nu mă înţelege greşit, dar mi se pare puţin rigid.

Kimberly nu se putu abţine şi râse când auzi acea descriere.

— Aşa e, dar, vezi tu, am trăit toată viaţa cu un părinte foarte instabil emoţional.

— Tatăl tău are un temperament vulcanic?

— Da. Aşadar, pentru mine, rigid nu înseamnă ceva rău, dimpotrivă.

— Niciodată să nu mai spui asta, zise Megan. Devlin al meu mai are momente când e rigid, nu chiar ca în trecut, dar, din când în când, rigiditatea aia îşi face apariţia şi mă scoate din sărite. Dacă vrei o schimbare de la un temperament vulcanic, ar fi bine să alegi o persoană tăcută sau, şi mai bine, cineva cu simţul umorului, care o să te facă să râzi mult.

În acel moment, amândouă îl priviră pe Lachlan, care se prefăcea că nu auzise nimic din ce discutau ele. Kimberly era emoţionată, cum era de obicei când el se afla în apropiere. Iar, în acea seară, Lachlan era păcătos de chipeş, în costumul lui negru. Kimberly încercase să se concentreze pe tinerii pe care îi întâlnea, dar era aproape imposibil să facă asta când Lachlan MacGregor era în aceeaşi încăpere. Tânăra era dezamăgită. Se aşteptase ca el să o invite la dans, cel puţin o dată, însă el nu o făcuse. Dansase cu Megan sau deloc.

— A mai fost şi Howard Canston, spuse Kimberly. Mi s-a părut interesant.

Megan se încruntă fără a fi conştientă de asta. Nu putea găsi nici măcar un lucru care să fie în neregulă la Canston. Era atletic, dar şi activ în Camera Lorzilor, unde preluase locul tatălui său după ce acesta se îmbolnăvise. Familia era bogată, avea câteva proprietăţi în Londra. Niciun scandal nu fusese vreodată asociat cu numele lor. Iar Howard urma să moştenească titlul de marchiz după ce tatăl lui murea, lucru care, potrivit zvonurilor, se putea întâmpla în scurt timp.

Vicontele Canston era unul dintre cei mai căutaţi burlaci ai sezonului, fiind perfect pentru orice tânără, inclusiv pentru Kimberly. Arăta şi destul de bine, fiind în stilul lui Adonis.

Megan ar fi vrut să poată spune ceva neplăcut despre tânăr, doar pentru că se hotărâse deja că Lachlan era bărbatul potrivit pentru Kimberly. Nu putu face asta şi se

gândi că ar trebui cel puţin să îl invite pe Canston la Sherring Cross în următoarele săptămâni. Dacă era să fie corectă, putea să îl invite şi pe Lord Kent. De fapt, dacă urma să meargă atât de departe, putea să îi dea undă verde lui Margaret să invite nişte tinere pe care le credea potrivite pentru Lachlan.

Megan oftă. Erau momente când ce era corect nu se potrivea cu ce îşi dorea ea, iar acesta era unul dintre acele momente. Megan se forţă să spună:

— Howard ar fi un soţ bun. Altcineva?

Nu o mai surprinse că tânăra menţionă alte trei nume. Kimberly era acolo pentru a se căsători, şi se părea că nu avea de gând să piardă timpul distrându-se.

Megan ar fi vrut însă să ştie de ce Kimberly nu părea interesată nici măcar un pic de Lachlan. Sau, dacă era interesată şi pur şi simplu nu arăta acest lucru, atunci era un secret bine păstrat. Dar nu era ceva ce putea întreba în acel moment, oricât de mult şi-ar fi dorit asta. Nu când Lachlan se prefăcea a nu le asculta conversaţia.

Era un subiect ce trebuia dezbătut. Uşile balconului se deschiseră din nou, şi Devlin îşi făcu apariţia. Acesta le găsi imediat, şi era clar că venise cu un scop. Îşi duse mâna la gură, prefăcându-se a vorbi în şoaptă, deşi era clar că aveau să audă toţi trei.

— Megan, iubire, am nevoie să mă salvezi de Henrietta Marks, care e hotărâtă să impună viziunea politică a soţului ei asupra mea, viziune cu care toată lumea ştie că nu sunt de acord. Grăbeşte-te, e pe urmele mele.

Părea grăbit şi totuşi răbdător. Nu îi dădu lui Megan ocazia să răspundă în vreun fel sau să adreseze scuzele de rigoare celor cu care era. Devlin păşi în faţă, îi zâmbi lui Kimberly, îl ignoră pe Lachlan şi o trase pe Megan spre sala de bal.

Primul lucru pe care Megan îl observă fu că niciun dragon nu se afla pe urmele lui, lucru pe care îl şi spuse:

— Nu o văd pe Henrietta nicăieri.

— Nu ai avea cum, îi răspunse el în timp ce îi mângâie

mâna, după care o luă în braţe ca să danseze. Familia Marks nu vine niciodată la adunări ca asta.

Megan fu surprinsă cam cinci secunde, după care îi zâmbi.

— Sincronizarea a fost genială, trebuie să recunosc. Am reuşit să îi las singuri pe Kimberly şi Lachlan.

— Da, ştiu, spuse el destul de plin de sine.

— Vrei să spui că ne-ai văzut când am ieşit pe balcon?

— Draga mea, mereu ştiu unde eşti şi ce faci.

— Nu ştiu dacă ar trebui să fiu încântată de asta sau să mă întreb dacă, de fapt, nu ai încredere în mine.

— Cum am încredere în tine fără doar şi poate, presupun că va trebui să te mulţumeşti cu a fi încântată.

Ea zâmbi din nou.

— Da, presupun că da.

Capitolul 14

Kimberly încă se uita la uşa închisă a balconului, uimită de cât de repede fusese lăsată singură, cu el, când îl auzi pe Lachlan tuşind, gest prin care voia să îi atragă atenţia asupra lui. Se hotărî să îl ignore şi se întoarse, cu intenţia de a se uita la piaţa aflată în spatele casei familiei Wigginse. Lumini străluceau acolo, subliniind ceaţa, câteva bănci goale, o statuie mare a unui erou de război uitat şi…

— Nu îţi faci nicio favoare dacă mă ignori. Sunt de neignorat.

— Nu ştiu ce să zic, spuse Kimberly, fără să se uite la el. Mă pricep destul de bine la ignorat lucruri care nu mă interesează.

— Au! exclamă Lachlan, care se apropiase de ea. Mă răneşti, drăguţo.

— Am îndoieli că aşa ceva e posibil, dar, presupunând că ar fi, sunt sigură că o să supravieţuieşti.

— Presupunând că nu minţi, aş muri aici pe loc. Făcu o pauză. Dar, ca să vezi, sunt încă aici.

Kimberly aproape râse. Era foarte greu să n-o facă atunci când impulsul era atât de puternic. De genul acesta de divertisment avea nevoie în viaţa ei, însă nu de la un bărbat care era interesat de altcineva, şi amândoi ştiau de cine.

— Va trebui să mă scuzi, Mac…

— Englezii ăia rigizi ţi-au spus cât de frumoasă eşti în seara asta, Kimber?

O lumină caldă o învălui. Tocmai se pregătea să se îndepărteze de el, dar replica lui o opri. Şi, da, mai mulţi bărbaţi îi spuseseră deja că o considerau frumoasă, dar nu era la fel ca atunci când o spunea Lachlan.

Scoţianul îşi puse braţul în jurul ei, ca şi cum ar fi încercat să o oprească, deşi picioarele ei nu aveau de gând să se mişte. Kimberly alese să creadă că pur şi simplu voia să o atingă, chiar şi într-un mod inocent.

— Te-am făcut să te ruşinezi? o întrebă el.

Nu era ruşinată, ci rămăsese fără cuvinte. Nu ştia cum să răspundă la complimente, căci primise atât de puţine de-a lungul vieţii, cel puţin de la bărbaţi. Aşa că înclină din cap rapid şi îşi ţinu privirea în jos, însă asta păru să îl încurajeze la şi mai multă intimitate.

— Îmi place partea asta timidă a ta. E neaşteptată, dar foarte drăguţă.

— Nu sunt…

— Nu e cazul să devii defensivă. Nu e ceva rău.

Nu voia să se certe cu el în acea seară, dar nu voia nici să îi lase impresia greşită despre ea.

— Chiar nu sunt…

— Îl îndeamnă pe un bărbat să te sărute, iar eu, trebuie să recunosc, simt din nou acest impuls.

Kimberly rămase fără aer. Îşi ridică ochii şi, în momentul în care privirile li se întâlniră, buzele lui erau lipite de ale ei. Spre deosebire de primul lor sărut, acesta era mai serios. O luă în braţe şi o ţinu aproape de el. Limba lui începu să-i exploreze gura. Era genul de sărut pe care Kimberly ar fi trebuit să-l experimenteze abia după ce se căsătorea. Era genul de sărut care trezea pasiuni, ceea ce

se întâmplă.

Kimberly nu avea să afle însă unde i-ar fi dus acel sărut, deoarece mai mulţi petrecăreţi aleseră fix acel moment ca să se răcorească pe balcon. Când uşile se deschiseră, Lachlan se îndepărtă, punând distanţă între ei. Din păcate, pierderea sprijinului lui o dezechilibră pe Kimberly, iar scoţianul fu forţat să îi pună o mână pe spate. Cel mai uşor mod de a masca acea intimitate fu să o conducă înăuntru şi direct pe ringul de dans.

Când ea începu să-şi revină, era prea târziu ca să îl certe pentru ce făcuse. Nu că ar fi vrut s-o facă, căci îi plăcuse la nebunie acel sărut. Dar, dacă nu spunea nimic, el avea să creadă că o putea săruta când voia, lucru care nu era adevărat. Avea să-i spună ceva, dar mai târziu, după ce strălucirea aceea plăcută o părăsea şi el nu o mai copleşea cu toată atenţia sa. Iar Lachlan fix asta făcea.

Nu era deloc atent unde o ducea în timpul dansului, ci doar se uita la ea. Iar în ochii lui verzi era o lumină care continua să o încălzească. Când unul dintre tinerii care interveniseră şi mai devreme în timpul dansului ei cu altcineva făcu o nouă încercare, Lachlan încălcă regulile cu refuzul său. Ba chiar îi spuse:

— Dispari, englezule! E luată.

Kimberly se simţi deopotrivă ruşinată şi încântată, o combinaţie dificilă. Nu spuse nimic. Pur şi simplu, se bucură de senzaţia mâinii lui pe spatele ei. Cealaltă mână o ţinea pe a ei, iar, din când în când, pulsul ei o lua razna când Lachlan se apropia din întâmplare prea mult de ea, iar sânii ei se lipeau de pieptul lui.

Nu avea nici cea mai vagă idee că acestea erau mişcări bine gândite de el, că încerca să o seducă şi reuşea. Era subtil şi nu folosea nici măcar jumătate dintre tacticile lui obişnuite, deoarece se temea că orice acţiune evidentă urma să aibă efecte adverse, nu beneficii. Nu ştia când şi de ce se hotărâse că avea să o facă a lui. Nici măcar nu fusese o decizie. Nu fusese implicată nicio alegere. Pur şi simplu, trebuia să o aibă acum, atât de mult o dorea.

Capitolul 15

Kimberly se întoarse la casa St. James simţind o tulburare romantică. Cu Lachlan în aceeaşi trăsură, tulburarea nu avu când să dispară.

Părerea ei despre el se schimbase mult în acea seară. De fapt, chiar se întreba cum ar putea evita scandalul odată ce se căsătoreau şi tatăl ei avea să o dezmoştenească. Nu se întreba şi *dacă* avea a se căsători cu el. În ceea ce o privea, decizia fusese deja luată.

Nu avea niciun rost să îşi caute altundeva soţ, când Lachlan MacGregor i se potrivea atât de bine. Singurul motiv pentru care nu luase în consideraţie această idee mai devreme era aparentul lui interes faţă de Megan St. James. Însă, după cum decursese seara, acel interes clar nu mai exista. Toată atenţia lui era îndreptată spre ea. În plus, atitudinea lui fermecătoare şi relaxată era exact lucrul de care avea nevoie în viaţa ei.

Încă zâmbea în sinea ei, visând la cum ar fi viitorul ei cu el, când ajunse în cameră şi se pregăti pentru culcare. Ştia că Lachlan stătea în camera alăturată, căci trecuse pe lângă el pe hol mai devreme. Ce coincidenţă, la cât de mare era casa! Dar nu se gândi prea mult la asta. Îşi schimbase părerea şi în privinţa asta, iar acum îi plăcea să îl ştie atât de aproape.

Îi spusese lui Mary să nu o aştepte, iar Kimberly reuşi să se dezbrace de rochie fără a se chinui *prea* mult şi fără a băga de seamă de câte ori se poticni. I-ar fi plăcut să viseze în continuare la Lachlan, căci fanteziile cu el erau atât de tulburătoare. Dar, pentru că băuse destul de multă şampanie la bal, adormi imediat ce se puse în pat. Prin urmare, era destul de dezorientată când se trezi puţin mai târziu, atât de buimacă încât crezu că încă era la bal, pe acel balcon, sărutată de Lachlan. Toate sentimentele minunate pe care le simţise reveniră. Dar erau mai intense.

Era sărutată cu pasiune. Iar dacă pe balcon fusese răcoare, acum era multă căldură.

Dură puţin până când îşi dădu seama că Lachlan făcea mai mult decât să o sărute. Mâinile lui nu doar o ţineau, ci se plimbau libere pe corpul ei şi dădeau peste piele acolo unde ar fi trebuit să fie satin. Acest lucru o buimăci, însă nu îşi puse prea multe întrebări, căci mâinile lui continuau să cerceteze. Uneori, provocau senzaţii atât de plăcute, că nu îşi putea ţine în frâu plăcerea, iar sunetele îl încurajau să exploreze şi mai mult.

Însă era şi o senzaţie pe care nu o mai simţise înainte, o frustrare vagă pe care nu o putea defini clar, dar cumva ştia că toate lucrurile minunate pe care le simţea datorită lui nu aveau să fie de ajuns, că lipsea ceva şi mai încântător şi că nu putea fi completă fără asta. Odată cu acest sentiment, crescu şi o senzaţie de presiune, ca şi cum corpul i-ar fi spus că acest curcubeu are un capăt şi, dacă se grăbeşte, e posibil să îl găsească.

Căldura sporea. Rochia părea a se lipi de ea, dar totuşi nu se mai simţea ca satinul. I se părea că îi crescuse un alt strat de piele, care o trăgea, greoi şi inflexibil, în jos. Însă săruturile lui continuară să o orbească, fără să îi lase timp să se gândească la ce se întâmpla cu ea sau să-şi pună întrebări. În plus, mai mult ca sigur îşi imagina lucruri, o consecinţă nefericită a consumului de şampanie, cu care nu era obişnuită.

Apoi, simţi durerea, un efect care o readuse cu picioarele pe pământ. Atunci, îşi dădu seama de două lucruri. Nu era pe balconul casei familiei Wigginse, ci în patul ei, unde ar fi trebuit să fie, de altfel. Însă Lachlan MacGregor se afla deasupra ei, iar el nu ar fi trebuit să fie acolo. Mintea ei fu copleşită de implicaţiile acelui lucru, pe care, în toată inocenţa ei, nu le înţelegea complet.

Se putu gândi la o singură întrebare:

— Ce faci aici?

El se ridică, dar abia îl putea vedea în întunericul camerei.

— Drăguţo, nu-i evident? Fac dragoste cu tine.

— Pe naiba, spuse ea indignată. Fără permisiunea mea? Nu prea cred.

— Da, este adevărat, răspunse Lachlan. Îmi pare rău pentru durere, dar…

— Durere? interveni ea, după care îşi reaminti. De ce m-ai rănit?

— Nu a fost cu intenţie. Ei bine, a fost, oarecum, dar nu putea fi evitată, şi îţi jur că n-o să se mai întâmple.

— Nu, pentru că pleci, spuse ea. În clipa asta.

— De ce aş face aşa ceva, când asta e ceva ce ne dorim amândoi?

— Să nu presupui că ştii ce vreau…

— Dar ştiu. Mi-ai spus toată noaptea că mă vrei, drăguţo, iar acum şi eu te doresc la fel de mult.

Un fior o străbătu când îl auzi spunând asta, dar era confuză. Nu îşi amintea să îi fi spus aşa ceva; de fapt, nu se putea imagina atât de îndrăzneaţă. Faptul că îl voia nu conta… Sau conta? Oricum, avea să se căsătorească cu el, aşa că mai conta că făceau dragoste acum, înainte de eveniment? Şi tot ce îi făcuse fusese atât de plăcut, până simţise acea durere.

Îşi reaminti de durere şi întrebă uşor:

— De ce m-ai rănit?

El mormăi şi începu imediat să o acopere cu sărutări.

— Drăguţo, nu e ceva ce am vrut să fac. Mama ta nu ţi-a explicat niciodată că sângele unei virgine trebuie vărsat înainte ca aceasta să se unească cu un bărbat?

Îşi amintea ceva vag, dar fusese atât de tânără când avusese loc conversaţia, că uitase cu totul de ea. Îşi imagină că Lachlan roşi. Şi ea roşi.

— Vrei să spui că ne-am unit cu adevărat?

Nu se gândise că acele vorbe aveau alt înţeles pentru el. Răspunsul lui fu scurt şi la obiect:

— Nu simţi asta?

Era greu să simtă în acel moment altceva decât greutatea lui pe ea, pentru că trupul lui era nemişcat. Apoi însă, el începu să se mişte, şi ea făcu ochii mari când simţi o mişcare adânc în ea. Nu mai era durere, şi fu străbătută

de un fior plăcut.

— Tu ai făcut asta?

El râse când auzi surprinderea din vocea ei.

— Da, drăguţo, şi e numai începutul. O să îţi placă şi mai mult ce urmează, îţi dau cuvântul meu.

Continuă să îi demonstreze ce voia să spună prin asta. Mai mult? Asta cu greu descria senzaţiile superbe care însoţeau mişcările lui în ea. Iar el o sărută din nou, profund. Deşi Kimberly ar fi vrut să îi aducă aminte că nu trebuiau să facă asta înainte de căsătorie, nu avu când.

Nu că asta ar fi vrut acum. Fu copleşită de plăcere, iar toate gândurile ei încetară, lăsându-i doar sentimentele să îi guverneze reacţiile. Şi reacţionă. La început, inocent, însă apoi, cu o pasiune care *crescu* şi o acapara, potrivindu-se cu ritmul impus de el. Repede, încet, ea îl urmă, ţinând pasul cu el. Atâtea senzaţii o consumau. Apoi, fu prea mult. Icni surprinsă. Vârful de plăcere în care o duse el fu atât de neaşteptat, o explozie de senzaţii urmată de ceva incredibil. Apoi, pluti înapoi într-o bulă de plăcere pulsantă, urmată de letargie şi de senzaţia de saţietate.

Cum îi putea mulţumi pentru asta? Oare trebuia să îi mulţumeşti bărbatului care ţi-a făcut darul unei plăceri atât de păcătoase? Avea să vadă ea dimineaţă. Acum însă, oftă fericită, îşi puse braţele în jurul gâtului bărbatului ei şi adormi.

Capitolul 16

Mary intră în camera lui Kimberly, aşa cum făcea în fiecare dimineaţă, ca să îşi înceapă treaba. Kimberly se trezi din cauza zgomotelor pe care le făcu menajera când aprinse focul. Zgomote familiare. Nimic neobişnuit. Nimic care să îi aducă aminte că viaţa ei se schimbase pentru totdeauna.

Când se rezemă însă într-un cot şi deschise ochii, făcu asta prea repede. O durere îi străbătu tâmplele. Îşi acoperi

ochii cu mâna de ceea ce părea să fie cea mai puternică lumină a soarelui pe care o văzuse vreodată. Balul. Fusese la balul familiei Wigginse şi băuse prea multă şampanie. Deci ăsta era rezultatul păcatului de a bea? O durere puternică de cap, aversiune faţă de lumină şi senzaţia de groază.

Groază? Ce ar fi putut face de simţea acum acest sentiment? Săruturile de pe balcon, dansurile cu acelaşi bărbat, privirile pasionale pe care Lachlan i se tot arunca. Lachlan…

O amintire declanşă o alta, iar când ajunse la ultimele întâmplări, care se petrecuseră chiar în acea cameră, fu şocată. Era imposibil. Nu ar fi făcut aşa ceva, nu ar fi permis să se întâmple aşa ceva. Restul erau probabil amintiri reale, dar ultima, nu, trebuia să fi fost un vis. Şi totuşi, visase ea vreodată ceva atât de real sau de frumos?

Apoi, îşi văzu cămaşa de noapte la piciorul patului şi se uită în jos, descoperind că era goală pe sub cearşafuri. Senzaţia de rece ar fi trebuit să îi indice asta mai devreme, dar probabil durerea de cap o împiedica să observe asemenea detalii. Era o coincidenţă, oare, faptul că singura noapte din viaţa ei când nu purtase cămaşă de noapte era singura noapte în care visase că făcuse dragoste? Se temea că nu şi că era ruinată… şi înţelese de ce îi dăduse târcoale sentimentul de groază.

Cel puţin, Lachlan nu era în continuare în pat cu ea. Nu îşi imagina cât de ruşinată s-ar fi simţit dacă scoţianul ar fi fost acolo, din moment ce Mary avea obiceiul să intre fără să bată la uşă, ca să facă focul astfel încât camera să fie încălzită când se trezea Kimberly.

Dar, până la urmă, ar mai fi contat? Ar fi contat destul de mult. Lui Mary îi plăcea să bârfească, şi, cum fusese angajată de curând, nu îi era atât de loială lui Kimberly cât să nu spună nimic. Deşi fusese scutită de acea ruşine, tot era ruinată. Tinerele bine-crescute pur şi simplu nu făceau ce făcuse ea şi…

Mormăi din nou şi îşi trase păturile peste cap, sperând că Mary avea să o lase singură. Nu înţelegea cum de se

abătuse atât de mult de la drumul ei, tocmai ea care nu făcuse nimic nelalocul lui în viaţa ei. Singurul lucru oarecum suspect fusese să îl înfrunte pe tatăl ei şi să refuze să pună punct perioadei de doliu. Pe bună dreptate, din moment ce ar fi făcut-o pentru patima logodnicului ei la jocuri. Ce nemernic! Dacă Maurice ar fi fost mai rezonabil, ea nu s-ar mai fi aflat în situaţia asta şi… şi începuse să intre în panică, şi asta pentru că uitase un detaliu. Respiră uşurată când îşi aminti că în noaptea anterioară ajunsese la concluzia că Lachlan MacGregor i s-ar potrivi ca soţ. Că nu gândise foarte clar când luase acea decizie era altă treabă. Kimberly se hotărâse să se căsătorească cu el, iar acum, nu se mai putea răzgândi nici dacă voia s-o facă. Făcuseră dragoste. Aşa ceva se făcea numai cu un soţ, sau, în cazul ei, cu cineva care urma să-i fie soţ. Şi nu avea ce să îi reproşeze în privinţa asta. Avea să îi placă să facă asta în mod regulat cu el după ce se căsătoreau. I-ar fi plăcut ca el să fi aşteptat până erau căsătoriţi ca să îi arate cât de plăcută putea acea parte a vieţii în doi, dar nu o făcuse. Avea să-l tragă la răspundere mai târziu pentru asta.

Voia cel puţin să ştie de ce Lachlan intrase în camera ei ca să o asalteze cu sărutări şi dusese lucrurile mai departe. Spusese ceva cum că ea îi zisese că îl dorea, dar era ridicol. Bineînţeles că nu făcuse aşa ceva. Da, băuse mai multă şampanie decât era cazul şi, din cauza asta, nu îşi amintea prea bine nici măcar de ce se hotărâse să se mărite cu scoţianul. Dar niciodată nu ar fi fost atât de îndrăzneaţă cât să îi spună că îl dorea, chiar dacă era aşa, mai ales când, în inocenţa ei, nici măcar n-ar fi ştiut că aşa stăteau lucrurile. Îşi aminti că simţise că lipsea ceva când făcuseră dragoste, însă nu ştiuse ce anume. Nu şi-ar fi putut imagina niciodată plăcerea ce urmase. Acum, ştia ce însemna să-l dorească, dar la bal nu ştiuse asta, aşa cum sugerase el.

Auzi sunetul uşii şi oftă, simţindu-se recunoscătoare că Mary înţelesese că nu era gata să se trezească. I-ar fi plăcut să uite de acea problemă, cel puţin temporar, şi să adoarmă, dar era sigură că nu avea să se întâmple aşa.

Însă nu voia să o vadă pe servitoare. Era convinsă că tânăra avea să se uite la ea şi avea să ştie ce făcuse în noaptea anterioară. Nu îşi dorea asta.

Propria vinovăţie avea să spună întreaga poveste. Însă nu putea nici să se ascundă în camera ei toată ziua, aşa cum ar fi vrut. Trebuia să îi spună ducesei că nu era cazul să mai planifice alte evenimente sociale pentru ea. Spera că Megan avea să fie uşurată. Şi Kimberly s-ar fi simţit uşurată să rezolve problema dacă ar fi fost într-un alt fel. Şi trebuia să discute cu Lachlan, să se asigure că urmau a se căsători. Era posibil, deşi puţin probabil, ca el să nu-şi fi dat încă seama de asta.

Dură două ore ca să-şi adune curajul şi să accepte că statutul ei schimbat nu era vizibil. Singura dovadă fuseseră petele de pe cearşaf, dar le spălase înainte ca Mary să le vadă. Se rugă ca servitoarea să nu observe. Se îmbrăcă într-una dintre rochiile ei noi, de un verde-deschis, care îi evidenţia culoarea ochilor. Cum Mary nu dădea semne că s-ar întoarce, Kimberly îşi aranjă părul oarecum neglijent – însă îi venea bine cu noul ei breton. De fapt, fu încântată să descopere că era aproape la fel de frumoasă ca în noaptea trecută. Era o uşurare că putea fi încântată de ceva în acea dimineaţă.

Din păcate, Lachlan nu răspunse când îi bătu la uşă. După ce stătuse acolo cam un minut adunându-şi curajul de a ciocăni, lipsa unui răspuns o dezumflă. Nu avea să fie uşor să îl vadă pentru prima oară după acea noapte. Niciodată nu fusese atât de intimă cu cineva şi se temea că felul în care el o cunoştea urma să o lase fără cuvinte şi că avea să fie prea ruşinată ca să abordeze subiectul căsătoriei lor.

Dar trebuia să o facă. Şi, dacă scoţianul dormea încă, ceea ce era o posibilitate, având în vedere că nu era mijlocul zilei încă şi că se întorseseră târziu de la bal, atunci, trebuia să îl vadă. Kimberly voia să discute cu el înainte de-a vorbi cu ducesa. Voia să îi spună lui Megan că ei doi aveau să se căsătorească, iar el trebuia să fie primul care afla asta, deoarece nu i-ar fi picat bine să audă asta de

la altcineva.

Îi întrebă pe toţi servitorii de el şi ajunse în salonul în care se lua micul dejun, acum gol, apoi pe terasă, unde era gol şi frig, şi după aceea în bibliotecă, unde se opri în uşă când dădu cu ochii de el.

Dar nu era singur.

Ducesa era şi ea acolo; căuta o carte pe rafturi, fiind suită pe o scară. Lachlan îi ţinea scara, deşi aceasta părea să fie destul de rezistentă cât să nu fie nevoie de ajutorul lui. Kimberly se pregătea să le atragă atenţia că era şi ea acolo, când îl auzi pe Lachlan întrebând-o pe Megan pe un ton oarecum frustrat:

— Nu crezi că te-aş putea iubi? Asta vrei să spui?

Megan nici nu se uită la el când îi răspunse:

— Cred că eşti pur şi simplu îndrăgostit de aspectul meu, lucru care a fost mereu o problemă pentru mine. Gândeşte-te, ce simţi sau crezi că simţi nu poate fi real când nu ştii nimic despre mine.

— M-am gândit întruna la tine în ultimul an. Nu are cum să fie doar ceva trecător.

— Poate pentru că eu am fost cea care ţi-a scăpat? sugeră Megan.

— Nu sunt atât de hrăpăreţ încât să trebuiască să am toate lucrurile pe care mi le doresc.

Tonul lui Lachlan trecuse de frustrare, ca şi cum s-ar fi simţit insultat.

Megan oftă zgomotos în vreme ce luă o carte de pe un raft şi coborî, fiind faţă în faţă cu scoţianul.

— Lachlan, tot ce se întâmplă e inutil. De câte ori trebuie să-ţi spun că îmi iubesc soţul? Niciun bărbat nu m-ar putea face mai fericită decât mă face el. Aş aprecia dacă de acum încolo ai ţine numai pentru tine orice simţi sau crezi că simţi pentru mine. Eşti aici ca să-ţi găseşti o soţie, una bogată, din câte înţeleg, care să rezolve starea deplorabilă în care v-a lăsat mama ta vitregă când a fugit cu moştenirea ta. E momentul să te concentrezi pe asta, nu crezi? Şi să găseşti o tânără care nu e deja îndrăgostită de altcineva.

Kimberly auzise destul, chiar prea mult, şi dacă Lachlan sau Megan ar fi observat-o acum, s-ar fi spulberat. Aşa că păşi rapid într-o parte a uşii, punând un perete între ea şi cei doi. Apoi, fugi către scări, lucru pe care nu l-ar fi făcut în mod normal, deoarece nu era demn pentru o lady. Însă gestul ei arăta exact cât de supărată era. Când ajunse însă la holul de sus, se opri şi se sprijini de perete, izbită din plin de amploarea situaţiei sale. Mormăitul ei fu perceptibil, şi îşi lovi capul de mai multe ori de perete.

Lachlan MacGregor nu avea să se căsătorească cu ea; încă era îndrăgostit de Megan St. James. De ce îşi imaginase că acest lucru se terminase? Doar pentru că o sărutase de mai multe ori? Doar pentru că făcuse dragoste cu ea? Cât de naivă putea fi? Una dintre cele mai vechi profesii din lume susţinea ideea că un bărbat nu trebuia să fie îndrăgostit de o femeie ca să facă dragoste cu ea.

Se părea că pur şi simplu se jucase cu ea, poate din plictiseală sau din frustrarea dată de faptul că nu făcea progrese cu femeia pe care o dorea cu adevărat. Şi, din ce auzise, nu urma să facă niciun progres în acea direcţie. Însă cu ce se alegea ea după toate astea? Distrusă social şi fără soţ. Ei bine, nu era chiar ruinată, deoarece doar ea şi Lachlan ştiau ce s-a întâmplat. Pentru moment. Dar existau două lucruri care puteau schimba asta foarte repede.

Chiar dacă nu ştia prea multe despre amor, ce să facă şi ce aşteptări să aibă, ştia că aşa rezultau bebeluşii. Nu mereu, dar uneori. Iar ea nu putea decât să spere că nu avea să i se întâmple aşa ceva. Dacă era atât de norocoasă, atunci urma să aibă timp să înfrunte al doilea lucru care ar putea-o ruina. Când şi dacă primea o cerere în căsătorie, trebuia să recunoască ce făcuse înainte s-o accepte. Trebuia să îi spună tânărului că nu mai era la fel de pură pe cât ar fi trebuit. Nu era atât de laşă cât să păstreze acest lucru secret şi să spere că nu avea să se afle. În oraşul ei, fusese un scandal în urmă cu mai mulţi ani, deoarece un mire reuşise să-şi dea seama, într-un mod misterios, că mireasa lui nu era pură. Anunţase întregul oraş şi insistase ca mariajul să fie anulat. Deci unii bărbaţi

puteau să-şi dea seama.

Dar, dacă ea îşi asuma propria dezonoare, atunci peţitorul ei putea ori să fie generos şi să o accepte aşa cum era, ori să se înfurie şi să anunţe pe toată lumea. Îşi putea imagina reacţia tatălui ei dacă s-ar fi întâmplat aşa ceva. Fie avea să o dezmoştenească, fie avea să-i cumpere un soţ, fără ca ea să aibă vreun cuvânt de spus în alegerea lui. Apoi, vocea pe care ajunsese să o cunoască atât de bine o întrebă:

— Te ascunzi aici, Kimber, sau visezi cu ochii deschişi?

Capitolul 17

Kimberly deschise uşor ochii. Faptul că încă avea capul rezemat de perete îi permise să vadă faţa lui Lachlan imediat. Scoţianul o privea cu tandreţe. Acest lucru o făcu să vrea să îl plesnească cu forţă.

Evident, nu avea să facă aşa ceva. Nu era un gest demn de o lady să dea palme şi… Se îndepărtă de perete, cu mâna îndreptându-se spre faţa lui. Palma ei se lipi de obrazul lui cu zgomot, şi fu minunat de satisfăcător să vadă urmele pe care le lăsase în urmă. Clar merita înţepăturile fierbinţi pe care le simţea acum în mână.

Fu surprinsă că făcuse asta. Lachlan fu, însă, mult mai surprins, înainte ca el să-şi revină, tânăra fu cât pe ce să-l mai plesnească o dată, doar pentru că era surprins şi nu se aştepta, în condiţiile în care comportamentul lui practic cerea aşa ceva. Însă reuşi să se abţină şi spuse cu tot dispreţul de care era în stare:

— Eşti detestabil. Stai departe de mine, MacGregor, altfel nu o să fiu responsabilă…

Nu termină propoziţia. Mai avea puţin şi plângea, iar mândria îi spuse că el nu trebuia să vadă starea în care o adusese. Aşa că se retrase, alergând pe hol. Alerga din nou, însă de data asta nici măcar nu-şi dădu seama de acest

lucru. Când ajunse în cameră, se rezemă cu spatele de uşă, cu mâinile strânse în pumnii şi lipite de ea. Nu voia să plângă. Nu era genul care să-şi plângă de milă. Dar prea multe emoţii clocoteau în ea. Furia era predominantă, şi se concentră pe asta ca să îşi ţină lacrimile în frâu. Apoi, fu împinsă în faţă când uşa se deschise. Cât tupeu pe el!

— Asta e camera mea, MacGregor, nu a ta! Cum îndrăzneşti să intri iar aici fără permisiune?

Expresia lui era furioasă. Îşi revenise din surpriza iniţială şi simţea că nu îi merita atacul. De fapt, mai avea puţin şi exploda.

— Fără permisiune? spuse el în timp ce trânti uşa în urma lui. Vrei să spui că nu am fost invitat înainte?

— Cu siguranţă nu.

Dintr-un motiv anume, Lachlan nu se aşteptase la acel răspuns, şi se încruntă, după care coborî vocea:

— Atunci, ai o memorie scurtă, fătuco, dacă nu-ţi aminteşti comportamentul tău de seara trecută.

— Ce are de-a face comportamentul meu cu…

— Are de-a face, o întrerupse el. Nu mi-ai refuzat săruturile, Kimber, ba chiar mi-ai răspuns. Iar ochii tăi m-au devorat toată seara. Crezi că sunt atât de lipsit de experienţă în treburile astea cât să nu recunosc o invitaţie când o primesc?

Ea îl privi şocată.

— Vrei să spui că ai venit în camera mea azi-noapte şi ai făcut dragoste cu mine pentru că ai crezut că ai fost invitat s-o faci? Nu m-ai auzit spunând cuvintele, ci doar ai presupus?

— Negi asta?

— Îţi spun că, dacă m-am uitat la tine într-un mod care ar putea fi considerat nepotrivit, cu siguranţă nu eram conştientă de asta. Şi, dacă ţi-am acceptat săruturile, a fost din cauza ideii prosteşti că eşti interesat cu adevărat de mine, ceea ce mă face şi mai naivă. În plus, am băut prea multă şampanie. Lachlan, nu ai văzut asta?

— Nu, pur şi simplu, păreai mai disponibilă, spuse el, devenind gânditor. Şi, cum erai foarte disponibilă, e posibil

să mă fi convins că erai experimentată în asemenea lucruri.

— Experimentată! Eu niciodată nu…

— Da, ştiu asta acum, o întrerupse el nerăbdător. Nici eu nu am făcut prea bine faţă băuturii, deci nu gândeam limpede – cel puţin nu cât să judec situaţia în profunzime. Erai o femeie frumoasă care îmi trimisese toate semnele că îşi dorea atenţia mea, iar eu nu sunt genul de bărbat care să refuze o femeie frumoasă.

Complimentul nu o emoţionă. Era, pur şi simplu, prea furioasă şi, în acel moment, dezgustată.

— Atunci, eşti la fel de loial ca un cocoş, când susţii că iubeşti o femeie, dar ai o aventură cu alta.

Când auzi asta, scoţianul avu îndrăzneala să îi zâmbească şi să ridice din umeri.

— Fătuco, mai ai multe de învăţat. Un bărbat o să fie credincios când nevoile lui sunt îndeplinite în mod constant. Când nu e cazul, devine destul de excitat cât să accepte orice îi iese în cale şi să fie recunoscător pentru asta.

Reuşise să o facă să roşească, însă ea nu putea să-l mustre pentru asta, din moment ce ea deschisese subiectul.

— Iubirea adevărată ar trebui să facă excepţie.

El clătină din cap, chiar oftă, arătând că era foarte dezamăgit de afirmaţia ei.

— Acum adopţi perspectiva romantică, Kimber. Corpul e un lucru incredibil, şi o să înveţi că are o minte a lui când vine vorba despre anumite lucruri, iar printre astea se numără şi a face dragoste. Nu ai descoperit singură asta azi-noapte? Sau poate ai nevoie de o altă demonstraţie?

Ea întinse mâna ca să îl poată opri dacă s-ar fi gândit să se apropie, înţelegând foarte bine ce voia să spună. Şi refuză să recunoască frântura de adevăr din ce spusese. Îşi amintea, într-adevăr, reacţia corpului ei şi cum voinţa ei cedase în faţa pasiunii. Dar nu conta. Ce conta e că ea nu îşi ceruse propria ruinare. El o forţase pentru că îi interpretase greşit comportamentul.

Dar spusese destul în privinţa asta.

— Am avut deja parte de o demonstraţie, pentru care

vreau să te trag la răspundere. În caz că nu ştiai, eu sunt aici ca să-mi găsesc un soţ. Cum o să mai fie posibil acest lucru după ce mi-ai făcut?

— Deci vrei să ne căsătorim?

Ar fi trebuit să spună că da. Ar fi trebuit să-l facă să plătească pentru ce îi făcuse. Dar mândria ei ieşi la suprafaţă, şi ea spuse adevărul:

— Când eşti îndrăgostit de altă femeie? Nu, mulţumesc.

— Mi s-a atras atenţia de curând că e posibil să nu-mi cunosc propriile sentimente, spuse el cu dezgust. Aşa că, dacă mă vrei, fătuco, o să mă căsătoresc cu tine.

— Ce putere de sacrificiu! Inutilă însă, pentru că nu te vreau. Nu vreau un bărbat care o să plângă mereu după altă femeie. Mama mea a avut un asemenea mariaj, deci ştiu exact cât de groaznic poate fi.

— Eşti sigură?

— Da, şi te-aş ruga să ieşi din camera mea, Lachlan, şi să nu mai pui piciorul în ea. În caz că mai interpretezi greşit alte priviri de ale mele, te asigur că nu o să mai fi niciodată bine-venit aici – nu că ai fi fost până acum.

Expresia lui deveni încăpăţânată când o întrebă:

— Şi dacă insist?

— Să vii aici? spuse ea şocată.

— Să mă căsătoresc cu tine.

Ochii ei se măriră.

— De ce ai face asta, când, de fapt, nu vrei să te căsătoreşti cu mine?

Iniţial, el nu îi răspunse, doar o privi, însă, după o clipă, mormăi şi îşi trecu exasperat degetele prin păr.

— Chiar acum nu ştiu ce vreau. Apoi, ochii lui verzi o fixară, şi în ei era un înţeles pe care ea nu îl putu desluşi decât când el adăugă: Dar, de obicei, ridic mănuşa când e aruncată jos.

— Nu… spuse ea şoptit, însă el o întrerupse:

— Ne vedem mai târziu, drăguţo.

Era atât de tulburată de implicaţiile remarcii lui anterioare, că uşa se închise după el înainte ca ea să ţipe:

— Şi să nu-mi mai spui aşa!

Mai trecu o clipă până îşi dădu seama că era singură şi se duse să încuie uşa. Aşa avea să rămână de acum încolo cât se afla ea în cameră. Ce tupeu pe scoţianul acela! Ce obrăznicie, să îi sugereze că ea îl provocase să o facă să îşi schimbe părerea. Pufni în sinea ei. De parcă ar fi fost capabil de aşa ceva!

Capitolul 18

Evenimentele sociale continuară, cu mai multe petreceri în Londra, plus o seară la teatru. Kimberly chiar se bucură de ea, deoarece îi permise să îşi lase problemele la o parte pentru scurt timp şi să se afunde în lumea actorilor.

Participase şi la un bal în ultima lor seară în Londra, unde vorbise mai mult cu Lord Kent şi cu Howard Canston. Amândoi îi spuseseră că primiseră invitaţii la Sherring Cross şi se arătaseră încântaţi. Se părea că era un mare avantaj să îl cunoşti pe ducele de Wrothston.

Mai fuseseră la bal câţiva burlaci interesanţi, dintre care unul se îmbătase atât de tare, că o ceruse de soţie pe Kimberly chiar pe ringul de dans. Tânăra nu-l luase în serios, având în vedere starea acestuia, dar fusese flatată. Prima ei cerere în căsătorie. De fapt, nu era prima, dar celelalte două nu erau de luat în consideraţie. Prima fusese aranjată pe când era bebeluş. Iar Lachlan spusese că s-ar căsători cu ea, ceea ce nu era chiar o propunere, însă era tot pe acolo. Doar că era o mare diferenţă între „s-ar căsători” şi „ar vrea să”, iar ea nu auzise niciun „vreau să „în propunerea lui.

În ceea ce îl privea pe Lachlan, era imposibil să îl evite complet, deşi Kimberly încercase. Cinele, care erau întotdeauna formale şi aveau loc la o oră prestabilită, erau singurul moment al zilei când trebuia să-l vadă. De asemenea, el participase la fiecare adunare socială la care mersese şi ea, dar acum înţelegea de ce. Şi el venise la

Sherring Cross cu scopul de a-şi găsi o soţie.

Păcat că încercarea de cucerire a ducesei îi stătuse în cale şi că Kimberly aflase despre asta de la început. Altfel, s-ar fi purtat mai frumos cu el şi ar fi ignorat antipatia tatălui ei faţă de scoţieni, căci, pentru Lachlan, ar fi înfruntat acea problemă. Iar scoţianul părea să fie interesat de ea, altfel nu ar fi sărutat-o mai mult de o dată şi nu ar fi făcut dragoste cu ea.

Din păcate însă, Kimberly ştia pe cine iubea el cu adevărat. Chiar dacă Lachlan renunţa la Megan, chiar dacă ar încerca să găsească o soţie doritoare şi disponibilă, de care se părea că avea nevoie din motive financiare, acea soţie ar fi a doua lui alegere. Scoţianul avea să suspine după prima lui alegere, iar Kimberly îi plângea de milă soţiei lui pentru asta.

La finalul primei săptămâni de după ce se întorseseră, la Sherring Cross se adunaseră o mulţime de musafiri. John Kent şi Howard Canston se instalaseră amândoi. Printre noii invitaţi se numărau şi trei tinere, care, asemenea lui Kimberly, intraseră pe piaţa de căsătorii în acel sezon şi fuseseră invitate de către ducesă sau de mătuşa Margaret.

Kimberly le antipatiză din prima clipă. Erau mai tinere decât ea şi mai drăguţe, cel puţin din punctul ei de vedere. Dacă două dintre ele nu şi-ar fi adus fraţii chipeşi şi necăsătoriţi ca însoţitori, Kimberly şi-ar fi făcut, probabil, bagajele şi s-ar fi întors la Northumberland, pentru că nu avea nicio şansă să atragă atenţia bărbaţilor cu acele trei minunate fiinţe în preajmă.

Lady Monica Elgar era blondă, cu ochi albaştri. Era micuţă şi cu simţul umorului, făcându-i să râdă pe toţi din jurul ei, şi captă atenţia lui John Kent din momentul în care acesta dădu cu ochii de ea.

Lady Edith Winestone avea părul roşcat şi ochii verzi, era plină de viaţă şi un pic cam gălăgioasă, dar atât de frumoasă, că nimeni nu părea să observe asta în afară de Kimberly. Tânăra nu era deloc timidă şi nu avea probleme să intervină într-o conversaţie ca să-şi spună părerea diferită, deşi de regulă i se demonstra că greşise. Nu era

foarte inteligentă şi uneori făcea remarci ridicole, însă asta nu părea să îi deranjeze pe bărbaţi.

Jane Carlyle era tânăra ideală din toate punctele de vedere. Suplă, blondă, cu ochi de culoarea chihlimbarului, era o frumuseţe la modă. Iar manierele ei erau impecabile. Mânca aşa cum se cuvenea, vorbea frumos, urma toate etichetele sociale şi avea o fire caldă – sau cel puţin asta îi tot asigura mama ei pe cei care o ascultau. Nimeni nu ar fi crezut că acea lady încăpăţânată nu spunea adevărul. Însă ce gentleman şi-ar dori o asemenea femeie ca soacră?

Pe lângă Hector Carlyle şi Christopher Elgar, care erau noi în grup, mai era şi un marchiz văduv care venise la duce cu afaceri şi acceptase sugestia lui Devlin de a-şi lua o vacanţă şi de a se bucura de evenimentele pe care Megan le planificase pentru săptămânile care urmau. Îl chema James Travers şi avea puţin peste patruzeci de ani, fiind un pic mai în vârstă decât sperase Kimberly. Însă nimeni nu putea nega faptul că era o partidă splendidă.

Cu o înfăţişare de crai, păr negru şi ochi albaştri, James era şi dezgustător de bogat, potrivit unor zvonuri venite de la Lucinda. Deşi nu îşi căuta soţie, având doi băieţi din primul mariaj, nici nu se opunea posibilităţii de a-şi găsi una. Megan o asigurase pe Kimberly că bărbatul pur şi simplu nu găsise încă femeia potrivită care să o înlocuiască pe soţia lui decedată.

În zilele care urmară, Kimberly ajunse să îl placă pe James. Conversaţiile cu el erau mereu dinamice, ceea ce i se părea plăcut. Perioadele lungi de tăcere erau mereu jenante pentru ambele părţi, însă cu ea nu se lovise niciodată de acest obstacol. Odată ce el îi observă zâmbetul şi o complimentă, îşi propuse să o facă să râdă cât mai des, lucru pe care îl reuşi cu uşurinţă.

Însă Lachlan era mereu undeva pe aproape la aceste adunări, iar ea era mereu conştientă de prezenţa lui. Să îl evite era ceva, dar să îl ignore când era în aceeaşi încăpere era cu totul altceva. Şi mai erau momente când…

Trecuse pe lângă el pe hol înainte să se întoarcă din Londra, şi scoţianul îi spusese dintr-o răsuflare, pe un ton

formal:

— Ce fermecător arăţi azi, Lady Kimberly. Ştii că o posibilă consecinţă a ceea ce am făcut sunt copiii?

Kimberly roşise, iar scoţianul plecase înainte ca ea să îi poată da vreo replică. Deci intenţia lui fusese să o facă pe deplin conştientă de acel lucru. I se păruse un gest urât, adăugând o altă grijă în cârca ei. Doar că nu ăsta fusese motivul pentru care el îi spusese asta. Pur şi simplu, o avertizase în legătură cu următoarea lui replică, ce fusese spusă tot din senin…

Se aflau la o cină cu vreo treizeci de invitaţi, iar Lachlan reuşise să îl convingă pe gentlemanul din stânga ei să iasă din încăpere. Nu ştia cum făcuse asta, dar scoţianul se aşezase în locul bărbatului, aparent sigur că acesta nu avea să revină. Deşi Kimberly reuşise să se poarte ca şi cum el nu era acolo, conversaţia se centră cumva în jurul lor. Între două comentarii, Lachlan se aplecase spre ea ca să spună:

— O să-mi spui dacă porţi copilul meu, Kimber. Aş fi foarte supărat dacă mi-ai ascunde aşa ceva.

Tânăra fusese încântată când, peste o săptămână, îl anunţase:

— Nu o să am copii, MacGregor, până nu voi fi căsătorită.

În mod incredibil, scoţianul nu păruse uşurat de acea veste, aşa cum s-ar fi aşteptat Kimberly. Ea cu siguranţă era, din moment ce revenise la încercările de a-şi găsi un soţ şi nici nu trebuia să-i spună tatălui ei despre ceea ce făcuse. Nu că ar fi putut amâna prea mult alegerea unui partener de viaţă, căci tatăl ei abia aştepta să rezolve problema. Şi nici nu voia să profite de bunăvoinţa familiei St. James pe termen nedefinit.

Însă faptul că Lachlan nu se arătase uşurat o tulbură. Nu trădase în niciun fel ce părere avea despre acea veste. Iar Howard Canston se apropiase înainte ca scoţianul să mai poată spune ceva şi o invitase să meargă la călărit, fiind una dintre zilele mai frumoasă de iarnă.

Kimberly era mulţumită că Howard încă se arăta

interesat de ea, în ciuda sosirii celor trei tinere minunate. Pe John Kent însă îl putea şterge de pe listă. Aşa cum Lachlan făcea eforturi să-şi găsească o soţie, acesta nu părea să facă niciun efort. Pe Edith, Lachlan abia o observa, deşi ea îi tot făcea ochi dulci, şi cu toate că se arătase oarecum interesat de Jane, aceasta era cel mult cordială cu el.

Kimberly se întrebă dacă el fusese devastat de ce îi dezvăluise ea fără să vrea la ultimul bal din Londra la care fuseseră. Trecuse pe lângă el când se afla la masa cu mâncare şi îl văzuse uitându-se la Megan şi la Devlin, care dansau. O sămânţă de resentiment apăruse în ea, cum că Lachlan încă o dorea pe ducesă şi nu avea să înceteze niciodată să o dorească. Dacă lucrurile nu ar fi stat aşa, probabil şi-ar fi dat voie să se îndrăgostească de el.

Copleşită de resentiment, îi spusese:

— Chiar crezi c-o să-şi părăsească soţul, care o adoră, şi copilul pentru tine?

El se întorsese spre ea şi aproape ţipase:

— Ce?

Ea se încruntase când îi văzu expresia uluită.

— Nu ştiai că au un băieţel?

— Nu, de unde să ştiu? Nu am văzut-o niciodată cu un copil.

— Atunci, îmi pare rău că ai aflat asta de la mine. După care adăugase blând, căci regreta motivul pentru care îi spusese totul: Toată Anglia ştie, Lachlan. A fost şi în ziare, şi cam toată lumea a vorbit despre asta o perioadă. Credeam că ştii, că mătuşa ta ţi-a zis, dar că nu îţi pasă.

— Să nu-mi pese că nu sunt doar ei doi, ci formează o nenorocită de familie?

Scoţianul râsese, însă era un zgomot sec, după care plecase. În acea seară, nu îl mai văzuse. Însă fusese tulburată, din cauza privirii pe care el i-o aruncase înainte să dispară, care sugera că îl insultase cu ultima ei remarcă sau că o considera vrednică de dispreţ pentru că subliniase ceva ce era trivial pentru el. Kimberly ar fi vrut să ştie care din variante era cea corectă.

Capitolul 19

— Îţi spun că nu îmi pasă. Îl vreau pe scoţian, mamă. M-am săturat să tot aud ce vrei tu!

Kimberly tocmai intrase în camera unde se lua micul dejun când Jane Carlyle îşi începuse discursul ţipat. Cel mai probabil, putea fi auzită chiar şi în grajduri. Toată lumea din încăpere, cel puţin cincisprezece dintre actualii musafiri, inclusiv scoţianul, fu şocată de ieşirea fără precedent a domnişoarei, care păruse iniţial o lady impecabilă.

Cineva tuşi, o dată şi încă o dată, apoi se auzi un chicot. În tăcerea care urmă, scoţianul spuse:

— Mă gândesc că şi scoţianul are ceva de zis în privinţa asta.

Apoi, toată lumea de la masă încercă să se poarte de parcă nu se întâmplase nimic. Jane privi şocată către masă, ca şi cum nu ar fi fost conştientă de ceea ce făcuse. Mama ei era o femeie dură. Cu faţa roşie, femeia o luă pe fata ei de braţ şi o scoase din încăpere. Kimberly abia reuşi să se dea din calea lor.

Cum plecară cele două, conversaţia reveni la normal. Iar Edith spuse, cu vocea ei zgomotoasă:

— Dar credeam că e o fire domoală. Mama ei aşa a spus.

Fix în acel moment, Kimberly îi întâlni privirea lui Lachlan şi aproape pufni în râs când acesta îşi dădu ochii peste cap. Se opri, din fericire. Ar fi fost umilită dacă nu ar fi făcut-o, având în vedere circumstanţele. Dar fu imposibil să se oprească din zâmbit, iar acel bărbat neruşinat îi făcu cu ochiul.

Kimberly se mută spre bufet, care devenise standard în fiecare dimineaţă, de când casa se umpluse cu atâţia invitaţi. În drumul ei, trecu pe lângă fratele lui Jane, aflat în capul mesei, şi îl auzi spunându-i lui Christopher ceva ce nu ar fi trebuit să audă:

— Aş fi putut să-ţi spun că e o ticăloasă. Tata a spus mereu asta despre mama. A fost un iad să locuiesc cu ele în toţi aceşti ani.

Fratele Monicăi păru ruşinat de confesiunea aceasta. Kimberly îl tăie pe Hector Carlyle de pe lista ei. Faptul că spunea asemenea lucruri despre familia lui…

După ce auzi asta însă, îi păru rău pentru Jane. Un bărbat nu avea nicio problemă dacă soţia lui era cam toantă, ba chiar o prefera aşa, ca să se simtă mai inteligent. Însă majoritatea bărbaţilor nu voiau o nevastă cu un temperament mai vulcanic, deoarece îi putea face de ruşine în societate.

Nu fu o surpriză că mama lui Jane plecă împreună cu fata ei în acea după-amiază. Tânăra îşi distrusese şansele cu burlacii de la Sherring Cross. Păcat că nu îl luaseră şi pe Hector cu ele.

*

Pentru acea după-amiază, erau programate două activităţi. Ducesa organiza o excursie la cel mai apropiat lac, pentru ca persoanele dornice să poată patina. Cei cărora nu le plăcea asta puteau juca mimă în salon.

Kimberly alese să meargă să patineze. Luă această decizie pentru că nu îi plăcea mima şi îi plăcea să patineze. Însă, cum Megan organiza excursia, mai mult ca sigur că şi Lachlan urma să fie acolo.

În cele din urmă, se hotărî să se bucure de moment, în ciuda prezenţei lui. În plus, îşi cumpărase o haină nouă de iarnă din Londra, una mai modernă, care îi evidenţia silueta, şi nu avusese ocazia să o etaleze. De asemenea, ştia să patineze, fiind o activitate pe care o făcuse în copilărie împreună cu mama ei.

Iar Megan avea la dispoziţie patine de toate mărimile şi aranjase să fie puse de-a lungul lacului cazane în care să fie făcute focuri, pentru când frigul devenea prea greu de suportat. Mai mulţi servitori veniră să coacă castane şi pregăteau căni cu ciocolată caldă şi brandy cald pentru

domni.

Kimberly fu surprinsă că Howard Canston nu participa, la cât era de atletic, şi chiar mai surprinsă că venise James, mai ales când află că acesta nu patinase în viaţa lui. Însă ea se distră de minune încercând să-l înveţe să patineze, chiar dacă luă câteva trânte când el se dezechilibră. Nu avea însă cum să nu-l admire, căci era hotărât să înveţe. Chiar preferă să exerseze în continuare când ea se duse să-şi ia nişte ciocolată caldă şi să se încălzească la unul dintre cazane.

Kimberly li se alătură lui John şi Monicăi, însă aceştia se întoarseră pe gheaţă după doar câteva minute de discuţie animată.

Ea stătuse însă prea mult pe gheaţă fără să ia o pauză, aşa că mai rămase acolo şi îşi îndepărtă mâinile de cazan numai cât să le fluture spre James de fiecare dată când acesta trecea pe lângă ea. Acesta nu îşi lua ochii de la gheaţă însă, aşa că nu observă. Megan patina între nişte musafiri mai vechi, ţinându-se de braţe. Destui oameni aleseseră să participe la această ieşire, inclusiv mai multe familii cu copii mici. Şi Lachlan…

Kimberly tocmai primise o cană cu ciocolată caldă de la unul dintre servitori, când scoţianul o strigă de la un alt cazan. Cum rămăsese singură, Lachlan i se alătură.

— Drăguţo, ai fost absolut încântătoare acolo, remarcă el în timp ce îşi dădea jos mănuşile ca să-şi încălzească mâinile la foc.

Dintr-un motiv anume, complimentul lui o încălzi mai mult decât o făcuse focul, şi Kimberly roşi. Însă asta părea să se întâmple mereu când era de faţă acest bărbat. Presupusese că se referea la talentul ei la patinat, deoarece clar nu arăta bine după acele căzături. Coafura i se stricase la a doua cădere, agrafele fiind împrăştiate pe gheaţă, şi nu avusese niciun rost să încerce să se rearanjeze. Însă fu destul de încântată cât să spună:

— Mulţumesc, patinez de când eram mică.

Ar fi trebuit să-l complimenteze şi ea, din moment ce şi el era destul de priceput. Se opri însă. Dacă i-ar fi spus

ceva, s-ar fi dat de gol că îl urmărise, când acesta era ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit ca el să-l afle.

Însă el o surprinse când îi corectă presupunerea:

— Kimber, eu îţi admiram părul. Aşa liber îmi aminteşte…

Nu termină, dinadins. Nu trebuia s-o facă. Kimberly roşi chiar mai tare. Nu-i venea să creadă că, după atâtea săptămâni, el pomenea despre noaptea în care făcuseră dragoste. Deşi nu ar fi vrut să recunoască, şi ea se gândea des la acel moment. Prea des chiar. Dar el ar fi trebuit să uite cu totul de acea noapte.

Apoi, aşa cum tot făcuse în ultimele interacţiuni, scoţianul spuse din senin:

— De ce îl încurajezi? E destul de bătrân cât să îţi fie tată.

Ea nu se prefăcu a nu şti la cine se referea.

— Ce are de-a face asta cu ceea ce discutam? Şi e departe de a fi bătrân, Lachlan. James e în floarea vârstei, sănătos, în formă fizică, şi femeile, inclusiv eu, îl consideră foarte atrăgător. Sau nu crezi că doi oameni între care există o diferenţă de vârstă mai mare pot avea ceva în comun? Nu sunt de acord cu asta, căci eu şi James am descoperit deja o mulţime de lucruri de care suntem amândoi interesaţi.

Lachlan bombăni ceva, după care spuse:

— Dar săruturile lui te fac să uiţi de tine? Îţi stârneşte aceeaşi pasiune ca mine?

Kimberly avu nevoie de toată voinţa ca să nu roşească din nou şi să răspundă pe un ton controlat:

— Nu ştiu, încă nu m-a sărutat. Poate o să aflu. Dar, având în vedere că a avut mai mulţi ani la dispoziţie să exerseze, cred că se pricepe destul de bine.

— Atunci, permite-mi să îţi împrospătez memoria, ca să poţi face o comparaţie mai bună…

— Să nu îndrăzneşti! Eşti nebun? Nu suntem singuri.

El zâmbi larg, deoarece reuşise să o tulbure.

— Ce păcat! Dar cred că pot să aştept până când o să fim singuri.

— Pe naiba! Eu zic să-ţi scoţi din cap ideea că o să mă mai săruţi vreodată, Lachlan MacGregor. Nu o să-ţi permit, şi, în plus, de ce ai vrea s-o faci?

— Să sărut o femeie frumoasă? Scoţianul zâmbi. Nu te-am avertizat că îmi place să fac asta?

Kimberly îşi dădu seama că o tachina. Şi-ar fi dat seama mai devreme dacă ar fi fost obişnuită cu asta, dar nu era. Felul ei rezervat de a fi îi împiedica pe oameni să îşi permită genul acesta de libertate cu ea. Însă Lachlan era un diavol îndrăzneţ. Nu avea să-l oprească faptul că ea părea greu de tachinat. Şi-ar fi dorit să-şi dea seama când începuse cu tachinările şi cât din ce spusese el era adevărat.

Îi aruncă însă o privire cruntă.

— Da, m-ai avertizat, şi sunt sigură că în ultimul timp fix asta ai făcut, având atâtea femei frumoase în jur. Mă întreb dacă nu de asta a răbufnit Jane de dimineaţă. Poate era atât de hotărâtă să te aibă pentru că îi luaseşi mintea cu câteva săruturi.

— Acel mic model de perfecţiune? Nu am încredere într-o fătucă fără defecte, şi pe bună dreptate, căci s-a demonstrat că acea tânără avea cel puţin un defect.

— Şi eu am un temperament vulcanic, îi reaminti ea, încercând să îşi tempereze uşurarea resimţită fiindcă el nu era interesat de Jane. Dar asta nu te-a oprit să…

— Drăguţo, tu ai spirit şi curaj. E o mare diferenţă.

Bineînţeles că ea roşi din nou. Bărbatul o copleşea cu complimente în ultimul timp, şi ar fi vrut să ştie de ce. De ce încerca să se împace cu ea? Câteva complimente nu puteau compensa pentru virtutea pierdută, şi nici măcar nu ajunsese încă în situaţia de a fi nevoită să-i spună despre asta persoanei cu care avea să se căsătorească. Însă unii bărbaţi nu erau chiar prieteni cu logica, aşa că poate Lachlan presupunea că îşi spăla păcatele în acel fel.

— Jane nu a fost singura femeie frumoasă aflată în preajma ta în ultimul timp, spuse ea. Aşa că îmi imaginez că ai fost ocupat. Lady Edith…

— Nu ştie când se poartă ca o toantă, o întrerupse el.

L-ar împinge pe un bărbat spre băutură în câteva zile cu vorbăria ei.

Kimberly aproape încuviinţă, deoarece asta era şi părerea ei. Dar se confrunta cu emoţii contradictorii. Era enervată că el contracara tot ce spunea ea şi era încântată că nu era interesat de două dintre femeile pe care ea crezuse că avea să le curteze.

Însă nu avea ce să spună de rău despre Monica Elgar. Până şi Kimberly o plăcuse, pentru că era o persoană de treabă. Şi voia ca Lachlan să admită că sărutase pe altcineva. Nu i-ar fi plăcut să audă asta, dar era sigură că ar ajuta-o să nu se mai gândească atât de mult la el. Aşa că spuse:

— Şi Lady Monica?

El oftă.

— Kimber, în caz că nu ai observat, are abia un metru jumătate. De fiecare dată când sunt lângă ea, simt nevoia să o iau în braţe ca pe un copil.

Exasperată, ea întrebă:

— Atunci, pe cine ai sărutat?

— Pe nimeni, drăguţo.

— De ce nu?

— Poate aştept să-ţi vină ţie mintea la cap şi să mă accepţi.

Inima îi tresări şi, la fel de repede, temperamentul ei explodă.

O tachina din nou, şi, de data asta, ea chiar nu îi aprecia umorul. Evident că nu avea să-i spună cu cine se distrase în timp ce continua să ofteze după ducesă.

Luă o gură de ciocolată, după care lăsă cana jos şi îşi puse mănuşile.

— Ei bine, dacă e adevărat ce spui, Lachlan, îţi sugerez să îţi ţii răsuflarea în timp ce aştepţi.

Pentru o insultă, nu îşi lovise ţinta. Scoţianul râse.

— Drăguţo, ştii că, atunci când te enervezi aşa, ochii îţi strălucesc cu un foc verde? E foarte tentant.

— Tentant?

El oftă.

— Cred că încă eşti inocentă în multe feluri. Fugi, fătuco, altfel te sărut aici, fără să mă intereseze cine vede.

Nu înţelesese ce voia să spună prin tentant, pentru că nu îi zisese cum îl tenta. Ar fi putut foarte bine să vrea să spună că îl tenta să o bată. Dar înţelese foarte bine ultima parte. Deşi era periculos să alerge pe patine pe o zonă cu gheaţă, reuşi să ajungă rapid pe lac. Faptul că îl auzi râzând în urma ei o făcu să se simtă indispusă pentru tot restul zilei. „Oare iar o tachinase?” se întrebă ea, când era deja prea târziu ca să afle.

Capitolul 20

— Cred că ar fi trebuit să-i furăm armăsarul când am avut ocazia, spuse Gilleonan în timp ce el şi Lachlan se opriră să se uite la doi cai pursânge care erau dresaţi în grădina de lângă grajd. Nu e ca şi cum i-ar fi dus dorul, că are o mulţime aici. Şi am fi luat bani buni pe el.

— Mai încet, îl atenţionă Lachlan.

Se uită în dreapta lui Gilleonan, unde alţi invitaţi se rezemau de gard şi admirau caii. Ceilalţi musafiri nu erau destul de aproape să îl şi auzit pe Gilleonan şi nu erau nici atenţi. Din câte îşi dădea seama Lachlan, şi aceştia vorbeau despre caii pursânge crescuţi şi vânduţi la Sherring Cross. Chiar şi aşa, se mută câţiva metri mai departe şi îşi trase şi verişorul după el, după care adăugă:

— Nu are niciun rost să-i furăm calul, Gill, când l-ar lua înapoi la fel cum a recuperat-o şi pe fătucă. În plus, nu fur cai, şi tu ştii asta.

Vorbeau despre ducele de Wrothston şi despre calul care era cu el în ziua în care Lachlan şi verişorii lui îi opriseră trăsura pentru a o jefui, iar Lachlan fugise cu Megan, nu cu banii pe care îi căutau. Lachlan începuse să-şi dorească să fi rămas acasă în acea zi.

— Era doar un gând, recunoscu Gilleonan. Deşi cred că nu iei în serios toată treaba asta cu găsirea unei soţii.

Lachlan ridică dintr-o sprânceană.

— Şi ce au în comun furtul de cai şi găsirea unei soţii?

— Nu vezi? Banii pe care i-ar aduce ambii, care sunt şi motivul pentru care am venit aici. Sau ai uitat iar?

Întrebarea, nu răspunsul, îl făcu pe Lachlan să se încrunte.

— Gill, spune-mi ceva. Nu crezi că îmi iau în serios responsabilitatea? Sau pur şi simplu simţi nevoia să te plângi mai mult de când locuim printre englezi?

Gilleonan păru ruşinat şi chiar oftă.

— Probabil a doua variantă, mai ales că suntem aici de o lună. Nimeni nu ţi-a stârnit interesul, acum că ţi-a venit mintea la cap şi ai renunţat la ducesă?

Expresia lui Lachlan se transformă într-una de iritare, şi mormăi:

— Ba da, o fătucă mi-a stârnit interesul.

— De ce nu ne-ai spus asta? Când o s-o ceri de nevastă?

— Am făcut-o deja.

— Şi?

— Şi nu mă vrea.

— Asta nu este deloc amuzant, Lachlan. Orice fătucă ar fi încântată să…

— Cu excepţia ei.

Gilleonan făcu o pauză.

— Vorbeşti serios?

— Da.

— E promisă altcuiva, atunci?

— Nu, pur şi simplu nu mă place.

Gilleonan aproape râse când văzu expresia supărată a lui Lachlan, dar se abţinu şi clătină din cap.

— Atunci, avem noroc că aici vin fătuci în fiecare zi, datorită eforturilor mătuşii tale. O să găseşti alta, Lachlan. E plăcut, însă, că iei în sfârşit treaba asta în serios şi ai lăsat deoparte sentimentele pentru ducesă de dragul clanului.

Lachlan râse în sinea lui. Lăsase deoparte sentimentele? Nu fusese prea greu să facă asta, deşi ar fi

trebuit să fie foarte dificil. Asta îl făcu să se întrebe dacă Megan nu avusese dreptate. Oare se amăgise singur în privinţa sentimentelor sale faţă de ducesă? Oare o dorise numai pentru că era atât de frumoasă şi îi scăpase înainte să aibă ocazia să o farmece? Sau se răzgândise pentru că ea şi ducele aveau un fiu?

Acel copil ar putea face toată diferenţa, mai ales fiindcă un duce nu ar renunţa niciodată la moştenitorul lui, şi pe bună dreptate. Lachlan nu ar fi niciodată atât de crud cât să despartă o mamă de copilul ei, indiferent de ce simţea pentru ea. Însă renunţase a mai încerca să-şi dea seama ce anume simţise. Sentimentele acelea pur şi simplu nu mai existau. Era ciudat însă că nu avea nicio problemă să desluşească sentimentele pe care le avea pentru cealaltă fătucă. Era greu să confunzi furia, şi asta experimentase din ce în ce mai mult în ultimul timp, mai ales când o vedea pe Kimberly simţindu-se bine cu alţi bărbaţi. Nu era gelozie. Nu avea cum să fie. De obicei, era enervat când Kimberly stătea cu James Travers, râdea, dansa, făcea echipă cu el la jocurile de cărţi sau pur şi simplu vorbeau. Însă Travers era un bărbat de vârstă mijlocie. Era nebunie curată. În plus, când fusese el gelos pe cineva? Niciodată, din câte îşi aducea aminte, aşa că sigur nu îi stătea în fire să se lase deranjat de o emoţie atât de absurdă.

Însă nu îşi putea nega furia. Era acolo şi nu voia să plece, deşi încerca să o ignore. Cel mai probabil motiv pentru care simţea asta era că fătuca refuzase să se mărite cu el. Mândria lui fusese rănită de refuzul ei. Mai întâi, nu îl luase Megan în serios, apoi Kimberly, care, după ce îi arătase clar că îl voia, refuzase să-l aibă pentru totdeauna. Când avusese atâta ghinion cu femeile? Niciodată. Probabil de asta îi era greu să facă faţă situaţiei.

Era păcat însă că renunţase să o curteze pe Megan după ce o sedusese pe Kimberly, nu înainte. Dacă ar fi abordat altfel toată treaba, dacă nu ar fi crezut că o voia pe Megan, probabil ar fi avut succes. Dar o considerase pe Kimberly doar o diversiune temporară. Halal diversiune. Ea

era cea la care se gândise întruna, înainte şi după acea noapte glorioasă. Deci nu fusese nicio surpriză că, atunci când se gândise la modul serios să îşi găsească o soţie, ea îi venise în minte. Dar fusese prea târziu. Stricase prea mult lucrurile. Ea îi spusese foarte clar că nu îl voia.

Însă când îl oprise asta să se ducă după ceva ce îşi dorea cu adevărat? Da, încă o dorea. În puţinele dăţi când o ţinuse în braţe, se simţise atât de bine. Avusese o senzaţie nouă şi aparte. Şi voia să o experimenteze iar şi iar.

Capitolul 21

— Îi vezi, scumpete? Vezi caii?

Bebeluşul, care era ridicat la fereastra ce dădea spre grajduri, gânguri.

— Peste câţiva ani, o să ai propriul cal, continuă Megan. Nu atât de mare ca aceia doi, dar…

— Şi nu peste câţiva ani, interveni Devlin, care se apropie de soţia şi de fiul lui. Justin nu are nici măcar un an.

— Dar el nu ştie asta. În plus, îi ofer ceva la care să viseze.

Devlin râse.

— Eşti adorabilă când eşti caraghioasă. De parcă înţelege ce îi spui.

— Dacă vrei să ştii, Devlin St. James, fiul meu este foarte inteligent, replică Megan. Înţelege mai mult decât crezi.

— Dacă spui tu, iubire. Departe de mine să te contrazic când ai acea privire gata de luptă. Dar e ora pentru baie, aşa că dă-i-l doicii. Săraca femeie te-a căutat peste tot şi a trebuit să mă scoată din birou ca s-o ajut.

— Îmi cer scuze, Excelenţă, dar…

Tusea lui Devlin o întrerupse pe femeie, şi aceasta roşi. Megan râse, ştiind exact ce încercase să facă soţul ei, însă fără succes. Credea că, dacă o făcea pe Megan să aibă remuşcări în legătură cu ceva, atunci aceasta nu avea să i

se mai plângă în legătură cu nimic pentru restul zilei. Rareori funcţiona, dar el tot încerca.

— Chiar a fost greu să te găsim în dimineaţa asta, continuă el. De ce tot insişti să-l aduci pe Justin în camerele astea nefolosite?

— Pentru perspectiva diferită, bineînţeles, îi răspunse ea în timp ce îl sărută pe Justin pe obraz şi i-l dădu doicii. E prea frig ca să-l duc afară atât de dimineaţă, dar vreau să vadă cât de frumos e pământul în lumina dimineţii, aşa că îi găsesc privelişti diferite din camere diferite. Nici măcar nu-mi dădusem seama că poţi vedea grajdurile de aici. Tu ştiai?

— Cu siguranţă, minţi el.

Devlin fusese în toate camerele casei la un moment dat, dar nu ca să se uite pe fereastră. O făcu acum însă şi se încruntă.

— Destul de mulţi s-au trezit devreme, remarcă el, pe un ton dur.

Megan, care ştia pe cine văzuse el la grajd, spuse:

— Când nu o să te mai enervezi de fiecare dată când îl vezi pe scoţian?

— Când nu o să-l mai văd.

Ea râse.

— Eşti încăpăţânat.

Bărbatul ridică din umeri, apoi îşi puse braţul pe după umerii ei şi o strânse uşor.

— Apropo, cum nu a ieşit nimic din planul nostru de cuplat, crezi că îi poţi găsi o domnişoară care să i se potrivească, astfel încât afurisitul de bărbat să nu stea la noi toată iarna?

— Am făcut asta deja. Am rugat-o pe Margaret să îşi dubleze invitaţiile, dar…

El oftă.

— Când o să revină casa noastră la normal?

Ea râse, deoarece „la normal” însemna să aibă doar trei sau patru invitaţi.

— În curând, Dev, dar, aşa cum urma să-ţi spun, nu am renunţat complet la planul nostru iniţial.

El clătină din cap.

— Vrei să spui la planul *tău.* Şi mai zici că eu sunt încăpăţânat.

— Dar am văzut recent cum o privea.

— Şi eu am observat că ea îl ignora.

— Cred că doar se preface a nu-l băga în seamă.

— Ei bine, atunci, face o treabă foarte bună. Recunoaşte, Megan, tânăra nu e interesată deloc de scoţian. În plus, e aproape luată, şi obligaţiile noastre se vor sfârşi.

— Ce?!

— James mi-a spus că se gândeşte serios să se recăsătorească.

— Sper că nu.

— Megan…

— Nu mă înţelege greşit. Cred că James Travers e un bărbat minunat şi ar fi un soţ bun.

— Aş vrea să nu aud şi un „dar” pe acolo, bombăni Devlin destul de tare cât soţia lui să îl audă.

Ea îl privi fix.

— Dar am ajuns să o cunosc pe Kimberly, şi cred că ar fi mai fericită cu altcineva.

— Permite-mi să te întreb de ce, când ea şi James sunt perfect compatibili.

— Da, prea compatibili, şi ştii unde poate duce asta, nu? Exact, plictiseală, adăugă ea, fără a-i lăsa lui ocazia să răspundă.

El îşi dădu ochii peste cap.

— Pot să sugerez că sunt şanse să ducă şi la o înţelegere deplină şi, prin urmare, la fericire?

— Nu, nu poţi.

— Eşti singura încăpăţânată în familia asta, răsfăţato. Ştii foarte bine… că…

Devlin se uită deodată pe fereastră. Megan îi urmă privirea şi o văzu pe Kimberly revenind de la plimbarea matinală călare împreună cu mai multe doamne. Tinereţea şi vitalitatea ei radiau în compania doamnelor mai în vârstă, însă arăta minunat în acea dimineaţă, într-un nou costum

de călărie, de culoarea rubinului, care îi evidenţia silueta.

Megan zâmbi în sinea ei. O avertizase pe doamna Canterby înainte să înceapă să lucreze la noua garderobă a lui Kimberly că voia ca toate hainele să fie un pic mulate, ca să îi scoată în evidenţă formele. Iar Kimberly nu bănuise nimic, decât că poate se îngrăşase puţin.

Ce îi atrase privirea lui Devlin era faptul că Howard Canston era dintr-odată acolo, ca să o ajute pe Kimberly să descalece. Era un truc vechi, după părerea lui Megan. Îi permitea unui domn care era interesat de o anumită domnişoară să îşi pună mâinile pe ea, şi încă destul de ferm. Majoritatea domnilor îi dădeau drumul domnişoarei în clipa în care picioarele ei atingeau pământul, însă alţii nu erau atât de grăbiţi. Se părea că Howard se încadra în a doua categorie, pentru că mâinile lui rămaseră pe talia lui Kimberly cât ea îi spuse ceva şi el îi răspunse, adică prea mult timp ca să fie considerat potrivit. Asta spre nenorocul lui, căci partenerele de călărie ale lui Kimberly, Abagail şi Hilary, erau mari bârfitoare. Însă poate asta îşi dorise: ca interesul lui faţă de Kimberly să fie cunoscut.

Însă nu asta îi atrăsese privirea lui Devlin. Ci scoţianul, care îşi oprise brusc conversaţia când Kimberly apăruse şi o ţintuia în continuare cu privirea. Se încordă când Howard apăru lângă ea, şi atitudinea lui deveni agresivă când vicontele se duse să o ajute pe Kimberly să descalece. Cum Howard nu îi dădu drumul imediat, Lachlan porni către ei, şi nu aveai cum să îi confuzi furia.

Devlin avea aceleaşi bănuieli ca Megan, pentru că spuse:

— Dumnezeule, nu o să… nu ar…

Nu avu de ce să continue, căci Lachlan fix asta făcu. Cum ajunse la cei doi, îi trase un pumn lui Howard Canston lângă ochiul drept. Lovitura îl dezechilibră pe bărbat. Acesta era întins pe pământ, aparent confuz, posibil fără cunoştinţă, pentru că nu făcea niciun efort să se ridice.

Devlin mormăi. Megan îl apucă repede de reverul hainei de iarnă ca să îl împiedice să se ducă acolo. Haina era trasă pe jumătate de braţ când el se întoarse către uşă.

Dar totuşi se întoarse spre ea şi ridică dintr-o sprânceană, ceea ce era modul lui subtil de a spune „Dă-mi drumul, altfel o să te trag după mine”. Ea îi aranjă haina şi îi zise:

— Devlin, nu ai de ce să te implici în asta.

— Nu? Howard Canston e musafir în casa mea.

— Treci peste asta. Ai tot căutat un motiv ca să îl dai afară pe scoţian şi acum crezi că l-ai găsit. Dar nu-i aşa. Neînţelegerea îi implică pe doi dintre musafirii tăi – de fapt, pe trei –, şi e o treabă personală. Niciunul nu ar aprecia dacă te-ai implica. În plus, acel ochi vânăt nu o să-l afecteze deloc pe viconte. Toate domnişoarele îl vor compătimi, şi lui o să-i placă.

— Nu asta e ideea…

— Ideea e că un bărbat are un comportament nepotrivit şi un altul e copleşit de gelozie din cauza asta. Nu e ceva de care să se ocupe o gazdă.

— Aha! Am aflat şi motivul real pentru care nu vrei să mă implic. Eşti încântată, pentru că ai impresia că MacGregor e gelos.

Ea îi zâmbi.

— Nu e doar o impresie. Asta a fost o manifestare a geloziei, şi tu ştii asta. Aşa că hai să îi privim de pe margine, şi, dacă încearcă să se omoare unul pe altul, atunci ar fi potrivit să intervii.

— Şi dacă domnişoara încearcă să îl omoare pe unul din ei? întrebă Devlin sec.

— Poftim?

Megan se întoarse către fereastră şi văzu că umbrela pe care Kimberly o avusese în mână era îndoită în capul lui Lachlan. Era complet distrusă. Capul lui Lachlan avea să supravieţuiască.

— Urât din partea ei, spuse Megan dezamăgită.

— Sunt sigur că şi el crede la fel, răspunse Devlin plin de el şi râse.

— Nu e amuzant. Ar fi trebuit să fie impresionată şi flatată.

— De ce, dacă nu îl place?

— Nu o să vezi niciodată lucrurile ca mine, aşa-i?

— Slabe şanse, când tot ce îmi doresc e să îi dau un pumn.

— Continuă să-ţi ţii în frâu această dorinţă, da?

După un schimb de cuvinte intense între cei doi care erau în picioare, Lachlan plecă, iar Kimberly se aplecă să îl îngrijească pe Howard – sau cel puţin asta presupusese Megan. Păcat că ea şi Devlin erau departe şi în spatele unei ferestre. Ducesa ardea de nerăbdare să afle ce vorbiseră, dar trebuia să aştepte până când Abagail şi Hilary soseau şi povesteau totul. La cum le cunoştea, asta nu avea să dureze foarte mult.

Capitolul 22

— Mi se pare atââââât de romantic.

— Dar credeam că Lady Kimberly şi marchizul erau ca şi logodiţi.

— Se pare că nu sau…

— Ei bine, eu am auzit că…

— Grosolan, dacă mă întrebaţi pe mine…

— Scoţienii sunt de obicei…

— Eu nu cred asta. Verişorul tatălui meu vine din Scoţia. Nu ştiţi că joacă golf? Sunt foarte civilizaţi.

— Mă refeream la faptul că a distrus umbrela aia când l-a lovit în cap cu ea. Păcat de o umbrelă bună.

— Ei bine, eu am auzit că…

— Mie mi s-a părut amuzant.

— Normal, Abagail. Tu ai stricat patru sau cinci în capul lui Elbert, nu-i aşa?

— Doar două, draga mea.

— Ei bine, eu am auzit că el…

— Dumnezeule, Mabel, nu trebuie să ţipi. Ce ai auzit?

O voce joasă mormăi:

— Ei bine, acum am uitat.

Se auziră râsete.

— De fapt, ştiu sigur că ea l-a refuzat deja de trei ori.

— Pe cine? Pe marchiz?

— Nu, pe scoţian.

— Dar cum rămâne cu vicontele? Este evident interesat – şi o partidă de milioane.

— Canston? El mereu e interesat, deşi nu de căsătorie, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

— Hilary, nu fi răutăcioasă. Doar pentru că nu a ieşit nimic când vicontele şi-a curtat nepoata acum câteva luni…

— Mi-a curtat fiica sezonul trecut, dar nici pe ea nu a cerut-o de nevastă.

— Păşeşte pe urmele tatălui său, dacă mă întrebaţi pe mine. Bătrânul Canston era un crai în tinereţe…

— Prostii, pur şi simplu, se hotărăsc greu. Toată familia face aşa, nu ştiţi?

Era una dintre conversaţiile tipice pe care Kimberly le auzise pe parcursul întregii zile: la micul dejun, la recitalul la care participase după, la ceai, apoi din nou la cină; fie se auzeau şoapte, fie se lăsa o linişte deplină când era observată sau surprindea conversaţii neîntrerupte când nu era văzută. Tăcută, se strecură afară din încăpere înainte să fie observată şi ajunse să facă să se ruşineze acel grup anume, chiar dacă fiecare dintre cei implicaţi merita asta.

Nu suporta să fie subiectul bârfelor. Era groaznic. Dar sperase prea mult când se gândise că mica dramă provocată de Lachlan în acea dimineaţă nu avea să ajungă şi la Sherring Cross. Era prea mult să spere că bârfa nu urma să ajungă departe până ziua următoare. De fapt, ar fi fost surprinsă dacă vestea nu ajungea la tatăl ei până la sfârşitul săptămânii şi ar fi fost şi mai surprinsă dacă acesta nu-şi făcea apariţia apoi. Un scoţian era asociat cu numele ei. Avea să vrea să ştie de ce.

Ce nu era surprinzător era că fiecare versiune a incidentului era greşită într-un fel sau altul. Însă asta era ceva obişnuit pentru bârfe. După ce trecea prin câteva versiuni, abia mai putea fi recunoscută, într-una dintre versiuni, Howard era bătut bine de scoţian. Într-alta, Kimberly rupsese logodna cu Lachlan, motiv pentru care el îşi ieşise din minţi când o văzuse cu Howard. În altă

versiune, James Travers era cel care îl lovise pe viconte. Marchizul nici măcar nu fusese prezent, însă fusese târât în poveste din cauza recentei asocieri cu ea. Apoi, auzise că refuzase cererea în căsătorie a lui Lachlan de două ori, ba de trei, iar un domn a spus chiar că de şase ori, doar ca să ofere o scuză pentru comportamentul lui gelos.

Comportament gelos? Nimic nu putea fi mai absurd decât asta. Poate dacă ar fi fost vorba despre Megan, da. Dar ea? Singura ei legătură cu el, pe lângă mai multe certuri, fusese acea noapte pe care o petrecuseră împreună când amândoi băuseră prea multă şampanie. De atunci, fuseseră mai degrabă duşmani. Singura lui cerere în căsătorie, care nici măcar nu fusese o cerere adevărată, venise prea târziu, şi asta doar ca să aibă conştiinţa împăcată.

Aşadar, de ce îl atacase pe Howard Canston?

Acum, că avea timp să se gândească la asta, bănuia că între cei doi bărbaţi existase o neînţelegere, ceva recent poate, însă nerezolvat. Ceva care se îndreptase către o explozie de când ajunseseră sub acelaşi acoperiş, ceva ce nu avea nimic de-a face cu ea. Ea pur şi simplu se întâmplase să fie prezentă când Lachlan îşi pierduse cumpătul.

Însă, când se întâmplase totul, fusese şocată. Nu îl văzuse pe Lachlan apropiindu-se, ceea ce ar fi putut măcar să o avertizeze în legătură cu ce avea să se întâmple. Însă nu primise niciun avertisment şi reacţionase impulsiv. Două greşeli cu siguranţă nu duceau la ceva bun.

Nu ar fi trebuit să-l lovească. Regretase imediat asta. Un act de violenţă ca acela făcut de ea era la fel de rău ca actul care îl provocase pe scoţian, chiar dacă nu îl duruse deloc când ea îşi rupse umbrela în capul lui. Lachlan nu se aşteptase nici el la atac. Fusese destul de surprins cât să întrebe, ba chiar să ţipe:

— De ce naiba mă loveşti pe mine?

Poate, dacă nu ar fi ţipat la ea, Kimberly şi-ar fi cerut scuze. Poate. Dar deja era la fel de îngrozită de acţiunea ei cât era şi de a lui şi contracarase cu voce stridentă:

— De ce naiba l-ai lovit? Aici, suntem în Anglia, nu în sălbăticia din Scoţia. Aici, oamenii discută, nu apelează la violenţă.

La această replică, el privise lung umbrela ruptă pe care Kimberly încă o ţinea în mână, chiar ridicase ironic dintr-o sprânceană la ea, iar tânăra roşise. Şi, în caz că nu înţelesese ce voia să îi transmită, zisese:

— Ai un mod aparte de a discuta, drăguţo, chiar ai.

Apoi, plecase fără să mai spună un cuvânt, şi fiecare mişcare a corpului său arăta cât de furios era. Iar Kimberly nu îl mai văzuse pentru restul zilei – şi nici pe Howard. Vicontele fusese atât de ameţit de la pumnul primit, că îi luase cam zece minute să se ridice. Era deja evident că şi el era furios. Şi cine îl putea învinovăţi? Deşi încercase să nu arate asta, strălucirea din ochii lui albaştri, cel puţin din cel care nu începea să se umfle şi să se închidă, îţi dădea fiori. Însă, când fusese întrebat de băgăcioasa Abagail de ce îl atacase Lachlan, spusese simplu:

— Să fiu al naibii dacă ştiu.

Răspunsul lui nu satisfăcuse curiozitatea nimănui. Presupunerea generală era că gelozia fusese motivul, însă Kimberly ştia mai bine şi, dacă avea să mai vorbească vreodată cu acel bărbat enervant, intenţiona să-l întrebe care era motivul real.

Încă o dată, scoţianul o făcuse să se poarte într-un mod inacceptabil, şi tânăra era furioasă. Ar fi vrut să ştie ce anume din el o făcea să uite de ea însăşi, de etichetă şi bune maniere, în condiţiile în care ştia ce era potrivit şi acceptabil. De fapt, simţise mai multă exasperare şi furie în scurta perioadă de când îl cunoscuse pe Lachlan MacGregor decât în toţi anii petrecuţi acasă cu tatăl ei cel tiran. Trebuia să recunoască însă că învăţase să-şi ignore tatăl, ceea ce nu reuşea şi cu chipeşul scoţian. Chiar deloc.

Capitolul 23

— Dumnezeule, ce m-ai speriat! zise Megan când intră în seră şi observă mişcare în partea stângă. Ce cauţi aici pe întuneric?

Kimberly se cutremură, în timp ce-şi plimba un deget peste o frunză a unei plante aflate pe masa de lângă ea.

— Nu e chiar atât de întuneric aici, pot să văd casa luminată prin ferestre.

— Da, ai dreptate, zise Megan, după ce aruncă o privire către casă. N-am mai venit aici singură noaptea, de asta am adus această lampă, de care nu o să mai am nevoie acum.

Kimberly zâmbi slab când Megan stinse lumina. Îşi dorise să fie singură. Nu avea chef de conversaţii, dar nu avea să fie nepoliticoasă cu ducesa, care se purtase foarte frumos cu ea. Aşa că, deşi evită să răspundă la întrebare, o întrebă pe ducesă:

— Ce te aduce aici la ora asta a nopţii?

Megan scoase un chicot pervers.

— Am venit după un trandafir. Devlin al meu s-a plâns toată ziua şi m-a scos din sărite. Trebuie să îi amintesc la ce să se aştepte dacă nu încetează. M-am gândit că un trandafir o să-i transmită mesajul mai repede, mai ales dacă îl pun pe perna lui în seara asta. Evident, fără petale.

Kimberly zâmbi, incapabilă să se abţină. Se simţi bine s-o facă, după ziua îngrozitoare pe care o avusese. Numai ducesa se putea gândi la ceva atât de isteţ de subtil. Nişte ghimpi pe perna soţului ei. Da, mai mult ca sigur că acesta avea să priceapă mesajul şi avea să râdă zdravăn.

Kimberly afişă acum un zâmbet forţat.

— Să sperăm că o să observe ghimpii înainte să-şi pună capul pe pernă.

— O să mă asigur de asta. Mă ajuţi să găsesc trandafirul perfect?

Kimberly fu de acord, şi se duseră împreună către o zonă cu trandafiri roşii în diverse stadii de înflorire. Apoi, când se aplecă să miroasă una dintre flori, Megan spuse:

— Ştii, mă bucur că eşti aici. Am vrut să te întreb, dar nu am reuşit să te prind singură. L-ai luat în calcul pe

scoţian?

— Dacă l-am luat în calcul?

— Pentru căsătorie.

— Nu.

Kimberly răspunse atât de repede, încât Megan clipi surprinsă.

— Nu? Dar e atât de chipeş şi de şarmant. De ce nu? Ar fi un soţ grozav, şi îşi caută şi el soţie, nu ştii?

— Da, are multe atuuri. „Şi la fel de multe neajunsuri”, îşi spuse Kimberly în sinea ei. Dar nu e potrivit pentru mine.

— Bineînţeles că e. De ce nu crezi asta?

Kimberly ar fi putut spune: „Pentru că e îndrăgostit de tine”. Dar asta le-ar fi pus pe amândouă într-o situaţie neplăcută, aşa că preferă să zică:

— Presupun că ar fi trebuit să-ţi spun că tatăl meu nu ar fi niciodată de acord cu un scoţian.

— Glumeşti? spuse Megan, expresia ei indicând că era şocată.

— Nu, din păcate, e adevărat, răspunse Kimberly, dorindu-şi să nu fi fost nevoie să vorbească despre acest subiect. E împotriva lor.

Megan se încruntă.

— Presupun că asta e pentru că locuiţi atât de aproape de graniţă? Din cauza trecutului violent de acolo, cu raidurile de la graniţă? De fapt, acum, că ai pomenit despre asta, ştiu mai multe familii care gândesc la fel. Deşi ostilităţile de genul ăsta s-au oprit în mare parte în această generaţie, animozitatea tot a fost moştenită.

— Nu şi în cazul ăsta, interveni Kimberly. Pentru tata, e mai mult o chestiune personală, din păcate, care îi vizează pe toţi scoţienii.

— E ceva personal? Înseamnă că nu îi împărtăşeşti părerea?

— Nu, am foarte puţine păreri comune cu tata, iar prejudecăţile lui clar nu se numără printre ele.

Ducesa oftă uşurată.

— E bine de ştiut. Dar chiar e necesar ca el să fie de

acord cu bărbatul cu care te căsătoreşti?

— Dacă vreau să evit un scandal.

— Doar nu vrei să spui că te-ar dezmoşteni, nu?

— Cu siguranţă ar face asta – şi fără să ezite.

Ducesa se încruntă.

— E lipsit de suflet.

— Da, dar ţi-am spus că e un tiran. Unul încăpăţânat şi care face ce vrea.

— Sunt destul de supărată din cauza asta, pentru tine. Pur şi simplu, nu-mi pot imagina… Dacă te îndrăgosteşti de un scoţian? Nu de MacGregor, bineînţeles, adăugă Megan repede, ci de alt scoţian cu care poate o să te întâlneşti şi care te-ar adora. Faptul că ai putea să nu cunoşti niciodată genul de fericire pe care eu…

— Dar e diferit.

— Da?

— Cu siguranţă. Nu e ca şi cum am marea dorinţă de a-mi mulţumi tatăl, la fel cum nici el nu vrea să-mi facă pe plac. Nu, dacă s-ar întâmpla aşa ceva, aş înfrunta scandalul.

— Minunat! Adică, un asemenea scandal ar fi neplăcut, dar nu cred că te-ar ruina. Până şi regina ar fi de partea ta, la cât de ataşată e de oamenii ei de origine scoţiană. Tatăl tău ar fi, cel mai probabil, condamnat pentru duritatea şi încăpăţânarea sa. Dacă ar fi cineva care să fie ignorat, el ar fi acela. De tine le-ar fi…

— Milă?

Megan se pierdu pentru o clipă.

— Ei bine… nu…

Kimberly zâmbi.

— E în regulă. Oricum, nu contează, pentru că nu am de gând să mă îndrăgostesc de vreun scoţian.

Megan oftă din nou.

— Am înţeles. Dar, ştii, nu pot să înţeleg un tată ca al tău. Al meu m-a răsfăţat. Nu-mi amintesc să-mi fi refuzat ceva, decât poate când am vrut să mă scape de Devlin. A refuzat să facă asta.

— Să te scape? De ce?

Megan râse.

— Asta e o poveste lungă, draga mea, şi e târziu. Mai bine o lăsăm pe altă dată. Trebuie să mă întorc în casă înainte ca Devlin să trimită o brigadă de servitori după mine. Se aplecă să ia un trandafir, după care adăugă: Apropo, tu ce căutai pe aici?

Kimberly mormăi numai pentru ea, dar nu avea sens să mintă. Până la urmă, ducesa nu avea cum să fi ratat bârfele din acea zi. Răspunsul ei fu însă destul de evaziv:

— Am vrut să fiu puţin singură, dar nu am reuşit să găsesc în casă o încăpere în care să nu fie cineva. Probabil ar fi trebuit să mă duc direct la somn, dar nu puteam atunci.

Megan zâmbi înţelegătoare şi o luă de braţ pe Kimberly, ca să o ghideze înapoi spre uşă.

— Şi eu simt nevoia asta uneori, dar, în cazul ăsta, trebuie să ştii că genul de bârfe care s-au auzit azi nu au cum să te rănească, draga mea. De fapt, chiar îţi fac bine. Le arată celorlalţi domni că eşti populară.

Kimberly nu avusese de gând să înceapă o conversaţie despre asta, dar nu mai avea cum să evite subiectul.

— Am observat că domnii implicaţi au ales să nu le înfrunte.

Megan zâmbi.

— Ştiu sigur că Lord Lachlan a mers la cea mai apropiată tavernă ca să se îmbete. Iar Lord Canston şi-a petrecut toată ziua cu avocatul lui. Era hotărât să ducă problema la tribunal.

— Ce?

— Nu-ţi face griji, Devlin a reuşit să-l convingă să nu înrăutăţească lucrurile, ceea ce sigur s-ar fi întâmplat. De atunci, a fost foarte… bosumflat. Nu e un cuvânt prea demn pentru un viconte, dar îi descrie foarte bine modul de reacţie.

Kimberly nu şi-l putu imagina pe virilul şi atleticul viconte bosumflat.

— Asta înseamnă că are de gând să pună punct vizitei

lui?

— Nu, răspunse Megan oarecum dezamăgită. Sunt sigură că o să revină la sentimente mai bune mâine-dimineaţă. Doar mergem la vânătoarea de vulpi, ai uitat? Ştiu că nu ar rata aşa ceva.

Kimberly, în schimb, ar fi ratat bucuroasă aşa asta. Niciodată nu îi plăcuse prea mult să vâneze, şi credea că vulpile erau destul de drăguţe…

— Te întorci în casă? o întrebă Megan când ajunseră la uşa serei.

— În curând.

Megan încuviinţă, după care se uită încă o dată prin seră.

— Ar trebui să organizez un picnic aici. Da, e o idee splendidă. Asta o să fac.

Kimberly zâmbi, încuviinţând în timp ce o privi pe Megan cum se îndepărta, cu un singur trandafir în mână. Acum, că se gândea mai bine, era probabil foarte greu să fii gazda atâtor oameni, mai ales când trebuia să găseşti mereu moduri de a-i distra. Ducesa se descurcase admirabil în privinţa asta, iar un picnic în seră părea o idee foarte bună. Aerul era umed, dar plăcut, plin de izuri florale. Dacă voiai să organizezi un picnic în toiul iernii, o seră caldă era locul potrivit unde s-o faci, iar cea de la Sherring Cross era mai mare decât majoritatea. Da, chiar părea distractiv şi…

S-a îmbătat, deci? Foarte bine. Spera că dimineaţă Lachlan urma să aibă o durere groaznică de cap din cauza asta. Acel bărbat groaznic fix asta şi merita.

Capitolul 24

Se auziră mai întâi lovituri puternice în perete, apoi:

— Kimber, eşti trează?

Acum, era. Foarte trează. Nu-i venea să creadă că Lachlan ar face asemenea tărăboi în toiul nopţii – din nou. Fusese atât de tăcut în ultimele săptămâni, că ea începuse

să creadă că fusese mutat în altă cameră de când se întorseseră din Londra. Dumnezeule, cât era ceasul? Perdelele din camera ei erau trase, nedându-i niciun indiciu, îşi amintea însă cât de greu îi fusese să adoarmă. Trecuse de miezul nopţii când îşi aranjase ultima oară perna…

— Kimber?

Tânăra mormăi în timp ce-şi dădu păturile la o parte, se ridică în genunchi, cu faţa spre perete, şi bătu şi ea.

— Taci! Ţi-ai pierdut minţile? Ştii cât e ceasul?

— Mor.

— Ce? icni ea.

Inima i-o luă razna. Nu mai primi niciun răspuns, nici măcar când lovi din nou în perete. Frica o copleşi aşa cum nu o mai făcuse niciodată. Se dădu jos din pat şi fugi la uşă, gândindu-se doar la el. Avea să dărâme uşa dacă era nevoie, însă nu fu cazul. Aceasta se deschise când o atinse. Îl găsi unde se aşteptase să fie: lângă peretele în care bătuse. Stătea acolo nemişcat, în genunchi, cu capul aproape de podea. Nu detectă nicio mişcare la lumina lumânării, nicio respiraţie, şi se aşeză în genunchi lângă el.

— Lachlan?

Îşi puse mâna pe capul lui, îi auzi geamătul şi se simţi atât de uşurată, că ar fi plâns dacă nu ar fi fost ceva trecător. Dar nu dură. Nu era mort încă, însă tot nu ştia ce era în neregulă cu el, şi panica o cuprinse din nou.

— Unde te doare? Spune-mi! Sângerezi? Ai fost împuşcat sau…

— Ai venit?

— Bineînţeles că am venit. Ai spus că mureai. Zi-mi, de la ce?

— Otravă.

— Dumnezeule, nu ştiu ce să fac pentru asta. Cum s-a întâmplat? Cu cât timp în urmă? O să trimit imediat după un doctor…

— Nu, nu mă lăsa.

Scoţianul îşi întinse o mână spre ea. O apucă de gleznă şi o ţinu strâns. Starea nu îi afectase încă puterea. Strânsoarea lui era ca oţelul, şi o făcu să icnească.

— Lachlan, trebuie să-mi dai drumul pentru un minut, doar cât să găsesc pe cineva care să se ducă după doctor.

— Fătuco, un doctor nu poate să mă ajute.

— Nu spune asta. Nu o să mori, mă auzi? Trebuie să fie ceva ce poate fi făcut pentru tine, iar un doctor va şti.

— Kimber, nu am nevoie decât de un pat şi de o mână blândă care să-mi fie alături. Crezi că poţi găsi puţină compasiune cât să mă ajuţi?

— Încerc să te ajut, spuse ea, după care zise pe un ton mai blând: Bine, vino, o să te ajut să ajungi în pat. Sprijină-te de mine.

Încercă să îi înalţe umerii, însă, fără cooperarea lui, aceştia nu se mişcară. Nu avea cum să-l mişte fără puţin ajutor din partea lui. Apoi Lachlan începu să se ridice, sprijinindu-se într-o mână. Când îl văzu din cap până în picioare, Kimberly îşi dădu seama că bărbatul era în continuare îmbrăcat; se pare că tocmai ajunsese în cameră când îi bătuse în perete. Părul lui era dezordonat şi hainele îi erau pline de praf şi de paie, ca şi cum căzuse în grajd şi uitase să se cureţe, însă ce o şocă fu mirosul de alcool, care era foarte puternic, ca şi cum scoţianul ar fi dormit în aşa ceva.

Uitase că Megan îi spusese că Lachlan se dusese să se îmbete, dar acum îl întrebă:

— Ai băut toată ziua?

— Nu, am dormit, dar nu-mi amintesc unde.

— După care ai mai băut puţin?

El zâmbi.

— Mi-a fost foarte sete, din câte îmi amintesc.

Kimberly se ridică. Nu arăta ca un bărbat care era pe moarte. Arăta ca un om beat, aşa cum şi mirosea şi vorbea.

— Cum ai fost otrăvit, Lachlan? Şi ştii sigur că asta ţi s-a întâmplat?

— Otrăvit?

— Ai spus că ai fost otrăvit, îţi aminteşti?

— A, da, băutura are efectul acesta. Niciodată nu m-am simţit atât de rău…

— Nemernicule! M-ai speriat groaznic spunând că eşti

pe moarte, când, de fapt, eşti doar beat?

Sări în picioare furioasă, însă uită că el încă o ţinea de gleznă. Îşi pierdu echilibrul şi căzu. Reuşi să se sprijine în coate înainte să fie complet întinsă pe podea.

— Drăguţo, asta e o invitaţie pe care nu o pot refuza, spuse el.

— Ce?

Fusese şocată de cădere, iar remarca lui nu avea sens, până când se uită în jos, la ea. Cămaşa ei de noapte era înfăşurată în jurul şoldurilor şi ridicată, o parte deasupra genunchiului, cealaltă deasupra pulpei. Iar genunchii ei erau depărtaţi.

Acum, îi înţelese remarca. Ba, mai rău, scoţianul începea să vină spre ea, deşi foarte încet şi nu foarte stabil. Se părea însă că avea intenţia să îşi aşeze corpul deasupra ei pentru a accepta „invitaţia” la care făcuse aluzie. Doar gândul că urma să facă asta o încălzi pe dinăuntru, ceea ce o uimi şi o dezgustă în acelaşi timp. Prima ei reacţie fu să îşi apropie genunchii, apoi îşi ridică un picior, cel pe care el nu i-l ţinea strâns, şi îl puse direct pe pieptul lui.

— Nici să nu te gândeşti, îl avertiză ea.

— Nu?

— În niciun caz.

El se îndreptă, apoi o privi încruntat.

— Eşti o femeie rece, Kimber, asta eşti.

— Cu tine, trebuie să fiu, bombăni ea.

Nu spusese asta ca să fie auzită, însă el o auzi şi chiar se învioră.

— Serios? De ce, drăguţo? Oare te tentez, şi tu te lupţi cu asta?

Remarca lui era prea aproape de adevăr, aşa că ea se îndreptă de spate.

— Oare ţi-ai pierdut iar minţile? Uită-te la tine, duhneşti a alcool, ai ochii roşii. Să fiu tentată? De ce anume?

I se părea că fusese credibilă, că folosise destul dispreţ cât să îl facă să se cutremure. Problema era că Lachlan era un bărbat chipeş. Faptul că era puţin

dezordonat şi beat nu avea să-l facă mai puţin dezirabil.

— Fătuco, şi eu aş putea spune acelaşi lucru despre tine. Şi tu ai ochii înceţoşaţi, şi totuşi eu vreau…

— Taci! îl întrerupse ea, de teamă că ar putea auzi ceva ce ar convinge-o. Şi dă-mi drumul la picior, ca să pot pleca. Nu aveai de ce să mă trezeşti, şi nu am ce căuta aici.

El se uită la mâna cu care o ţinea de gleznă şi păru surprins că era acolo. Îi dădu drumul cu un oftat.

— Atunci, du-te înapoi în patul tău cald. Eu o să-mi petrec noaptea aici, pe podeaua asta rece, pentru că nu am cum să ajung în patul meu.

Ea îl privi fix în timp ce se ridică.

— Ar trebui să-mi fie milă de tine acum?

— Nu, pentru asta ar fi nevoie de puţină compasiune, iar tu ai demonstrat că nu ai aşa ceva.

— Dacă vrei să ştii, am la fel de multă compasiune ca orice altă femeie, spuse ea rigidă. Altfel, de ce aş fi venit aici?

— Da, ai venit. Dar vezi cât de groaznic mă simt, şi totuşi nu vrei să rămâi ca să mă ajuţi.

— Văd că eşti într-o stare pe care ţi-ai provocat-o singur, şi nu meriţi înţelegerea mea. Ce te-a făcut să bei atât de mult?

— Kimber, nu vrei să ştii răspunsul la întrebarea asta, crede-mă.

Ea scrâşni din dinţi exasperată. Îi venea să îi spună că nu îi plăcea când îi prescurta numele sau când îi spunea „drăguţo”. De obicei era prea supărată ca să-i mai spună asta sau avea ceva mai important de transmis. Iar, de data asta, chiar nu avea niciun rost. Avea îndoieli că dimineaţă şi-ar mai fi amintit comentariul ei.

— Foarte bine. Nu-mi spune. Am întrebat doar ca să fiu civilizată, nu îmi pasă. Motivaţiile tale nu mă privesc pe mine… Se opri când îşi dădu seama că protesta prea mult şi îşi schimbă tonul cât să sune blazat. Ei bine, noapte bună, Lachlan! Încearcă să nu mai faci zgomot, da?

El nu spuse nimic în timp ce ea se îndreptă spre uşă. Nimic când ea ajunse acolo. Nu avea de gând să se uite

înapoi la el sau să-i fie milă de el. Dacă încă se simţea rău, atunci asta merita.

Abia când ajunse de cealaltă parte a uşii, auzi:

— Am nevoie de tine.

Kimberly mormăi. Îşi lipi fruntea de uşă, închise ochii şi se luptă cu valul de emoţii provocat de acele cuvinte. Dar nu contă. Nu avea cum să ignore acea rugăminte. Nu din partea lui. Nu formulată aşa.

Ar fi trebuit să se simtă recunoscătoare că avea nevoie numai de ajutor, pentru că nu ştia cum ar fi rezistat aceloraşi cuvinte dacă ar fi fost spuse în alt context. Doar nu putea să fie atât de naivă, cât să ajungă din nou în pat cu el din cauza unui lucru mărunt pe care îl spusese! Sau putea?

Capitolul 25

Kimberly dădu perdelele la o parte ca să se uite pe fereastră. Era incredibil. Sunetele vagi ale activităţii din hol şi din afara casei, un fluierat vesel, o lovitură, sunetul unui clopot, un salut rostit cu voce joasă, toate ar fi trebuit să o avertizeze, însă nu îi veni să creadă când răsări soarele şi ea încă era în camera lui Lachlan. Câte ore petrecuse acolo? Prea multe.

Se uită din nou la el, care dormea dus. Aparenta lui inconştienţă era înşelătoare, aşa cum aflase, spre exasperarea ei. De data asta, reuşise să se îndepărteze de pat fără ca el să o tragă înapoi.

Clătină din cap şi oftă. Ar fi trebuit să se ţină tare. Faptul că îl ajutase era fără doar şi poate o greşeală pe care avea s-o regrete, însă ce altceva ar fi putut să facă? Cel puţin, fusese rapidă şi ursuză când îl ajutase, deci, dacă Lachlan avea să-şi amintească totuşi ceva, avea să creadă că îl ajutase fără tragere de inimă. Însă, cu toate astea, îl ajutase. Chiar îi dăduse jos din haine odată ce îl puse în pat, ca el să se simtă mai confortabil. În momentul în care

Lachlan pusese capul pe pernă, adormise. Însă asta nu durase, aşa cum descoperise ea prima oară când încercase să plece. Când se îndepărtase de pat, el mormăise ca şi cum murea. Nu deschidea ochii. Cumva, doar simţea asta şi reacţiona de fiecare dată când ea încerca să se întoarcă în camera ei.

Nu era însă doar un truc, aşa cum suspectase iniţial. Cu toată vorbăraia şi complimentele lui de mai devreme, chiar se simţise foarte rău. Iar ea avusese grijă de el, cu comprese reci când corpul lui încercase să scoate otrava prin transpiraţie. După asta, Lachlan se odihnea mai bine, însă, când ea încerca să se îndepărteze, scotea un sunet ca să o aducă înapoi.

Kimberly abia îşi mai putea ţine ochii deschişi. Nu dormise decât o oră înainte ca el s-o deranjeze şi deloc după. Însă, cu tot mormăitul lui, tot avea să fie în pat înainte ca Mary să vină să o trezească.

Nu avea să-i dea servitoarei sale bârfitoare ocazia să speculeze unde îşi petrecuse Kimberly noaptea.

Lachlan părea să doarmă dus acum. Şi arăta atât de inocent, că ea nu-şi putu opri un zâmbet. Însă până şi diavolul arăta nevinovat în somn. În plus, lucrurile pe care acest bărbat o făcea să le simtă nu aveau nimic inocent. Chiar şi acum, avu pornirea să îi aranjeze o şuviţă de păr rebelă. Ieşi din cameră înainte să se iasă pradă acelei porniri.

*

La scurt timp după aceea, Kimberly fu trezită brusc, însă nu de mişcările gentile ale lui Mary, ci de o altă lovitură în perete. Se ridică în fund, clipi şi încercă să-şi deschidă ochii, când auzi din nou un zgomot. De data asta, nu era o lovitură, ci o căzătură. Ceva sau cineva aterizase pe podea. Acel zgomot îi reaminti de starea lui Lachlan şi de ceea ce se întâmplase în timpul nopţii. Scoţianul se trezise, însă avea probabil cea mai groaznică durere de cap a secolului, motiv pentru care se izbea de diverse obiecte şi făcea

zgomot.

Se uită la peretele din spatele ei, dar ştiu că nu avea să poată adormi la loc până când nu avea să fie linişte din nou. Nici măcar nu era furioasă. Era prea obosită ca să fie furioasă. Aşa că îşi puse capotul şi nişte papuci şi aruncă o privire în oglindă, ceea ce fu o greşeală. Chiar arăta la fel de epuizată pe cât se simţea. Ochii îi erau încă umflaţi şi refuzau să se deschidă complet. Părul îi era dezordonat. Avea înfăţişarea aceea rebelă care lui i se părea atât de atractivă, însă pe care Kimberly o considera inacceptabilă. O perie şi puţină apă aveau să-i îmbunătăţească înfăţişarea, deşi, în realitate, tot ce voia era să se întoarcă în patul ei confortabil. În minutele cât se aranjă, auzi o altă bufnitură în camera alăturată şi nişte mormăieli şi înjurături. Începea să creadă că Lachlan pur şi simplu cădea din pat, doar că auzi din nou o lovitură în perete, iar patul lui nu era lângă peretele care le despărţea camerele.

Oftă, întrebându-se cum de ajunsese să fie infirmiera lui. Dar nu avea ce face. Nimeni altcineva nu i-ar fi sărit în ajutor dimineaţa atât de devreme. Şi unde erau cei doi verişori ai lui Lachlan? Dormeau în paturile lor din cauza aceluiaşi exces? Ei ar trebui să aibă grijă de lordul lor, nu ea.

Kimberly ieşi din cameră înainte să devină cu adevărat revoltată, însă toate gândurile i se terminară brusc când găsi uşa lui Lachlan larg deschisă şi pe ducesa pe Wrothston stând acolo, muşcându-şi buzele şi frecându-şi mâinile. Părea panicată în timp ce se uita în cameră. Kimberly se duse lângă Megan, însă nu-i veni să creadă ce văzu în cameră. Ducele de Wrothston era acolo şi îl bătea pe Lachlan. Iar idiotul de scoţian nu stătea potolit, ca să pună punct situaţiei. Dacă asta ar fi fost posibil. Kimberly nu era aşa sigură. Ducele era vizibil înfuriat. Însă asta nu conta, atât timp cât Lachlan se tot ridica după ce era pus la pământ. Şi de câte ori făcuse asta deja?

La cum arăta, de prea multe ori. Nasul îi sângera, iar obrajii îi purtau urmele pumnilor lui Devlin. O lovitură în abdomenul lui Lachlan provocă un mormăit, ca acelea pe

care Kimberly le auzise prin perete. O altă lovitură în falcă îl aruncă din nou la podea, braţul lovindu-i-se de masă, care căzu odată cu el.

Kimberly tresări şi îşi imagină că durerea era probabil de o mie de ori mai intensă din cauza durerii lui de cap. Rezista remarcabil de bine, având în vedere situaţia, însă nu se apăra, prea confuz ca să ştie ce i se întâmpla... iar Kimberly nu putea să stea pur şi simplu şi să privească, aşa cum făcea Megan.

Acum, era categoric trează, cât se putea de trează, şi întrebă:

— Pot să ştiu ce se întâmplă?

Iniţial, Megan fu şocată, deoarece nu o observase apropiindu-se. Însă privi în direcţia ei şi spuse:

— Ştii, chiar începea să-mi placă scoţianul. Păcat că a încercat să fure de la noi. Chiar sunt foarte dezamăgită.

Kimberly încremeni, apoi icni.

— A furat? De la Sherring Cross?

Megan încuviinţă.

— Nu un lucru oarecare, ci cel mai bun armăsar al nostru, precum şi două iepe folosite la împerecheat. Este evident că avea de gând să deschidă propria lui fermă, ca să îşi rezolve dificultăţile financiare. Cât de inutil, când nu avea nevoie decât de o soţie ca să pună punct greutăţilor.

Kimberly tocmai voia să sublinieze cât de inutil ar fi fost să facă asta. Aşadar, de ce şi-ar fi asumat Lachlan un asemenea risc? Însă fu distrasă de un zgomot puternic. Lachlan se lovi de peretele de lângă una din ferestre. Cineva dăduse perdelele la o parte şi umpluse camera cu lumină; probabil Devlin, înainte să îl târască pe Lachlan afară din pat, ca să-şi vadă mai bine pumnii lovindu-l pe scoţian. Însă, cu perdelele date la o parte, dacă Lachlan s-ar fi prăbuşit un pic mai la stânga, ar fi putut cădea pe fereastră sau, cel puţin, s-ar fi putut tăia în geam.

Când văzu asta, Kimberly luă foc.

— Termină în momentul acesta! ţipă ea la duce. Nu vezi că nu are starea necesară pentru un asemenea tratament? Era atât de beat aseară, că vor trece zile până

când va fi complet treaz.

Când văzu că ducele nu reacţionă în niciun fel, Megan interveni şi ea:

— Devlin, are dreptate, opreşte-te. Nu ai văzut că MacGregor nu se apără? Apoi, se întoarse către Kimberly. De unde ştii despre starea lui?

Kimberly roşi, însă îşi reveni repede şi improviză:

— M-a trezit de mai multe ori cu mormăitul şi căzăturile lui. Aş fi putut jura că moare, părea a se simţi mizerabil, iar tu îmi spuseseşi că plecase să se îmbete, aşa că am presupus...

— Da, o concluzie logică şi corectă. Devlin, opreşte-te, mă auzi? Îl omori.

— Am uitat să menţionez că asta şi e intenţia mea? spuse ducele între lovituri.

Megan îi şopti lui Kimberly:

— Devlin vrea să ştie ce a făcut MacGregor cu animalele. Altfel, o să-l trimită în temniţă. Cred că ar putea fi convins să nu facă asta dacă primeşte caii înapoi. Poate. Deşi la ce părere are despre bărbatul acesta...

Cuvintele ei nu erau deloc încurajatoare.

— A întrebat unde au fost duşi caii?

— Da, dar scoţianul susţine că nu ştie nimic despre jaf.

— Dar aveţi dovezi, nu?

— Da. Cred, spuse Megan. Tânărul care a descoperit jaful susţine că a auzit accent scoţian înainte să fie lovit în cap. Având în vedere că scoţianul e cunoscut pentru furturi, mă tem că soţul meu nu mai are nevoie şi de alte dovezi.

Nu suna bine deloc. Iar Kimberly nu avea motive să-l apere pe bărbat, în ciuda dorinţei de a o face. Însă astea nu erau dovezi concrete. Un simplu accent? Mai erau şi alţi scoţieni pe proprietate, inclusiv unii dintre servitori. Dacă ducele şi ducesa ar gândi logic, şi-ar da seama că era mai probabil ca hoţul să se fi strecurat pe proprietate ca să ia ce avea de luat şi apoi să fi plecat. Mai era însă faptul că Lachlan nu îl suporta pe duce, pentru că acesta era căsătorit cu femeia de care se îndrăgostise şi el, deci

probabil nu ar fi avut nicio problemă să fure de la el. Plus paiele de pe haină care dovedeau că fusese în grajd – deşi se putea să fi fost în alt grajd şi oricând înainte să ajungă în camera lui, noaptea trecută. Cu toate astea, din puţinele lucruri pe care le ştia Kimberly despre el, era convinsă că scoţianul avea mai multă onoare decât să fure de la un bărbat care îl primise în casa lui. Chiar dacă era detestabil din anumite puncte de vedere, ea ar fi putut jura că Lachlan nu ar fi furat. Mai mult, faptul că Lachlan era un hoţ cunoscut nu îl condamna din prima, mai ales că nu avea de ce să-şi asume un asemenea risc. De asemenea, având în vedere starea lui şi că nu fusese văzut luând calul… Starea lui?

— Când se presupune că a avut loc jaful? întrebă Kimberly.

— Cu o oră înainte de răsărit.

Kimberly se simţi uşurată.

— Dar era cu mi…

Se opri brusc, oripilată că aproape spusese „cu mine”. Nu putea recunoaşte asta decât dacă era dispusă să-şi distrugă reputaţia complet. Trebuia să existe alt mod prin care să demonstreze nevinovăţia lui Lachlan, acum că ştia că el era, într-adevăr, nevinovat. Tuşi ca să-şi acopere scăparea, după care continuă:

— Era într-o stare groaznică, din câte am auzit. Şi sunt sigură că mormăielile lui m-au trezit cu mult înainte de răsărit. De fapt, sunt sigură că l-am auzit împiedicându-se prin cameră cam spre miezul nopţii. Eşti sigură de oră?

Ducele fu cel care răspunse. Se părea că ultimul lui pumn îl potolise de tot pe Lachlan.

— Omul meu mi-a zis că s-a uitat la ceas înainte să iasă din camera lui şi să meargă în grajd, ca să vadă ce era cu zgomotele care îl treziseră. Se întâmpla cu o oră înainte de răsărit. Lady Kimberly, eşti sigură că l-ai auzit aici pe MacGregor sau a fost unul dintre lacheii lui, care făcea zgomot ca să te trezească şi să presupui că era scoţianul?

Kimberly nu putea răspunde sincer. Însă era furioasă din nou, pentru că Lachlan era întins acolo, pe podea,

inconştient, bătut, în condiţiile în care era nevinovat. Aşa că spuse pe un ton acuzator:

— Sunt sigură de un lucru. Nu văd niciun semn pe tine, Excelenţă, deci pot doar să presupun că scoţianul nu a ripostat. Pot să presupun că nu s-a apărat fie pentru că eşti gazda lui, fie pentru că eşti ducele de Wrothston, fie pentru că a băut mai mult decât poate duce un om şi e prea beat ca să înţeleagă de ce anume îl acuzi. În cazul ăsta, nu avea nici cum să te jefuiască.

— Sau poate era atât de beat, încât a crezut că poate pune la cale jaful.

Devlin St. James nu avea să asculte de raţiune. În mintea lui, Lachlan era vinovat. Însă Kimberly nu avea de gând să renunţe. Alternativa era adevărul, care putea fi folosit ca ultimă variantă, deşi spera că acest lucru nu avea să fie necesar.

— Cred că se impune o anchetă mai amănunţită, spuse ea. Am îndoieli care nu pot fi ignorate. Toată treaba ar trebui amânată cel puţin până când Lord MacGregor va fi complet treaz şi va putea răspunde acuzaţiilor care îi sunt aduse.

— Poate are dreptate, Dev, interveni Megan. Nu părea să gândească prea limpede când l-ai trezit.

Ducele le privi pe amândouă. Nu avea chef să amâne nimic. Însă, în cele din urmă, încuviinţă.

— Foarte bine, o să aştept să-l chem pe judecător. Însă voi pune gărzi la uşa lui. De data asta, nu o să scape fără să plătească pentru acţiunile lui, vă promit asta.

Kimberly oftă uşurată. Cel puţin, îi obţinuse lui Lachlan puţin timp. Acum, spera că el avea să se poată apăra singur, fără să o târască şi pe ea în această poveste. Asta dacă avea să mai poată vorbi când îşi recăpăta cunoştinţa. Buzele lui umflate şi crăpate sugerau că ar putea avea dificultăţi în această privinţă.

La naiba, iar trebuia să facă pe infirmiera.

Capitolul 26

Uşa se deschise după un ciocănit scurt. Nu că Lachlan ar fi spus ceva destul de tare cât să fie auzit şi să-l ţină pe oaspetele nedorit afară, deoarece nu voia să o deranjeze pe femeia care îi adormise în braţe. Însă înjură încet când văzu că verişorul lui, Gilleonan, era cel care dăduse buzna peste el.

Lachlan îl privi încruntat, încercând să-l avertizeze să nu spună nimic, însă încruntarea lui se transformă într-o grimasă de durere înainte ca Gilleonan s-o observe. Faţa lui era prea bătută ca să se poată încrunta fără să-l doară. Iar verişorul lui fu prea surprins ca să bage de seamă. Asta în caz că ar fi putut să-şi ia ochii de la Kimberly cât să observe şi altceva.

— Ce caută ea aici şi… Gilleonan făcu o pauză ca să se aplece şi să vadă mai bine faţa lui Kimberly, care era pe pieptul lui Lachlan. Doarme? Ştii că doarme pe tine, omule?

Lachlan nu prea avea cum să rateze acest detaliu, având în vedere că stătuse acolo şi o ţinuse în braţe de mai bine de o oră, fără să se mişte câtuşi de puţin, ca să nu o trezească. Stătuseră pe marginea patului după ce ea reuşise să îi mai domolească durerea cu compresele ei reci. Kimberly îi îngrijea una dintre tăieturile de pe buze, când pur şi simplu adormise.

Scoţianul o prinsese înainte ca ea să cadă pe podea. Aşa că ea se întoarse spre el, cu un braţ căzut în poala lui, îşi lipise capul de pieptul său şi, după un mic oftat, nu mai scosese niciun sunet. Însă Lachlan nu avea să-i explice toate astea verişorului său.

— Taci, spuse el.

— Ce?

— Şşştt!

Gilleonan clipi, după care înţelese.

— A, da, zise el şoptit. Dar ce caută aici? Şi ce caută

cei doi englezi de pază la uşa ta?

— Poate chiar o păzesc, nu?

Lui Gilleonan nu îi plăcu tonul lui sec, însă, în cele din urmă, se uită la faţa lui Lachlan şi fu şocat.

— Dumnezeule, cine te-a lovit în halul ăsta?

Lachlan icni, de data asta intenţionat.

— Arată atât de rău?

— Omule, clar nu arată bine. Ea a…

— Nu fi ridicol. A fost gazda noastră cu temperament vulcanic. Cel puţin, aşa cred.

— Aşa crezi? Cum nu poţi fi sigur cine ţi-a dat cea mai cruntă bătaie pe care ai primit-o vreodată? Şi, crede-mă, Lachlan, niciodată nu ai arătat atât de rău.

— Pentru că nu eram chiar treaz când a început. Vedeam dublu, triplu…

Ochii lui Gilleonan se măriră.

— Deci ai mers şi te-ai îmbătat? M-am gândit eu, la cât de furios erai ieri-dimineaţă. După ce l-ai pocnit pe lordul acela, fără niciun motiv, din câte ştiu eu. Ştiam c-o să regreţi asta…

— Aş prefera să nu discutăm despre asta acum. Nu ştiu ce m-a apucat. Dar starea în care am ajuns undeva pe la miezul nopţii nu poate fi descrisă în cuvinte, spuse Lachlan dezgustat de el însuşi. Nu îmi amintesc nimic, dacă vrei să ştii.

— Nu-ţi aminteşti?

Gilleonan începu să râdă, însă Lachlan se încruntă, în ciuda durerii pe care i-o provocă acest lucru, aşa că verişorul lui redeveni serios, tuşi uşor şi întrebă:

— De ce te-a bătut? Nu-mi spune că în sfârşit te-ai culcat cu ducesa lui şi a aflat.

— Nu, zise Lachlan jignit.

— Atunci, de ce?

— Am o vagă amintire cum că are impresia că am furat câţiva dintre caii lui.

— Şi ai făcut-o?

Era destul de greu să şoptească şi să ameninţe în acelaşi timp, însă Lachlan reuşi s-o facă.

— O să te omor pentru asta, Gill.

— Nu ştii că glumesc? întrebă Gilleonan.

— Şi eu aş putea spune acelaşi lucru.

Gilleonan clipi, după care râse uşor.

— Da, ştiam asta.

Cum era una dintre replicile preferate ale lui Ranald, nu ale lui Gilleonan, Lachlan ar fi zâmbit dacă nu l-ar fi durut atât de tare.

— Nu sunt sigur, Gill, dar, dacă am paznici la uşă, cred că o să aflu destul de curând.

— Şi fătuca de aici?

Lachlan se uită în jos, la capul blond-închis de sub bărbia lui, iar expresia i se îndulci.

— Lady Kimberly a fost un înger. A încercat să mă îngrijească. Dar cred că i-am deranjat somnul azi-noapte, din moment ce nu a putut să stea trează destul cât să termine ce făcea.

— Deci nu a putut să-ţi spună ce s-a întâmplat? întrebă Gilleonan.

— Nu am apucat s-o întreb, c-a adormit pe mine.

Asta nu era însă adevărat. O întrebase de mai multe ori ce ştia de vizita ducelui, dar, de fiecare dată, ea evitase răspunsul, spunându-i să nu se mai mişte sau să nu mai vorbească. Aşa că scoţianul nu mai întrebase nimic şi presupusese că avea să afle răspunsurile în curând. Însă ea adormise. Iar plăcerea lui de a o ţine în braţe era mai mare decât curiozitatea, aşa că nu o trezise pentru şi mai multe întrebări.

Însă Gilleonan nu avea de ce să afle toate astea. Lachlan sugeră:

— Cum nu pari să fii suspectat odată cu mine, vezi ce poţi să afli.

— Bine, îl iau pe Ranald şi mergem pe la grajduri să aflăm povestea. E probabil vorba despre un musafir care a plecat pe întuneric cu calul greşit şi nu şi-a dat încă seama de asta.

— Da, mai mult ca sigur.

Însă Lachlan nu credea asta. St. James nu şi-ar fi

pierdut cumpătul pentru aşa ceva. Ar fi cerut ceva dovezi, dar Lachlan nu-şi imagina care ar putea fi acestea.

Gilleonan se întoarse către uşă, dar se opri ca să facă o sugestie:

— Ar trebui să o duci pe fătucă în camera ei, ca să te odihneşti şi tu.

— Nu pot să fac asta.

— Aş putea…

— Nu, îl întrerupse Lachlan cam prea repede. Nu mă deranjează.

Gilleonan ridică dintr-o sprânceană, dar, cum nu primi şi alt răspuns, ridică din umeri şi plecă. Lachlan oftă când uşa se închise din nou.

Chiar dacă Kimberly nu îl deranja în sensul în care spusese Gilleonan, corpul ei moale lipit de el cu siguranţă îl deranja în alte feluri. Şi, la cât de groaznic se simţea, cu dureri evidente peste tot în corp, i se părea incredibil cât de mult putea să o dorească. Mai ales când nu putea face nimic în privinţa asta fix atunci, chiar dacă ea ar fi fost trează şi dornică.

Ar fi trebuit să îl lase pe verişorul lui să o ia de acolo sau cel puţin să o trezească pentru ca tânăra să se întoarcă în camera ei. Dar nu voia să îi dea drumul, nici măcar ca să se mai dezmorţească. Ce mai conta un disconfort în plus, când avea deja atâtea? În plus, îi plăcea să o simtă aproape. Aşa că se gândi la alte lucruri, în special la ducele de Wrothston şi la bătaia pe care o primise de la acesta. Bărbatul evident se simţise îndreptăţit să îl bată. Faptul că Lachlan nu fusese destul de teraz cât să se poată proteja deja nu mai conta. De fapt, un pumn norocos de la început, care trebuia să îi nimerească ochiul, însă îl nimerise în frunte, hotărâse rezultatul. Din acel moment, Lachlan fusese prea ameţit ca să ştie că primea bătaie. Însă era convins că bătaia nu ar fi fost atât de cruntă dacă St. James n-ar fi vrut să se răzbune şi pentru ce se întâmplase între ei în trecut.

Trebuia să aştepte şi să audă ce avea de spus ducele. Pe de o parte, simţea că St. James merita să dea câteva

lovituri, şi nu pentru problemele din trecut sau pentru cele actuale, ci din cauza lui Megan. Aveai voie să iubeşti soţia altui bărbat, atât timp cât o făceai de la distanţă şi nimeni altcineva nu ştia despre asta. Însă el îşi cam pierduse minţile când o găsise pe frumuşica Megan din nou. Încercase s-o cucerească pe soţia ducelui şi să i-o ia, iar acum nu era foarte mândru de asta. Pe de altă parte, deja îşi luase bătaie pentru problemele din trecut şi nu mai era dispus să mai accepte o alta. Nu voia nici să accepte vina pentru ceva ce nu făcuse şi să mai şi fie bătut pentru asta. Să fure cei mai frumoşi cai din Anglia, care ar fi uşor de găsit tocmai pentru că erau specimene atât de minunate? Ar fi trebuit să fie nebun.

Dar nu avea să reacţioneze în niciun fel, nu până nu afla toate detaliile. Aşa că acum nu putea decât să aştepte şi să vadă ce avea St. James să spună în apărarea lui.

Capitolul 27

— Mergem să vedem ce are de spus scoţianul în apărarea lui? întrebă Devlin.

Megan se încruntă, nu pentru prima oară în acea zi.

— Tot nu cred că eşti destul de calm. Asta ar putea aştepta până de dimineaţă.

Devlin clătină din cap.

— M-ai ţinut departe toată ziua şi chiar ai reuşit să mă faci să stau la o cină dureros de incomodă, cu Lady Kimberly care s-a uitat la mine tot timpul, deşi nu-mi dau seama ce vină mi-ar putea găsi mie.

— Poate are impresia că ai fost nedrept în felul în care te-ai purtat cu scoţianul până acum? De dimineaţă, chiar nu avea starea necesară să îţi înfrunte furia. De fapt, la cât de nervos erai, cred că, nici dacă ar fi fost sănătos tun, scoţianul n-ar fi avut nicio şansă, deşi Kimberly ar putea fi de altă părere.

— Nu mai amân treaba asta nici măcar un minut.

Acestea fiind spuse, nu îi mai dădu soţiei sale şansa

să protesteze. Deschise uşa şi intră în camera scoţianului. Megan îl urmă, împreună cu trei servitori puternici care fuseseră aduşi ca să îl ia pe MacGregor la judecător după ce Devlin termina cu el. La cât de mare era Lachlan, probabil ar fi fost nevoie de mai mult de trei dacă nu ar fi fost aşa vătămat.

Camera era întunecată şi destul de răcoroasă. Focul care fusese aprins în timpul zilei se stinsese, iar paznicii de la uşă le speriaseră probabil pe servitoare. Însă, în lumina slabă care venea dinspre hol, se vedea că MacGregor era în pat şi că părea să doarmă.

Starea scoţianului o convinse pe Megan că interogatoriul trebuia amânat până dimineaţă. Însă Devlin le dăduse deja ordine celor trei servitori să aprindă focul şi lămpile din cameră, iar aceştia îl ascultară imediat. Prin urmare, Megan nu mai sugeră să aştepte. Nu ar fi fost în avantajul scoţianului să îl enerveze şi mai mult pe duce. Nu că ar fi fost de partea lui.

Chiar dacă Lady Kimberly avusese îndoieli de dimineaţă, Megan încă era de acord cu soţul ei. Dar îi părea rău pentru Lachlan. Şi nu suporta gândul că avea să fie nevoită să-i spună lui Margaret ce făcuse nepotul ei. Până acum, nu vorbiseră despre ce se întâmplase, însă, în scurt timp, urma să se afle. Iar Margaret avea să fie teribil de supărată. Nu doar asta, dar avea să se considere responsabilă pentru că ea îl invitase acolo.

— E destulă lumină, îl auzi pe Devlin spunând. Luaţi ligheanul cu apă de acolo. Vreau să fiu sigur că e complet treaz.

— Pentru numele lui Dumnezeu, îl întrerupse Megan şi se duse lângă pat, spunând: Trezeşte-te, MacGregor, şi dă-ţi cu nişte apă pe faţă, înainte să facă cineva asta pentru tine…

Cuvintele ei se pierdură în aer, şi Megan se opri când se uită mai bine la bărbatul din pat, care îşi deschisese ochii şi chiar încerca să se ridice, deşi cu greutate. Obrajii îi erau învineţiţi, partea stângă a capului era umflată, buzele îi erau şi ele umflate şi crăpate şi pe frunte avea un cucui

care nu putea fi ascuns de şuviţa care tocmai căzuse.

Singura parte neafectată a feţei lui păreau a fi ochii. Devlin îi ratase. Însă Lachlan îşi scosese cămaşa – singur sau cu ajutor –, şi, cum păturile îi căzuseră până în talie, semnele de pe piept şi de pe abdomen erau şi ele dezvăluite. Cu atâtea vânătăi, se putea considera norocos că nu avea câteva coaste rupte.

— Dacă felul în care arată te deranjează, draga mea, nu trebuie decât să ieşi din cameră, spuse Devlin. Nu ai de ce să fii aici…

— Nu, îl întrerupse Megan. Eşti destul de treaz cât să răspunzi la acuzaţiile care ţi se aduc, MacGregor?

— Nu, o să mă dau cu nişte apă rece, dacă mă lăsaţi o clipă…

— Nu… aţi… început încă, nu? icni Kimberly din uşă. Rămăsese fără aer. Când îşi dădu seama că ducele şi ducesa dispăruseră de la adunarea de jos, alergase pe scări. Respiră adânc înainte să continue: Excelenţă, rămăsese că mă informaţi când sunteţi gata să îl interogaţi. Am zis că vreau să fiu prezentă.

Devlin oftă.

— Lady Kimberly, nu ai de ce să fii prezentă…

— Chiar şi aşa, insist. După tratamentul pe care i l-ai aplicat dimineaţă, cineva imparţial trebuie să fie aici.

— Apărarea ta cu greu poate fi considerată imparţială, spuse Devlin.

— Nu îl apăr, pur şi simplu…

— Destul!

Lachlan fu cel care îi întrerupse şi o făcu atât de tare, că până şi el se sperie când îşi auzi tonul. Se ridică lângă pat şi părea foarte furios. Acea furie era direcţionată către ducele de Wrothston.

— Dumnezeule, spuse Kimberly.

— M-ai trezit din somn de două ori până acum, continuă el pe un ton moderat, însă la fel de înfuriat. M-ai bătut şi m-ai lăsat încuiat în camera asta fără pic de mâncare toată ziua. Deci cred că tu o să fii cel care răspunde întrebărilor mele, St. James, şi o să începi prin a-

mi spune de ce naiba sunt acuzat.

— Asta a fost deja… începu Devlin.

— Repetă, omule, îl întrerupse Lachlan din nou, cu ochii lui verzi lucind puternic. Nu te-aş fi întrebat dacă mi-aş fi amintit, nu crezi?

Devlin se încruntă pentru o clipă, însă apoi încuviinţă.

— Foarte bine. Îmi lipsesc trei cai foarte valoroşi, şi unul dintre îngrijitori ţi-a auzit vocea în grajd înainte să fie lovit.

— Vocea mea?

— Stai un pic, interveni Kimberly. Ducesa a spus că bărbatul cu pricina a auzit doar un glas cu accent scoţian, şi asta cu greu…

— Lady Kimberly, îţi apreciez grija pentru corectitudine, spuse Lachlan, dar eşti aşa drăguţă cât să mă laşi să pun eu întrebările?

Când o ruga atât de frumos, nu putea să îl refuze. Încuviinţă, fără să îl privească. Era încă jenată din cauza propriului ei comportament din acea dimineaţă. Adormise pe el…

Lachlan îi observă obrajii roşii şi ghici cauza. Când Kimberly se trezise în braţele lui, fusese atât de jenată, că ieşise din cameră iute, mormăind câteva scuze pe care el nu le înţelesese. Lachlan se gândise să meargă după ea, până când îşi amintise de paznicii de la uşă, aşa că se culcase la loc şi dormise toată ziua.

Însă în sfârşit avea să i se explice pe îndelete acel incident bizar. I se adresă din nou ducelui:

— E adevărat ce a spus domnişoara?

— Asta a zis tânărul de dimineaţă, după ce îşi revenise şi era încă ameţit de la lovitura primită, iar astea au fost dovezi suficiente pentru mine. Însă, de atunci, a mai fost interogat şi a pus un nume vocii pe care a auzit-o – al tău, MacGregor.

— Nici măcar nu l-am întâlnit pe acel om, spuse Lachlan, dar mă cunoaşte atât de bine cât să îmi recunoască vocea, asta vrei să spui?

— Nici el nu susţine că te-ar fi întâlnit, MacGregor, dar

te ştie din vedere. Eşti greu de ratat. Şi te-a auzit vorbind.

— Interesant, spuse Lachlan. Mai ales că nu am obiceiul să vorbesc cu îngrijitorii, cel puţin cu cei englezi, deoarece abia le înţeleg graiul.

Kimberly era singura căreia i se păruse amuzantă replica lui, având în vedere accentul lui Lachlan. Trebui să facă eforturi ca să îşi păstreze expresia serioasă. Însă Lachlan nu terminase ce avea de spus.

— Deci să văd dacă am înţeles bine, St. James. Mă acuzi că ţi-am lovit îngrijitorul de la grajduri şi am plecat cu trei dintre caii tăi valoroşi?

— Exact.

— Şi probabil i-am ascuns undeva aproape, din moment ce sunt fără ei, nu? Sau poate i-am trimis în Scoţia, şi nimeni de pe drum nu o să-i observe, că doar sunt nişte animale obişnuite?

— Nu e cazul să fii sarcastic, spuse Devlin. Sunt mai multe moduri în care le-ai fi putut plănui transportul, inclusiv o căruţă acoperită, care i-ar ţine ascunşi.

— Asta da furt bine pus la punct, nu? Nu e doar un plan gândit pe loc de mintea mea ameţită. Cu toate astea, mă hotărăsc să merg până la capăt cu el, când sunt atât de beat, că abia mă pot ţine pe picioare?

— Chiar erai beat, MacGregor, sau doar te-ai prefăcut?

— Cred că ai o tavernă în apropiere unde îţi poţi găsi răspunsul la întrebare. Îmi amintesc vag că m-au dat afară la un moment dat în timpul zilei. Sau era deja noapte? Nu ştiu sigur. A trebuit să dorm puţin înainte să mă lase înapoi, şi am făcut asta în grajd, cred. Nu sunt prea sigur nici în privinţa asta. Ştiu doar că m-am întors, deşi nu au fost fericiţi să mă vadă.

— O să verific povestea ta, bineînţeles, deşi nu contează neapărat. Tot ţi-a fost auzită vocea în grajd cu câteva clipe înainte ca îngrijitorul să fie atacat.

— Şi cu cine vorbeam, mă rog? Cu unul dintre oamenii mei? Niciunul dintre verişorii mei nu m-a însoţit ieri în nebunia mea – şi mă refer la băut, nu la furat cai. La cum îi

ştiu pe verişorii mei, cel mai probabil, amândoi au avut companie pe timpul nopţii, iar acest lucru poate fi verificat foarte simplu. Însă, în cazul ăsta, când se presupune că am furat caii? În timpul zilei, când m-ar fi putut vedea oricine? Sau noaptea târziu?

— Cu o oră înainte de răsărit, de parcă n-ai şti.

— Eram în pat atunci.

— Aşa spui tu. Sau poate, la fel ca verişorii tăi, nu erai singur şi poţi demonstra acest lucru?

Kimberly se înroşi. Şi-l imagină pe Lachlan privind-o, însă probabil conştiinţa ei vinovată o făcea să creadă asta. Nu trebuia decât să vorbească în acel moment şi să admită că fusese cu el în orele târzii ale nopţii. Cu asta, şi-ar fi distrus reputaţia pentru totdeauna.

— Nu, din câte îmi amintesc, nu era nimeni întins lângă mine, spuse Lachlan în cele din urmă.

Kimberly roşi mai tare. Scoţianul îşi formulase negarea cât să spună adevărul. Ea stătuse lângă el toată noaptea, nu întinsă în pat.

Când se uită în cameră, observă că nimeni nu îi văzuse obrajii roşii; toţi ochii erau aţintiţi asupra lui Lachlan. Ducele spuse triumfător:

— Atunci, e cum am şi crezut. Nu poţi demonstra că ai fost în pat.

— Nu am prea multe amintiri de aseară, dar ştiu că am ajuns în camera mea la puţin timp după miezul nopţii. Nu a fost o noapte plăcută. Mi-a fost rău în cea mai mare parte.

— Deci acum o să spui că nu-ţi *aminteşti* jaful?

— E adevărat că am băut prea mult, dar nu aş face ceva în starea aia ce nu aş face când sunt treaz, şi, îţi spun, St. James, că nu ţi-am furat afurisiţii de cai.

— Dacă asta e tot ce poţi spune în apărarea ta, MacGregor, atunci îmi pierd timpul aici.

— Îţi spun că nu eu am făcut-o, şi o să-mi dai şansa să îţi demonstrez asta.

— Adică, şansa să fugi?

— Să fug unde, St. James? Ştii unde să mă găseşti.

Sau crezi că o să renunţ la casa mea pentru caii tăi şi n-o să mă mai întorc niciodată în Scoţia?

Până şi Devlin trebuia să-şi dea seama că acest lucru era puţin probabil, pentru că îl întrebă:

— Şi cum ai de gând să demonstrezi asta?

— O să găsesc caii şi pe adevăratul hoţ, spuse Lachlan simplu.

— Caii o să mi-i găsesc eu, şi pe hoţ îl am deja. Pe tine.

— Ba nu-l ai. Sau te temi că va trebui să-mi ceri scuze pentru că ai greşit?

Urmă un moment de tăcere, după care Devlin spuse:

— Foarte bine, ai la dispoziţie o săptămână. Apoi, o să-ţi mănânci cuvintele.

Lachlan zâmbi slab.

— Sau o să-mi simţi pumnii – modul meu de a-ţi accepta scuzele.

Devlin ieşi din cameră. Kimberly, care încă stătea în uşă, se dădu la o parte. Nu se gândise însă că Megan avea să plece odată cu servitorii. Rămăsese din nou singură cu Lachlan.

Ruşinată, se simţi nevoită să îi mulţumească. Scoţianul reuşi să ridice dintr-o sprânceană, deşi majoritatea trăsăturilor lui faciale refuzau să îi dea ascultare.

— Pentru ce, drăguţo?

— Pentru că nu mi-ai cerut să confirm că spui adevărul.

— Ai fi făcut-o? întrebă el blând.

Kimberly şi-ar fi dorit ca el să nu fi folosit acel ton. O topea. Însă, în ceea ce privea întrebarea lui, nu putea recunoaşte că, da, ar fi făcut-o, nu i-ar fi lăsat să îl ducă la tribunal, dacă se mergea până acolo. Era posibil ca Lachlan să-şi facă o impresie greşită – şi anume, că ea ţinea la el –, în condiţiile în care lucrurile nu stăteau aşa. Prin urmare, spuse:

— Bineînţeles că nu. Asta mi-ar fi distrus reputaţia, şi îmi cunosc interesul. În plus, te-am ajutat deja mai mult

decât meriţi. Chiar i-am spus ducesei că te-am auzit în camera ta aseară şi că m-ai trezit de mai multe ori.

Se văzu că Lachlan era dezamăgit de răspunsul ei, dar totuşi întrebă:

— Te-a crezut?

— Da, însă ducele a spus că putea fi unul dintre oamenii tăi, care era aici ca să mă facă să cred că erai tu.

— Da, e atât de convins că sunt vinovat, că ar crede aşa ceva.

— Nu o să recunosc că mi-am petrecut noaptea în camera ta ca să-ţi dovedesc nevinovăţia, spuse ea ferm. Va trebui să găseşti alt mod.

— Asta şi era intenţia mea. Nu ţi-aş cere să-ţi distrugi reputaţia pentru mine.

— Crezi că poţi găsi caii? întrebă ea, după care se certă pentru nota plină de speranţă din vocea ei, însă el nu păru să o remarce.

— Nu e vorba dacă pot, drăguţo. Trebuie s-o fac.

Ea încuviinţă. Voia să plece, când el se aşeză pe marginea patului şi ea îl văzu tresărind. Trebui să-şi controleze îngrijorarea. Da, scoţianul avea dureri, mai mult ca sigur, dar era un bărbat în toată firea şi putea să se descurce fără ajutor din partea ei. Însă bărbatul părea să se simtă atât de rău, că ea îşi schimbă atitudinea.

— Aş vrea să ajut. Asta dacă ai nevoie de ajutor în căutările tale. Nu-mi place că eşti învinovăţit pentru asta, când ştiu sigur că nu tu ai făcut-o.

El râse uşor. Ultimele ei cuvinte îl făcură să se simtă mai bine. De fapt, şi ea se simţi mai bine acum, că îşi spusese părerea.

— Nu mai mult decât mine, drăguţo. Dar faptele mele din trecut mă transformă într-un suspect. Nu pot să-l învinovăţesc pe St. James. Însă o să-l fac să-şi regrete cuvintele, altfel nu merit să fiu moşierul clanului MacGregor.

Când auzi aceste cuvinte, Kimberly nu mai avu nicio îndoială.

Capitolul 28

— Numele lui e Will Ables, spuse Gilleonan. Şi am senzaţia că nu e pur şi simplu buimac, ci minte cu bună ştiinţă.

— De ce? întrebă Lachlan.

Totul se petrecea în dimineaţa următoare. Gilleonan apăruse la prima oră a dimineţii la uşa lui Lachlan, ca să îi spună ce descoperiseră el şi Ranald în ziua anterioară despre caii dispăruţi.

Chiar dacă St. James îi dăduse lui Lachlan o săptămână să îşi demonstreze nevinovăţia, avea să îi ia mai mult de atât ca să îşi revină din bătaie. Aşa că depindea destul de mult de verişorii lui, să se ocupe ei de investigaţie, cel puţin la început, şi să se mişte repede. Tot ce putea face în acel moment era să le dea indicaţii.

— A fost prea defensiv, spuse Gilleonan. Şi prea insista că a auzit vocea ta. Nu doar accent scoţian, ci vocea ta. Acum, ţin să te întreb unde putea să te fi auzit înainte, din moment ce nu lucrează la grajdul comun, ci la cel cu caii pentru împerecheat?

— Asta mă întrebam şi eu, căci singura dată când m-am apropiat de acel loc a fost în dimineaţa trecută, când ne-am dus în zona în care erau dresaţi caii.

— Da, dimineaţa în care l-ai lovit pe viconte fără niciun motiv. Sau poate ai avut un motiv pe care ai vrea să îl împărtăşeşti cu noi?

Lachlan oftă. Ştia că verişorul lui se simţea exclus, dar nu îi putea spune ce îl făcuse să îl atace pe Howard Canston, când nici măcar el nu înţelegea de ce o făcuse. Era absurd să spună că fusese vorba despre gelozie, aşa că preferă să nu discute despre asta. Ca răspuns, Lachlan zise:

— Nu-ţi face griji în privinţa asta, Gill. Până şi eu am uitat. Am băut până mi-a ieşit din minte.

Răspunsul provocă râsul la care sperase. Momentan, trebuia să se ocupe de problema principală.

— În ceea ce îl priveşte pe îngrijitor, stai cu ochii pe el, fără ca el să ştie, dacă poţi. Vezi cu cine vorbeşte, unde merge, ce face când nu lucrează. Şi vorbeşte şi cu cei care lucrează cu el. Află dacă în ultimele săptămâni l-a vizitat cineva neobişnuit.

— La ce te gândeşti?

— Nu sunt sigur, dar există multe posibilităţi. Chiar tânărul Will ar putea fi hoţul. Cei care trăiesc în grajd ştiu când nu este nimeni în preajmă.

Gilleonan clătină din cap.

— Nu cred că l-ar duce mintea să facă asta. Ca să nu mai spun că nici curaj nu are. A fost mai degrabă parte dintr-un grup şi a respectat nişte ordine.

— Da, se poate şi asta, spuse Lachlan. Sau poate pur şi simplu a fost plătit ca să dea vina pe altcineva, ca să le dea adevăraţilor hoţi mai mult timp să-şi acopere urmele. Deşi nu pot pricepe de ce m-ar alege pe mine.

— Eu pot, spuse Gilleonan. Nu cred că e cineva care să nu fi auzit de trecutul tău ca tâlhar, cel puţin în aripa servitorilor. Subiectul a fost discutat când ai apărut, de către Excelenţele lor, iar servitorii erau destul de aproape cât să audă totul. Asta a provocat nişte discuţii încinse în bucătărie – sau cel puţin asta susţine Ranald. Iar el ar trebui să ştie, pentru că fătuca aia cu care şi-a petrecut timpul este ajutorul bucătarului, deci îşi petrece mult timp acolo.

— Asta nu ne ajută să găsim vinovaţii, nu-i aşa? spuse Lachlan dezgustat.

Gilleonan râse.

— Nu. Asta te-a făcut pe tine să fii primul la care s-au gândit vinovaţii, pentru un asemenea plan, şi e şi motivul pentru care ducele nu a căutat un alt vinovat. Dar o să rezolvăm noi problema, nu-ţi face griji.

— Da, am încredere în asta, spuse Lachlan.

Deşi nu era chiar adevărat. Gilleonan adăugă:

— L-am pus pe Ranald să meargă în satele din apropiere, să caute locuri unde ar putea fi ascunse animalele, şi mă gândesc să îl las să se concentreze pe asta

pentru moment. Având în vedere momentul când a avut loc furtul, majoritatea oamenilor trezindu-se la puţin timp după, am îndoieli că animalele au fost duse departe de aici, altfel hoţii riscau să fie văzuţi.

— E adevărat. De asta voiam să-ţi sugerez ca drumurile din apropiere să fie cercetate în următoarele dimineţi, la primele ore, spuse Lachlan. Cel mai probabil, persoana care i-a văzut călătorind la acea oră face asta în fiecare dimineaţă şi poate fi întrebată ce a văzut.

— Bine gândit. O să-l ajut pe Ranald cu asta, din moment ce avem pentru asta doar o oră sau două la dispoziţie. Mai târziu, oamenii sunt la muncă. Şi o să îmi rămână restul zilei să stau cu ochii pe Will Ables.

— Ar trebui să fie mai uşor să găsim caii decât hoţul, deşi, dacă avem noroc, îi găsim pe toţi în acelaşi timp. Doar caii nu vor demonstra nimic, dar cel puţin vom avea mai multe indicii, plus un loc unde ştim sigur că se vor întoarce hoţii. Mai e şi posibilitatea ca îngrijitorul să ne ducă la ei, dacă e implicat.

— Da, o să fiu atent la asta, îl asigură Gilleonan.

— Foarte bine. O să-i fac şi eu o vizită, dar după ce îmi mai revin puţin. Momentan, nu cred că inspir decât dispreţ cu faţa pe care o am. E bună de speriat servitoarele în colţurile întunecate, dar cam atât.

— De fapt, e chiar… Gilleonan încercă să-l încurajeze, dar oftă. Da, nu sunt încă îmbunătăţiri.

Lachlan râse.

— Am şi eu ochi şi oglinzi. La care se adaugă privirea îngrozită a servitoarei care mi-a adus micul dejun de dimineaţă.

— Nu m-am gândit la asta, dar o să-ţi întârzie puţin găsirea unei soţii.

— Da, admise Lachlan.

De fapt însă, nu începuse să facă curte nimănui, pentru că nu putea să şi-o scoată pe Kimberly din minte într-atât încât să se hotărască pe care dintre domnişoarele aflate la Sherring Cross ar trebui să o cucerească. Adevărul era că nu se gândea decât la cum să-i facă *ei* curte.

Îşi dăduse seama că ar fi fost inutil. Ea fusese foarte clară în privinţa asta. Dar asta se întâmplase înainte să apară în camera lui noaptea trecută şi să aibă grijă de el. În plus, în dimineaţa următoare, îi luase apărarea. Începea să creadă că atitudinea ei era o faţadă. Mereu încercase să se poarte corect şi potrivit, însă deseori eşuase.

Lachlan zâmbi în sinea lui. Adora când ea eşua, şi, în majoritatea timpului, Kimberly îl amuza când nu o făcea. Fătuca asta avea probleme în a-şi controla temperamentul.

Chiar dacă refuzase să îl scoată din încurcătură prin modalitatea cea mai la îndemână, nu se aşteptase ca ea să meargă atât de departe.

În definitiv, se oferise să ajute. Deci poate îşi schimbase părerea despre el. Şi poate el ar trebui să verifice asta, pentru că nu avea niciun rost să nege acest lucru. Nu l-ar fi deranjat să se căsătorească cu Kimberly Richards.

Pe cine păcălea? În fiecare zi, îi era din ce în ce mai clar că voia să se însoare cu ea.

Capitolul 29

Will Ables era un tânăr lung şi subţire, cu păr negru şi ochi albaştri mari, ca de bufniţă, care îi dădea o înfăţişare oropsită. Când îl vedeai prima oară, ţi se făcea milă de el, fără să ştii de ce – cel puţin, până te loveai de atitudinea lui arogantă.

Când îl văzuse prima oară, lui Kimberly i se păruse jalnic. Avusese îndoieli dacă să îl abordeze. Trebuise să-şi readucă aminte că bărbatul acela minţise. Ea ştia sigur că Lachlan nu fusese acolo, însă îngrijitorul jurase exact opusul.

De două zile, ştia că ceva din povestea lui Will Ables nu se potrivea, şi acest lucru o deranja. Însă nu putea vorbi cu nimeni despre asta sau să-l acuze direct fără să spună cum de ştia. Însă tăcerea ei forţată o necăjea. Iar faptul că

nu putea face nimic în privinţa asta o înfuria.

Mai rămăseseră trei zile din săptămâna pe care Lachlan o avea la dispoziţie pentru a găsi hoţii. Nu apăruseră veşti noi, cel puţin din câte ştia ea, aşa că se hotărî să vorbească personal cu îngrijitorul. Dacă putea descoperi ceva, orice, care să sugereze că acesta minţea, atunci acel lucru l-ar putea absolvi de vină pe Lachlan. Merita să încerce.

Îşi dădu seama că îngrijitorul nu avea decât un singur motiv ca să mintă: era şi el implicat. Asta o făcu să se întrebe dacă bărbatul chiar fusese lovit în cap sau totul fusese o farsă.

Verificase cineva acea rană? O văzuse? Sau acest detaliu fusese trecut cu vederea? Avea de gând să afle. Exista şi posibilitatea ca Will Ables să fie confuz şi chiar să creadă că îl auzise pe Lachlan. Însă acuzaţia era prea serioasă ca să nu fie sigur sută la sută.

Trebui să îl întrebe pe fiecare îngrijitor care îi ieşi în cale dacă el era Ables, deoarece nu-l cunoştea pe bărbat. Însă, prin eliminare, îl găsi stând pe un balot de paie, mâncând o plăcintă cu carne. Bărbatul chiar arăta deplorabil, cu acei ochi albaştri parcă ieşiţi din orbite.

Însă era doar o aparenţă, nu un indiciu a ce se petrecea în mintea lui, după cum avea să afle.

— Will Ables?

Bărbatul se ridică imediat şi îşi scoase pălăria, un pic prea repede pentru un bărbat recent rănit. O mişcare bruscă sigur i-ar fi provocat o durere de cap, dar bărbatul nici măcar nu clipi.

— Eu sunt, spuse el.

— Te rog, nu te ridica, îi zise ea, zâmbind. Am auzit de păţania ta. Am venit să văd cum te simţi, după o experienţă atât de terifiantă.

— După ce?

— Întâlnirea cu hoţii de cai. Ai fost foarte curajos.

— A fost o nimica toată, spuse el, roşind la auzul complimentului. Doar parte din slujba mea.

— Da, presupun. Dar doctorul a zis că o să fii bine?

— Nu am avut nevoie de doctor. M-am mai lovit la cap înainte.

— Dar te-a examinat un doctor?

Avea nevoie de numele acestuia, ca să vorbească şi cu el.

— Pentru un cucui? Le-am spus că nu e nevoie.

Kimberly ridică dintr-o sprânceană. Nimeni nu verificase dacă îngrijitorul chiar fusese lovit la cap. Bănuise însă că aşa stăteau lucrurile.

— Crezi că a fost înţelept, domnule Ables? Dacă aveai nevoie de cusături? Lasă-mă să mă uit la cucui, să mă asigur că…

Bărbatul sări în spate atât de repede, că aproape se împiedică de balotul de paie. Iar privirea lui era acuzatoare când îşi recăpătă echilibrul. Era clar că tânăra îl luase prin surprindere. Dar îşi reveni repede, punându-şi un zâmbet prefăcut pe faţă.

— Nu e nevoie să vă faceţi griji. V-am spus că e o nimica toată. Nu am sângerat. De fapt, cucuiul aproape a dispărut.

Kimberly încuviinţă, deşi ar fi putut jura că nu fusese niciun cucui. Păcat că ducele nu insistase ca un doctor să-l examineze pe acel bărbat. Ar fi descoperit chiar atunci că acesta minţise. Kimberly era aproape sigură de asta. Însă trecuseră prea multe zile ca să demonstreze acest lucru. Un cucui ar fi putut dispărea în tot acel timp. Cum asta nu era o dovadă, trebuia să schimbe abordarea. Se întrebă cum ar reacţiona bărbatul dacă l-ar face mincinos. Evident, ar nega acest lucru. Oftă. Nu ar rezolva nimic cu asta.

— Păcat că nu au fost găsiţi caii, continuă Kimberly. Dar cel puţin scoţianul nu a scăpat nepedepsit, datorită ţie. Îţi imaginezi aşa ceva, să furi de la gazda ta? Câtă neruşinare! E la fel de rău ca atunci când ai fura de la angajatorul tău.

Bărbatul roşi din nou, de data asta de vinovăţie, dar se concentră pe complimentul ei.

— Nu îl cunosc personal pe acel bărbat, spuse Will. Dar l-am auzit o dată sau de două ori. E greu de confundat

vocea lui.

— Ştiu ce vrei să spui. Accentul e atât de puternic, nu? Foarte uşor de recunoscut.

— Da.

Din nou, minţea, fiind de acord cu ea când ea spunea neadevăruri. Accentul lui Lachlan nu era deloc puternic. Kimberly se înfurie atât de tare, că trebui să privească în altă direcţie pentru o clipă, până reuşi să-şi stăpânească furia.

Însă putea face ceva cu asta. Will Ables nu îi ştia vocea lui Lachlan; probabil nu o auzise niciodată. Dacă ar auzi trei scoţieni, printre care şi Lachlan, nu ar şti care-i el.

Ducele trebuia să fie înştiinţat. Ba nu, nu Devlin. Nu îl plăcea pe Lachlan, voise ca acesta să plece de la început. Era mulţumit să îl ştie vinovat, chiar încântat de asta, deoarece acum îl putea învinovăţi pe Lachlan fără mustrări de conştiinţă. Cum nu îl avea pe adevăratul hoţ, nu avea să accepte nimic ce sugera nevinovăţia lui Lachlan.

Avea să-i spună lui Megan ce descoperise. Chiar dacă ducesa fusese exasperată şi enervată de Lachlan, Kimberly nu credea că îl displăcea. Avea să fie corectă. Iar ele două aveau poate chiar să aranjeze o mică demonstraţie, ca să îl oblige pe Will Ables să îşi susţină afirmaţia. Era o idee excelentă. Kimberly era atât de încântată de ea, că îl putu privi pe bărbatul din faţa ei fără să îl ardă pe loc.

— Mă bucur că te simţi mai bine şi ai putut să-ţi reiei sarcinile, spuse ea. Evident, acum ai mai puţini cai de care să te ocupi. Dar sper că asta se va schimba în curând. Sunt sigură că ducele nu se va opri până nu va avea animalele înapoi unde le e locul şi hoţul după gratii.

— Vrei să spui că scoţianul încă e aici? Nu a fost închis?

Kimberly îşi dădu seama că bărbatul nu fusese informat. De fapt, nu exista niciun motiv ca un servitor să fie informat în legătură cu ce făceau lorzii. Având în vedere asta, bărbatul probabil nu ştia nici că Lachlan fusese bătut şi că stătea în camera lui până îşi revenea.

Ables păru îngrijorat, dar asta nu era o dovadă clară

de vinovăţie. Având în vedere mărimea lui Lachlan, oricine îl acuza de ceva nu se putea simţi în siguranţă până când Lachlan nu era arestat şi incapabil să se răzbune.

Kimberly se întrebă dacă îngrijitorul nu avea să dispară dacă credea că Lachlan urma să-l caute. Acesta ar fi un semn de vinovăţie. Sau nu, căci teama de răzbunarea scoţianului putea fi la fel de motivantă. Nu credea că asta ar ajuta, aşa că spuse:

— MacGregor susţine că e nevinovat, şi ducele, cum e un bărbat drept, i-a dat timp să demonstreze asta. Dar nu poate face prea multe, la cât de rănit e.

— Rănit?

— Da, a fost bătut. Nu mai rău decât merita, bineînţeles.

Bărbatul se relaxă. Kimberly spera că luase decizia corectă, încercând să-l împiedice să dispară. Însă părea să fie singura pistă care ar putea demonstra nevinovăţia lui Lachlan, şi aveau nevoie de el.

Kimberly îi zâmbi la plecare şi îi ură o zi frumoasă, nerăbdătoare să se întoarcă în casă. Însă, tocmai când dădu să plece, Howard Canston apăru de după colţ şi se opri brusc.

— Lady Kimberly! exclamă el. Ce fa… Te-am căutat. Mi s-a spus că ai luat-o în direcţia asta. M-am gândit că ai vrea să mergi la călărit, dacă tot şi-a făcut apariţia soarele.

Nu voia. Voia să stea de vorbă cu ducesa, să discute despre ceea ce tocmai aflase. Însă dorise şi să exploreze zonele de pe lângă Sherring Cross, în speranţa că avea să găsească ea caii.

Ducele avea, desigur, oamenii lui care căutau animalele, însă era o zonă mare de acoperit, inclusiv pădurea şi pajiştile necultivate. I-ar plăcea să fie ea cea care găsea caii, ca să compenseze pentru tăcerea ei. Aşa că fu de acord să meargă să călărească. Nu avea ce să strice să îl cunoască mai bine pe Howard. Până la urmă, tot trebuia să se căsătorească, iar el era în continuare pe lista ei de candidaţi. Însă Kimberly se încruntă când plecară dinspre grajdul cu caii de împerecheat spre grajdul comun,

pe lângă casă. Dacă plecase după ea, aşa cum susţinea, atunci de ce fusese atât de surprins când o găsise?

Capitolul 30

O masă mică şi mai multe scaune fuseseră aduse în camera lui Lachlan, ca să poată mânca acolo, cum nu putea să li se alăture celorlalţi musafiri. Gilleonan se aşeză pe unul dintre scaune şi luă capacul de pe una dintre farfuriile aduse mai devreme, însă mâncarea era neatinsă.

— Cel puţin, te hrănesc bine, spuse el, în timp ce mirosi somonul şi cartofii cu sos.

Lachlan se întoarse de la fereastră, unde îşi privise atent reflexia în geam.

— Credeai că mă înfometează?

— Era o posibilitate.

— Stai liniştit, toată ziua vin servitoare cu tarte, torturi şi mâncăruri. Probabil şi ei cred că mor de foame. Aia e a doua cină a mea, deci poţi să te bucuri de ea.

Gilleonan zâmbi larg.

— Chiar o s-o fac, spuse el, şi îşi trase tava lângă el. Însă, după câteva guri, se uită la Lachlan ca să îi dea raportul. Lady Kimberly a fost azi să discute cu Ables. Chiar te urăşte, nu-i aşa?

Lachlan se încordă.

— De ce spui asta?

— A fost de acord cu tot ce zicea el, i-a spus cum ai fost bătut şi că o meritai, a zis că eşti un hoţ afurisit. Apoi, Gilleonan se încruntă când îşi aminti altceva. Desigur, l-a făcut să spună că ai un accent puternic, deşi şi ea, şi eu ştim că lucrurile nu stau aşa.

Pentru o clipă, Lachlan păru confuz. Apoi, râse.

— Cred că era acolo ca să ajute, Gill. Gândeşte-te că, dacă omul ăla are impresia că domnişoara îl simpatizează şi nu bănuieşte nimic, e posibil să îi spună lucruri pe care nu ţi le-ar spune ţie, de exemplu.

— Acum, că ai pus problema aşa, poate chiar asta făcea. De fapt, a încercat să se uite la cucuiul lui, dar el nu a lăsat-o. Aproape a căzut în fund evitându-i atingerea.

— Deci nu are niciun cucui, spuse Lachlan.

— Aşa bănuiam şi eu, recunoscu Gilleonan. Apoi, aproape am fost descoperit; stăteam ascuns după colţ, aproape de ei, când vicontele a apărut, căutând-o pe domnişoară. Am avut numai câteva secunde să dispar.

— Lord Canston?

— Da, a dus-o la călărit.

— Da?

Gilleonan ridică din umeri.

— Nu i-am urmărit ca să văd. Am stat aproape de Ables, deşi nimeni altcineva nu l-a mai vizitat azi.

Fu greu să nu se gândească la Kimberly şi Canston împreună, însă, în cele din urmă, Lachlan reuşi.

— Cum rămâne cu Ranald? A avut noroc?

— Nu, dar, după el, căutarea oficială a fost oprită.

— De ce crede asta?

— Presupune că au fost găsiţi caii, dar nimeni nu ne anunţă.

— La naiba, speram că vom găsi un loc de unde să supraveghem, ca să îl prindem pe hoţ când merge să hrănească animalele… Stai un pic. Dacă nu spune nimeni nimic înseamnă că animalele nu au fost aduse aici. Deci St. James şi-a găsit el un loc de unde să supravegheze, nu?

— Crezi?

— Da, asta aş face şi eu. Dar el speră să vă prindă pe tine sau pe Ranald, nu am nicio îndoială. Sper că nu o să strice lucrurile. Dar cheamă-l pe Ranald înapoi. Nu vreau să dea din întâmplare peste acest loc.

— Asta ar fi groaznic, şi nimeni nu ar crede că e nevinovat.

— Nu mai mult decât m-au crezut pe mine, spuse Lachlan cu amărăciune.

— Nu. Gilleonan râse, luând o altă gură de somon, după care adăugă: Aş spune că fătucile de aici ţin la tine, altfel nu ai mânca atât de bine.

*

Kimberly îşi dori să călărească spre o poiană pe care o văzuse în acea după-amiază, în centrul căreia era o cabană veche aparent abandonată. Când văzuse cabana, îşi dăduse seama că era destul de mare cât să încapă trei cai în ea şi se întrebase dacă o verificase cineva.

Însă, cum i-o arătă lui Howard, acesta insistă să se întoarcă, deoarece avea o întâlnire de care uitase şi avea să întârzie dacă nu se întorceau imediat. Kimberly nu-şi puse întrebări. Tânărul chiar părea agitat, ba chiar îşi înghionti calul să alerge mai repede, cel puţin până ieşiră din pădure, iar săracul animal dădea semne că nu era prima oară când se întâmpla asta. Însă, când tânăra îi sugeră să se întoarcă fără ea, Howard nici nu vru să audă.

Aşa că, atunci când se întoarseră la Sherring Cross, nu era prea bine dispusă şi, mai grav, nu era sigură că avea să găsească drumul spre cabana pe care voia în continuare să o cerceteze. Apoi, deveni şi mai frustrată când încercă să o găsească pe Megan şi nu reuşi.

Megan îşi făcu apariţia abia la cină, şi atunci era singură. Ducele nu era cu ea, şi ea anunţă că nu avea să li se alăture în acea seară. Asta era în regulă cu Kimberly, deoarece încă era supărată pe el pentru că îl acuzase pe Lachlan pe nedrept. Trebuia să aştepte însă până terminau de mâncat ca să vorbească în particular cu Megan. Când, în sfârşit, intrară în bibliotecă, Megan avea şi ea nişte veşti de împărtăşit.

— Caii au fost găsiţi.

Kimberly clipi.

— Da?

— Da, într-o cabană veche din partea de vest a pădurii, spuse Megan.

— Incredibil, răspunse Kimberly, amuzată de ironie. Cred că am dat de locul acela chiar azi; voiam să merg să îl verific, dar eram cu vicontele Canston, şi acesta avea o întâlnire la care întârziase, aşa că ne-am întors. Dar voiam

să merg mâine să o caut.

— Nu, nu, să nu faci asta. Devlin e acolo acum, cu o duzină de bărbaţi. Aşteaptă să apară cineva. E şi mai furios decât înainte, pentru că cine i-a lăsat acolo i-a lăsat împreună. Două iepe şi un armăsar, fără nimic care să îi separe. Este o minune că nu au dărâmat clădirea.

Kimberly roşi. Acesta nu era un subiect de discuţie între doamne.

— Cum Excelenţa Sa e încă acolo, presupun că nu era şi hoţul. Nu au găsit niciun indiciu despre acesta? întrebă Kimberly.

— Draga mea, ştiu că tu crezi că Lachlan e nevinovat… începu Megan.

— Nu doar cred lucrul acesta, eu…

Kimberly ezită. Acum, era momentul să spună adevărul. Şi era aproape sigură că, dacă i l-ar fi spus lui Megan, nu avea să ajungă mai departe, decât poate până la duce. Aici însă dădu înapoi.

St. James era un duce rigid şi s-ar fi simţit obligat să îi spună tatălui ei. Era o chestiune de responsabilitate. Avea să simtă că era de datoria lui şi să o întrebe dacă se întâmplase şi altceva în noaptea pe care o petrecuse cu Lachlan. Şi, în acest caz, ar ieşi la suprafaţă vinovăţia ei pentru cealaltă noapte petrecută împreună, şi atunci… Nu, nu putea face asta, mai ales după ce descoperise despre Will Ables.

Aşa că spuse:

— Megan, permite-mi să te întreb ceva. Ai zice că accentul scoţian al lui Lachlan e puternic?

— Nu, dimpotrivă, uneori trece neobservat, acum, că pomeneşti despre asta. Am un servitor al cărui accent e atât de puternic, că abia îl înţeleg, însă felul în care vorbeşte MacGregor e aproape poetic.

Kimberly continuă, mai încrezătoare:

— Şi eu am crezut asta mereu, însă ştii că îngrijitorul tău, Will Ables, are altă părere?

— Da?

— Asta nu te pune pe gânduri?

— Ba da. Dar de unde ştii asta?

— Am fost să-l văd azi, recunoscu Kimberly. Ştiai şi că domnul Ables a refuzat ca un doctor să se uite la rana lui? Nu l-ar fi costat nimic. Aşadar, de ce ar fi refuzat?

— Chiar pare ciudat, spuse ducesa şi se încruntă.

În timp ce Megan procesa informaţiile, Kimberly spuse:

— Will minte în legătură cu Lachlan, ştiu asta, şi ar fi uşor de demonstrat.

— Cum?

— Ai spus că ai un servitor scoţian, şi mai sunt şi alţii aici, inclusiv verişorii lui Lachlan. Dacă îi aduni pe toţi în acelaşi loc cu Lachlan şi îi pui să spună acelaşi lucru, când servitorul tău i-ar putea auzi, dar nu şi vedea, nu va reuşi să îl aleagă pe Lachlan, iar acest lucru va demonstra că minţea.

Megan zâmbi.

— E o idee isteaţă. Dar dacă îl alege pe unul din verişorii lui Lachlan? Asta ar indica, indirect, tot spre Lachlan.

Kimberly oftă.

— Ai dreptate. Verişorii lui Lachlan nu ar trebui folosiţi. Mai ai servitori scoţieni?

— Unul de care ştiu, da, şi un altul care poate fi adus. Nu lucrează pentru noi, dar trăieşte în partea de nord şi sunt sigură că ar fi dispus să participe.

— Minunat!

— Eu zic să încercăm asta mâine, sau cel târziu poimâine. Dar tot trebuie să-ţi spun că, dacă e cum zici şi Ables a minţit, atunci va zice la nimereală, şi tot există o posibilitate să îl aleagă pe el.

— Da, ştiu. Dar, dacă am dreptate, atunci el nu a fost rănit şi totul a fost doar o farsă, ceea ce înseamnă că e şi el implicat în furt. Sper măcar că situaţia o să-l tulbure şi că o să facă ceva stupid.

— Cum ar fi să recunoască totul?

— Ar fi drăguţ. Nu o să-i spui soţului tău despre asta, nu? Cel puţin, nu până nu încercăm.

Megan râse.

— Cred că Devlin îşi va petrece următoarele zile în pădure, la cât e de hotărât să îl prindă pe hoţ. Nu-ţi face griji, draga mea, poate să afle veştile bune – sau rele – după ce se întoarce.

Capitolul 31

După discuţia cu Megan, Kimberly se simţea mai optimistă. Planul lor avea să funcţioneze. Trebuia s-o facă. Alternativă era de neconceput. Odată ce toată treaba asta devenea parte din trecut, se va putea concentra pe motivul pentru care era acolo: să-şi găsească un soţ.

De fapt, James Travers îi şoptise când îi ţinuse scaunul la cină că voia să aibă o conversaţie în privat cu ea în cursul zilei următoare. Nu avea nicio îndoială că bărbatul urma s-o ceară în căsătorie. Simplul gând ar fi trebuit s-o încânte. Însă ea fusese prea prinsă de întâlnirea pe care o avusese cu Ables şi de cum să-i spună totul lui Megan.

Acum însă, că făcuse asta, avu timp să se gândească la James şi se întrebă de ce gândul de a se căsători cu el nu o încânta. Se potriveau. Ştia că el o putea face fericită – sau cel puţin era destul de sigură de asta. Iar tatăl ei va fi extrem de mulţumit, căci nu i-ar fi putut găsi niciun defect.

Mai era şi Howard Canston, care în ultimul timp îşi arătase mai mult interesul faţă de ea. Era mai tânăr decât James şi mai chipeş, urma să devină marchiz când îi murea tatăl şi era la fel de bogat ca James.

Era o opţiune demnă de luat în calcul. Cu James şi Howard, nu trebuia să-şi facă griji că erau interesaţi de ea pentru banii pe care avea să îi primească de la tatăl ei. Nici măcar nu aveau să afle, decât după căsătorie – dacă ea alegea să le spună exact cât de bogată era. Vestea că avea o moştenire de la mama ei urma să fie o surpriză plăcută.

Când se întoarse în camera ei în acea seară, după discuţia cu Megan, încă se întreba ce avea să-i spună lui

James în ziua următoare când…

— Te culci târziu, Kimber.

— Dumnezeule! Tresări. M-ai speriat!

Un râset se auzi din întuneric.

— Nu asta voiam să fac.

— M-ai fi putut păcăli, mormăi ea în timp ce se îndreptă spre şemineu, ca să ia o nuia şi să aprindă lămpile. De ce te-ai furişat în camera mea, Lachlan?

Măcar ea nu avea nicio problemă să-i identifice vocea în întuneric. Nicio persoană care l-ar fi auzit vorbind înainte nu ar fi putut s-o facă; vocea lui suna cumva aparte.

— Nu m-am furişat, ci doar aşteptam. Nu am vrut să ratez să te văd, aşa că am venit aici ca să te aştept.

— Să mă vezi? spuse ea când aprinse prima lampă. Se uită prin cameră până îl văzu, pe scaunul confortabil de lângă fereastră. Ei bine, acum mă vezi, deci…?

— Da, şi e o plăcere, ca de obicei, răspunse el, în timp ce ochii lui verzi se plimbau încet peste ea.

Complimentul, atât de neaşteptat, o făcu să roşească. Însă ochii lui, în plimbarea lor cea lentă, stârniră în ea o căldură.

Dintr-odată, Kimberly era prea tulburată ca să îl mai critice. În plus, trebuia să îi spună despre micul experiment pe care îl plănuiseră ea şi Megan. De fapt, chiar voise să se oprească în camera lui de dimineaţă, ca să facă asta. Aşa că era convenabil că el se afla acum acolo. Foarte nepotrivit, dar aşa păreau să stea mereu lucrurile cu acest bărbat.

Prin urmare, se îndreptă spre cealaltă lampă şi spuse:

— Au găsit caii.

— Ştiu.

— Nu pari prea încântat.

El ridică din umeri, după care se aplecă în faţă, cu coatele pe genunchi.

— Pentru că am vrut să-i găsesc eu şi să stau la pândă până când apărea hoţul.

— Cred că ducele face întocmai asta.

— Dar nu am încredere că o face cum trebuie. O să

aibă prea mulţi oameni acolo şi în pădurile din jur, nu am nicio îndoială. O să se dea de gol, şi hoţul o să dispară.

Când punea problema aşa, situaţia nu părea foarte încurajatoare, îi spuse ce veşti mai avea.

— Am găsit un alt mod de a pune capăt situaţiei.

Lachlan ridică dintr-o sprânceană. Kimberly observă că faţa lui arăta mai bine, unele vânătăi dispăruseră deja, precum şi cucuiul din frunte. Până şi buzele îi reveniseră la mărimea normală, deşi mai aveau cruste. Însă, la lumina unei singure lămpi, şi aia nu prea puternică pentru o cameră aşa mare, arăta foarte chipeş.

Când îşi dădu seama că se holba la buzele lui, Kimberly roşi din nou şi spuse:

— Ducesa o să organizeze mâine sau poimâine un experiment.

Aprinse repede lampa de pe noptiera ei, după care se duse să arunce nuiaua în şemineu. Însă când se întoarse cu faţa spre el, îşi dădu seama că lumina în plus nu ajuta. Scoţianul era în continuare fascinant, cu părul lui castaniu care se revărsa pe cămaşa albă, iar lumina evidenţia nuanţele de roşu, ochii lui verzi o priveau intens…

— Ce experiment? întrebă el.

Kimberly trebui să se gândească pentru o clipă ca să-şi amintească despre ce vorbeau. Asta o făcu să roşească din nou, dar speră că el nu observase.

— L-am vizitat pe Ables azi, spuse ea. Şi mi-a devenit clar că nu-ţi ştie vocea. Aşa că o să-l punem să vă asculte pe tine şi pe alţi câţiva scoţieni când vorbiţi, şi va trebui să spună care eşti tu. Nu va reuşi. Va trebui să ghicească.

Lachlan tăcu pentru o clipă, gândindu-se la ce auzise, după care îi spuse acelaşi lucru ca Megan:

— E posibil să aibă noroc.

— Da, şi acesta ar fi un mare ghinion pentru noi. Oftă. Dacă nu funcţionează şi dacă trece timpul fără ca hoţul să fie prins, o să recunosc unde am fost în acea noapte.

Reuşi să-l surprindă. Lachlan se ridică şi ajunse la ea în câteva secunde, surprinzând-o la rândul lui şi provocându-i panică prin apropierea bruscă.

Şi pe bună dreptate, pentru că îi cuprinse faţa cu blândeţe în mâini şi o întrebă:

— Ai face tu asta pentru mine, drăguţo?

Privirea lui era prea intensă, obligând-o să-şi plece privirea. Iar atingerea lui, Dumnezeule…

— Trebuie, zise ea şoptit. Nu aş avea de ales. Nu pot permite să fii trimis la închisoare pentru asta, când faptul că eu eram cu tine demonstrează că…

Sărutul lui o întrerupse. Cumva, ea ştiu că asta urma să se întâmple. Ar fi putut să oprească acest lucru, să se mute. Dar, acum, era mult prea târziu. Acum, îi simţise gustul, duritatea crustelor, moliciunea limbii, mirosul care îi îmbăta simţurile.

Iniţial, buzele lui se mişcară încet peste ale ei, aproape ezitant, însă în mâinile lui o ţineau ferm, în caz că s-ar fi gândit să pună punct sărutului. Kimberly nu avu însă un asemenea gând. Ştia că ar fi trebuit, dar ce se cuvenea să facă nu funcţiona niciodată când era în preajma lui Lachlan MacGregor.

Simţurile ei reveneau la viaţă şi pulsau de nerăbdare. Buzele înfierbântate, fluturii din stomac, fiorii din sâni… şi corpul lui nici măcar nu o atingea încă, doar gura lui, doar palmele lui pe obrajii ei.

Ea oftă în gura lui şi îşi puse mâinile pe pieptul lui, nu ca să îl împingă, ci ca să îl atingă, şi acesta păru semnul pe care el îl aşteptase, pentru că apoi o cuprinse în braţe şi o strânse. Limba lui se mişca mai senzual acum, invadându-i intimitatea. Mâinile lui se plimbau pe spatele ei şi pe şolduri, trăgând-o mai aproape de partea lui tare, mai aproape de căldura lui, apoi, în cele din urmă, ridicând-o şi aşezând-o pe pat.

Kimberly ştia ce urma. Ştia că ceea ce nu trebuia să se întâmple urma să se întâmple din nou. Dar era fermecată de plăcerea pe care el i-o oferea şi cu care continua să o copleşească, de căldura corpului lui mare, de atingerile atente pe fiecare porţiune de piele pe care o descoperea în timp ce o dezbrăca încet. Ştia, şi nu era nicio parte din ea care să vrea să îl oprească. Ba chiar voia ca el

să se grăbească.

Însă Lachlan nu avea de gând să grăbească ceva la care visase în fiecare noapte de când o ţinuse ultima oară în braţe. Aprinsese un foc, şi avea de gând să-l menţină.

Kimberly tremură când limba lui se mişcă în cercuri pe lângă ureche, apoi intră în ea. Gemu când el îi tachină un sfârc. Aproape se scurse de pe pat când îşi linse drumul până la abdomenul ei şi apoi… Dumnezeule, nu putea să-l lase să facă asta! Dar nu avea nicio putere în faţa dorinţei, nu avea minte în faţa extazului, iar el era atât de hotărât să cunoască fiecare parte a ei, să îi provoace toate plăcerile posibile.

Era o plăcere intensă care o copleşi în valuri pulsânde. Până şi urmările erau profunde, astfel că, atunci când Lachlan o penetră, o umplu cu carnea lui caldă şi se îngropă adânc în ea, Kimberly avu orgasm din nou în numai câteva secunde şi din nou peste câteva minute, când el gemu la propria lui eliberare.

Ea adormi înainte să îi revină răsuflarea la normal şi dormi atât de profund, că nu-şi aminti când el o trase aproape şi nici nu îi auzi oftatul plin de mulţumire.

— Acum, eşti a mea, drăguţo. Fie că-ţi place, fie că nu, de dimineaţă o să afli asta.

Kimberly nu auzi nici asta, ceea ce era bine, căci altfel n-ar mai fi dormit deloc.

Capitolul 32

Lachlan voise să stea treaz, chiar îşi dorise asta. În principiu, pentru că voia să facă dragoste cu Kimberly din nou şi din nou pe parcursul nopţii. De dimineaţă, ea nu urma să mai aibă nicio îndoială că erau făcuţi unul pentru celălalt. Fără alte scuze. Nu avea să îi mai respingă cererea în căsătorie. Şi el nici că ar fi putut fi mai încântat.

Ironia era că nu mersese în camera ei ca să o seducă. Nu că asta nu era mereu printre gândurile lui, însă, în seara

anterioară, mersese doar ca să afle de ce se dusese Kimberly să-l vadă pe Will Ables.

Nici nu trebuise să întrebe, căci ea îi explicase imediat. Nu se aşteptase să audă că ea era dispusă să îi demonstreze nevinovăţia, chiar dacă asta o costa reputaţia. De fapt, ea fusese dispusă să facă asta tot timpul dacă ar fi fost necesar. Fusese atât de emoţionat când îşi dăduse seama că ea chiar ţinea la el, în ciuda afirmaţiilor ei, că nu putuse rezista dorinţei de a o face a lui, atunci şi acolo. Iar ea îl lăsase. Dacă mai avea îndoieli, răspunsul ei pasional la atingerile lui i le alungase.

Da, plănuise să stea treaz şi să plece ca data trecută, înainte de răsărit. S-ar fi întors apoi la o oră decentă ca să lămurească lucrurile între ei. Însă primul semn că planul nu mersese cum îşi dorise fu când îl treziră un zgomot uşor, o melodie înviorătoare şi zgomotele focului care era aprins.

La el în cameră, trebuia să-şi aprindă focul singur. Servitoarele care se ocupau de asemenea lucruri nu intrau în camera lui până la prânz, mult după ce era clar că nu mai dormea.

Însă nu exista nicio îndoială că în cameră fusese aprins focul, şi nu de către Kimberly, pentru că ea era la el în braţe. De fapt, era atât de lipită de el, că braţul din jurul gâtului îl sugruma, şi avea piciorul stâng aruncat peste şoldurile lui.

Însă asta era o răsturnare neaşteptată de situaţie, la care Lachlan nu se gândise. Şi nu credea că avea să treacă neobservat, cu corpul lui imens. Poate doar dacă servitoarea era aproape oarbă. Însă asta ar fi însemnat să-şi forţeze norocul, când avusese foarte puţin în ultimul timp.

Însă ce se întâmplă era destul de comic – cel puţin, asta avea să creadă peste ceva timp. În prezent însă, situaţia nu avea nimic amuzant, cu Kimberly care se întindea senzual peste el. Se părea că şi ea fusese trezită de zgomotele făcute de servitoare. Asta nu ar fi fost atât de rău, ba era chiar plăcut, dar, peste câteva clipe, tânăra sări în picioare şi începu să ţipe. Peste nicio secundă, menajera

făcea acelaşi lucru, ţipând atât de tare cât să dărâme casa.

Lachlan se ridică şi el şi bombăni câteva înjurături despre sărmanele lui urechi. Servitoarea îl privi cu ochii mari, acoperindu-şi obrajii cu mâinile. O singură privire de la el, şi fugi din cameră, în timp ce Kimberly ţipă după ea:

— Mary! Mary, întoarce-te în clipa asta!

Fără niciun rezultat însă. Uşa fu trântită şi rămase închisă. Apoi, Kimberly îşi îngropă capul în pernă.

Lachlan se lăsă pe spate, cu braţele sub cap şi sprâncenele ridicate, şi spuse pe un ton sec:

— Putea fi şi mai rău, drăguţo. Ar fi putut să rămână.

— Ah! exclamă Kimberly, care-şi ridică privirea din pernă ca să îl certe. Habar nu ai… Nu ştii… e cea mai mare bârfitoare de pe partea asta a Atlanticului! Ştii ce înseamnă asta?

— Înseamnă că o să ne căsătorim.

Apoi îi zâmbi. Nu se putu abţine. Nu ar fi vrut să-i pecetluiască soarta într-un mod atât de dramatic, în niciun caz, dar acum, că se întâmplase, nu putea fi deranjat de asta.

Kimberly, pe de altă parte, nu era deloc încântată. Părea că avea să-i dea un pumn din clipă în clipă. Şi, dacă nu lui, cel puţin pernei.

— Eşti un prost, Lachlan, dacă crezi că e aşa simplu.

După ce făcu acea remarcă, se dădu jos din pat în căutarea unui halat. Lachlan fu nevoit să-i amintească trupului său că nu era momentul să se concentreze asupra faptului că tânăra umbla aproape goală. După noaptea trecută, corpul lui nu prea îl mai asculta.

Kimberly era furioasă, mai mult pe ea decât pe bărbatul din patul ei. De data asta, nu mai putea da vina pe şampanie. Nu băuse nici măcar un pahar de vin la cină. Fusese perfect conştientă de ceea ce făcuse.

Ce făcuse fusese să-şi distrugă viaţa. Şi pentru ce? Pentru plăcere. Îşi dorise plăcerea cu care Lachlan o copleşise. Însă, de data asta, avea să plătească pentru ea cu două scandaluri şi cu un soţ care iubea pe altcineva. Toate astea pentru că nu avusese destulă voinţă să-l ignore

pe Lachlan MacGregor. Se întoarse în pat, legând capotul roz de catifea care abia îi acoperea sânii. De fapt, lăsa un decolteu adânc, până la buric, fiind creat pentru a fi purtat peste o cămaşă de noapte, nu fără. Însă Kimberly era prea supărată ca să observe asta, prea hotărâtă să-şi elibereze furia. Lachlan nu putu să nu observe acest detaliu, deşi ochii de smarald aruncau săgeţi în direcţia lui.

— De ce mai eşti aici? întrebă ea. Aştepţi să dea careva buzna şi să verifice povestea şocantă a lui Mary? Mai mult ca sigur o să găseşti pe hol zece servitoare care aşteaptă să facă asta când pleci. De ce să le dezamăgeşti?

El îi ignoră sarcasmul.

— Aştept să te aud spunând că o să te căsătoreşti cu mine.

— MacGregor, am ratat ceva? Nu tocmai ai fost găsit în patul meu de parcă acesta ar fi locul tău? Cum află ducele de asta, nu o să mai existe alternativă.

Lachlan se dădu jos din pat nu pentru că auzise numele adversarului său. Intenţia lui nu fu nici să o şocheze pe Kimberly, deşi reuşi să facă asta. Tânăra roşi. Încă era prea nouă în sfera dragostei carnale ca să accepte cu uşurinţă goliciunea lui glorioasă.

— Kimber, oricum nu există alternativă, oricine ar afla despre asta. Dar eu încă nu te-am auzit spunând că o să te căsătoreşti cu mine, şi nu plec de aici până n-o spui.

Această replică o scoase din starea de şoc.

— Da, o să mă căsătoresc cu tine! Sper că eşti mulţumit, pentru că sigur n-o să fii după ce se termină totul. Când va afla tatăl meu…

— O să mă ocup eu de tatăl tău, drăguţo, nu-ţi fie teamă, spuse el cu încredere.

Ea dădu să corecteze impresia pe care şi-o făcuse el cum că urma să aibă de înfruntat un părinte supărat, nu unul plin de prejudecăţi. Dar era prea supărată ca să aprofundeze problema şi doar îi transmise un avertisment. Dacă el alegea să nu-l ia în serios…

— Ştii, Kimber, continuă el în timp ce-şi luă hainele şi începu să se îmbrace, mi-am dat seama că acum nu te vor

crede dacă le spui că ai fost cu mine în noaptea în care au fost furaţi caii. Vor crede că încerci doar să mă protejezi. Se pare că acum nu avem de ales şi trebuie să găsim hoţul adevărat.

Kimberly nu îi răspunse. Nu voia decât ca Lachlan să iasă cât mai repede posibil din camera ei, ca ea să îşi poată plânge soarta în linişte. Însă privirea ei spunea că nu exista niciun „noi” în toată povestea asta. Spre mirarea ei, privirea lui spunea că, din acel moment, exista.

Şi pe hol erau numai opt servitoare când Lachlan ieşi din cameră.

Capitolul 33

La prânz fu chemată de ducesă în camera de zi. Kimberly mormăi. Nu durase mult ca ruşinea ei să ajungă la urechile lui Megan. Însă nu ar fi trebuit să fie atât de mirată. Lachlan îi bătu în perete şi strigă:

— Au fost cu două mai puţin, drăguţo. Am numărat numai opt menajere.

Kimberly azvârli o carte în perete, dorindu-şi să îi fi nimerit capul. Avea să-şi concedieze servitoarea în clipa în care aceasta avea să îndrăznească să îşi arate faţa. Asta nu avea să o ajute în situaţia în care era, dar poate avea să o înveţe câte ceva despre loialitate, deşi avea îndoieli în privinţa asta.

Kimberly ajunse la timp la întâlnire. Era pregătită pentru cea mai incomodă şi jenantă întrevedere din viaţa ei. Se îmbrăcase în nuanţe închise. Nu ar fi putut fi mai agitată nici dacă ar fi crezut că tatăl ei era înăuntru. De fapt, se aşteptă ca Devlin St. James să fie şi el prezent, chemat din pădure ca să îşi exprime neplăcerea faţă de ceea ce se întâmplase.

Însă în încăpere era numai asistenta lui Megan. Uşile către camerele alăturate erau închise, însă asistenta bătu în una, şi, peste o clipă, Megan intră.

— Ce bine, spuse ducesa, zâmbindu-i lui Kimberly. Will Ables o să vină în scurt timp, şi am patru scoţieni care aşteaptă în camera lui Devlin, acolo. Arătă cu capul către cealaltă uşă. Sunt încântată să-ţi spun că am avut ceva noroc în privinţa asta. Vecinul meu din nord, domnul Kennedy, îl avea în vizită pe unchiul lui, care a acceptat şi el să ne ajute. Pari surprinsă, draga mea. Nu credeai că pot aranja micul nostru experiment aşa repede?

Kimberly se forţă să-şi închidă gura. Surprinsă? Aproape râse. Uşurarea pe care o simţi era incredibilă. Privirea lui Megan era doar întrebătoare, nu acuzatoare. Era evident că nu aflase încă despre situaţia stânjenitoare în care fusese prinsă Kimberly. Asta nu însemna că nu urma să aibă mai târziu întâlnirea la care se aşteptase, însă, pentru moment, scăpase. Şi, da, era surprinsă. Cum dilema ei actuală îi acaparase gândurile, uitase cu totul de Will Ables şi de experiment, aşa că spuse:

— Credeam că o să fie nevoie de mai mult timp.

— Nu, am aranjat totul de dimineaţă. Singurul lucru care ne-a întârziat a fost că domnul Kennedy nu era acasă. Trebuie să recunosc însă că sunt încântată de asta. Eu mereu am avut îndoielile mele legate de MacGregor, însă soţul meu era atât de sigur, şi îmi place să-i mai demonstrez din când în când că greşeşte. Megan zâmbi. Îl ţine în priză. Şi am un sentiment bun în legătură cu asta, mai ales acum, când şansele sunt împotriva domnului Ables.

Kimberly încuviinţă. Megan avea dreptate, şansele lui Lachlan crescuseră, acum că aveau patru scoţieni, nu doar trei.

Trebuia să funcţioneze.

Lachlan mai mult ca sigur avusese dreptate când spusese că hoţul nu apăruse la cabană. Cum erau implicaţi atâţia oameni, probabil aflase că era o capcană şi păstrase distanţa. Însă acum, că era implicată personal, trebuia să se căsătorească cu bărbatul acuzat de o infracţiune. Dacă nu-i era curăţată reputaţia, mai aveau un scandal pe care să-l adauge celorlalte. Celor două le putea supravieţui, însă

un soţ în închisoare? Putea la fel de bine să-şi facă bagajele şi să se mute în altă ţară.

Experimentul lor trebuia să funcţioneze.

Dar nu se putea baza pe asta. Ables ar fi putut să aibă noroc. Şi atunci, ce făcea? Da, asta părea să fie ultima lor speranţă, dar, dacă nu funcţiona, atunci, era nevoie de un plan alternativ. Însă ce anume? La naiba, ar fi trebuit să se gândească la ceva.

În timp ce aşteptau, puse toate piesele cunoscute laolaltă. Ratase ceva? Trecu în revistă de mai multe ori tot ce se întâmplase în acea zi şi nu numai, până şi faptul că hoţul nu separase caii. Capul lovit care nu era chiar lovit, ora la care se petrecuse furtul, faptul că Lachlan se simţise atât de rău de la băutură, minciuna lui Ables, evidentă pentru ea şi Lachlan…

Un singur lucru nu luase în calcul. Şi anume, că cineva din clasa socială a lui Ables acuzase un lord, mai ales unul scoţian. Acest lucru părea nelalocul lui; nu era ceva ce ar fi făcut cineva ca Ables, decât dacă ar fi fost adevărat. Însă, cum nu era, părea mai degrabă ceva ce i-ar cere cineva să zică, cineva care nu avea nicio problemă să acuze un lord… Poate un alt lord?

— Ce se întâmplă?

Doi servitori îl aduseră pe Will Ables în încăpere. Se părea că nu îi spuseseră că ducesa îl chemase. În acel moment, bărbatul părea foarte agitat, ceea ce ar fi putut fi o reacţie logică, deşi, dacă nu ar avea nimic de ascuns, atunci nu ar fi fost mai potrivită doar curiozitatea?

Megan zâmbi ca să îl liniştească.

— Îţi mulţumesc că ai venit, domnule Ables. Nu o să dureze mult. Avem doar câteva întrebări şi o demonstraţie scurtă, după care poţi să te întorci la muncă.

— Întrebări?

— Despre furt.

Bărbatul deveni defensiv.

— Nu am răspuns tuturor întrebărilor pentru Excelenta Sa?

— Sunt sigură că ai făcut-o, dar soţul meu era destul

de supărat atunci. În definitiv, nimeni nu a mai furat cai de la Sherring Cross, aşa că e posibil să-i fi scăpat anumite lucruri. De exemplu, ce anume l-ai auzit pe Lord MacGregor spunând, care te-a făcut să-i recunoşti vocea?

— Nu-mi amintesc exact, Excelenţă.

— Încearcă, domnule Ables. Vorbea cu altcineva sau cu el însuşi? Sau poate cu caii pe care îi fura? Bombănea sau ţipa sau…

— Vorbea normal, de asta a fost uşor să-i recunosc vocea, spuse Will, care devenise mai încrezător.

— Foarte bine. Şi ce a spus? Nu te grăbi, domnule Ables. Vrem să fie totul cât de clar posibil.

— Ce mai contează ce a spus? Am auzit un zgomot, am mers să văd ce se întâmpla. L-am auzit pe scoţian vorbind, şi apoi am fost lovit în cap.

— Da, e foarte simplu, doar că e posibil ca el să fi vorbit cu un complice, poate a menţionat un nume. Sau poate ai fost confuz în legătură cu ceea ce ai auzit. Până la urmă, tocmai fuseseşi trezit din somn. Poate nu erai complet treaz când ai auzit vocea.

— Îmi cer scuze, Excelenţă, dar ştiu ce am auzit. Era vocea scoţianului MacGregor. Nu am nicio îndoială.

— Deci i-ai putea recunoaşte vocea din nou dacă ai auzi-o? întrebă Megan.

— Cu siguranţă.

— Foarte bine. Atunci, îmi spui care dintre aceste voci pe care o să le auzi îi aparţine lui Lachlan MacGregor?

— Ce voci? întrebă Will încruntat.

Megan îi făcu semn unuia dintre servitori, care traversă încăperea şi deschise uşa către camera alăturată. Nu era nimeni dincolo de acea uşă, doar mobila care se găseşte într-un dormitor foarte elegant.

Kimberly îl fixa cu privirea pe Will Ables, care se încrunta tot mai tare. Bărbatul încă nu înţelegea ce se întâmpla sau ce îi cereau, însă, când auzi prima voce din cealaltă cameră, făcu ochii mari şi deveni palid.

— Pe mine m-ai auzit, puştiule? Dacă da, vorbeşte acum şi spune că da.

— Sau m-ai auzit pe mine în acea noapte, omule? Nu ezita. Am fost acuzat de lucruri mai rele, şi nu o să zic nimic mai mult despre asta.

— Sau poate pe mine m-ai auzit, băiete? Se întâmplă să-mi placă şi caii, şi loviturile la cap.

— Mai mult ca sigur că pe mine m-ai auzit, nu-i aşa, băiete? Da, am o voce aparte, e foarte greu să fiu confundat.

Kimberly fu uimită de diferenţele clare dintre vocile bărbaţilor. Nu sunau deloc la fel, ceea ce ar fi trebuit să uşureze sarcina lui Will Ables, care trebuia să aleagă vocea a treia, pe care ea o recunoscuse ca fiind a lui Lachlan – doar dacă nu cumva nu auzise niciodată vocea lui Lachlan.

Însă bărbatul stătea acolo, cu ochii lui mari de bufniţă şi cu încordarea vizibilă pe chip. Şi nu spuse nimic. Din punctul lui Kimberly de vedere, tăcerea lui îl condamna. Bărbatul ştia că, dacă făcea alegerea greşită, avea să fie condamnat.

Megan îşi dădu şi ea seama de asta. Zâmbetul ei era oarecum triumfător când spuse:

— Ei bine, domnule Ables, care e vocea pe care ai auzit-o în grajd înainte să fii atacat?

Bărbatul era atât de panicat, că nu se mai controlă.

— E şi MacGregor printre ei?

— Mai trebuie să întrebi?

Ables îşi mai pierdu un pic din culoarea din obraji.

— Nu, nu, i-am auzit vocea adineauri, dar… am probleme cu numerele. Dacă aş putea să-i văd pe domni, aş putea să-l aleg…

— Haide, domnule Ables, asta ar fi împotriva scopului acestei mici demonstraţii, nu crezi? spuse Megan ferm. Lăsând la o parte faptul că Lord MacGregor e cunoscut din cauza înălţimii sale, cum ai fi putut să-l identifici în acea noapte dacă nu-l auziseşi sau văzuseşi înainte?

— Exact, l-am identificat. Deci ce rost are treaba asta?

Megan oftă.

— Oare nu eşti conştient de gravitatea acuzaţiei tale? Ar fi foarte trist dacă ai fost un pic confuz, mai ales că Lord

MacGregor este înrudit cu soţul meu…

— Poftim?

— E înrudit cu soţul meu. Nu ştiai asta? Au aceeaşi mătuşă, prin căsătorie.

Megan îşi dăduse seama, asemenea lui Kimberly de altfel, că acel detaliu putea influenţa povestea lui Ables. Însă nu asta doreau, motiv pentru care adăugă:

— Asta nu este însă treaba ta, domnule Ables. Dacă MacGregor e vinovat, o să fie tratat ca atare. Am menţionat asta doar ca să înţelegi de ce nu vrem să avem nicio îndoială.

— Nu am nicio îndoială, mormăi Will.

— Sigur că nu, dar Lord MacGregor neagă acuzaţia, şi, fără alţi martori, e cuvântul tău împotriva cuvântului său, nu? De asta suntem aici acum, ca să lămurim orice îndoieli ar exista. Identifică-l din nou, şi asta o să demonstreze că e un mincinos şi un hoţ.

Tăcerea se aşternu din nou, şi panica bărbatului deveni palpabilă, încercase să nu coopereze, dar eşuase. Şi nu fusese destul de isteţ cât să profite de scuza pe care Megan i-o oferise fără să vrea – şi anume, să admită că era nesigur. Majoritatea oamenilor nu se întorc împotriva celui care îi hrănesc, şi condamnarea unui membru al familiei angajatorului putea fi, cu siguranţă, luată drept un semn că el fix asta făcuse.

Însă nu acesta era rezultatul la care speraseră. Chiar dacă îl salva pe Lachlan din situaţia de faţă, nu ar fi demonstrat nevinovăţia lui în ochii lui Devlin St. James. Iar Kimberly era convinsă că Lachlan ar fi preferat să scape de orice acuzaţie. Mai ales după ce fusese bătut pentru ceva ce nu făcuse.

Megan oftă încă o dată în timp ce tăcerea se prelungi, apoi spuse:

— Foarte bine. Domnilor, domnul Ables trebuie să vă audă vocile din nou, şi, de data asta, vă rog să vă spuneţi şi numele. Matthew, Mark, Luke şi John ar trebui să fie în regulă, ca să nu mai aibă de-a face cu… număratul.

Scoţienii o ascultară, deşi se simţea o notă de

nerăbdare în tonul lor. Fiecare spuse unul dintre numele sugerate de Megan, în ordinea în care le enumerase ea. Aşa că Ables nu se mai putea lega de această chestiune. Însă, după ce se auzi şi ultima voce, servitorul ezită şi tot ezită, într-o indecizie agonizantă. Era evident că nu ştia care voce îi aparţinea lui Lachlan. Nu se putea hotărî nici măcar pe cine să spună la nimereală.

Megan îşi pierdu în cele din urmă răbdarea şi spuse brusc:

— Domnule Ables, asta nu e o problemă de ghicit. Ori ştii, ori nu ştii…

— Luke! strigă el, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca tavanul să îi cadă în cap. În schimb, căzu pe Kimberly. Nu! Afurisitul! Probabil pentru că asociase numele Luke cu Lachlan, singura asemănare posibilă în mintea lui. La naiba, de ce nu alesese Lachlan alt nume, în loc să asculte ordinele…

— Deci chiar ştii, spuse Megan dezamăgită.

Will Ables abia atunci se relaxă, şi mai că puteai vedea cum îi aluneca tensiunea de pe umeri. Zâmbi. Era o minune că nu râdea.

— Da, asta am şi zis, se lăudă el.

Lauda o înfurie pe Kimberly cel mai mult. Era atât de furioasă, că se inspiră din acţiunile lui Ables şi merse şi ea la nimereală. Îl privi direct în ochi şi îi spuse:

— Nu contează. Howard Canston mi-a spus deja tot.

— Dumnezeule! exclamă Megan, la fel de surprinsă precum Kimberly să îl vadă pe Ables albind din nou, apoi înroşindu-se în timp ce furia îi înlocuia groaza.

— Ce nenorocit, izbucni el, pe jumătate plângându-se, pe jumătate ţipând, apoi se apără: Mi-a dat cinci sute de lire, mai mulţi bani decât am văzut în toată viaţa mea. Nu îl puteam refuza, nu?

— Evident că nu, spuse Megan sec. Dar nu aveai nicio problemă să trimiţi un bărbat inocent în închisoare.

— Îţi jur, Excelenţă, că nu trebuia să fie aşa. A spus doar că voia să se răzbune, pentru că individul îl făcuse de râs. A zis că, după ce scoţianul suferea puţin, avea să le

dea drumul cailor, ca să poată fi găsiţi, după care avea să-i spună ducelui că auzise nişte bărbaţi într-o tavernă lăudându-se că îi furaseră, iar asta avea să spele reputaţia scoţianului.

— Şi pe tine cum te va ajuta, domnule Ables, când tu eşti cel care a zis că MacGregor a fost hoţul? Aşa, eşti şi tu implicat, nu crezi?

Culoarea din obrajii bărbatului dispăru din nou.

— Ce nemernic afurisit! Nu a pomenit niciodată nimic despre asta, şi eu nu m-am gândit…

Fugi spre uşă înainte să termine, copleşit de panică. Cei doi servitori se duseră imediat după el. Kimberly se aşeză pe cel mai apropiat scaun, uşurarea pe care o simţea înmuindu-i picioarele. Presupunerea bărbatului îl salvase. A ei îl condamnase. Era incredibil.

Din uşa camerei ducelui, Lachlan spuse:

— V-aş zice să îi daţi drumul dacă nu m-aş resimţi încă din cauza cuvintelor mincinoase pe care le-a spus. Însă Canston este cel pe care îl vreau.

— Nu te învinovăţesc, Lachlan, spuse Megan, ruşinată. Dar cred că ar trebui să-l laşi pe soţul meu să se ocupe de asta.

— Soţul tău nu s-a ocupat până acum de problemă, fătuco, îi reaminti el.

Megan roşi.

— O să se simtă groaznic din cauza asta, te asigur.

— Da, o să se simtă, încuviinţă Lachlan, după care o fixă pe Kimberly cu ochii lui verzi. Şi tu de ce ai aşteptat atât de mult ca să pomeneşti despre confesiunea aia afurisită?

Tânăra se încordă, fiindcă nu îi plăcea tonul lui acuzator.

— Poate pentru că nu a fost nicio confesiune. Mi-am dat cu părerea în legătură cu vicontele, la fel cum a făcut şi Ables în privinţa ta. Dar ar fi trebuit să fii mai atent şi să nu alegi numele Luke. Practic, i-ai cerut să te aleagă.

El o privi. După care râse. Apoi, traversă cameră, o ridică de pe scaun şi o sărută. În spatele lor, Megan tuşi şi

spuse:

— Deci o să-i rog pe Duchy şi Margaret să se ocupe de pregătirile de nuntă, având în vedere tot ce s-a întâmplat.

Capitolul 34

„Având în vedere tot ce s-a întâmplat”.

Obrajii lui Kimberly încă ardeau când se grăbi pe hol. Ce mod politicos alesese Megan pentru a spune că ştia unde îşi petrecuse Lachlan noaptea trecută. Însă asta nu o făcu să se simtă mai puţin jenată. Când se gândea că ducesa ţinuse interogatoriul cu Ables fără să dea vreun semn cum că auzise deja bârfele…

— Şi tu unde crezi că fugi? auzi o voce în spate.

Kimberly fu surprinsă. Nu-l auzise pe Lachlan urmând-o. Dar ajunse la scări şi nu se opri.

— Fug? Privi peste umăr. Nici vorbă. Mi-e foame. Acum, ştii unde merg?

— Da, dar nu îmi ştiu de ce fugi.

— Nu fug.

Se întoarse, dar se opri când văzu că îi zâmbea.

O tachina din nou. Bărbatul acesta îşi găsise cel mai prost moment pentru aşa ceva. Şi era evident că nu urma s-o lase să-şi vadă de treabă. Şi el ar fi trebuit să fie la fel de jenat ca ea. Cel puţin, ar fi trebuit să fie supărat că dragostea vieţii lui ştia că îşi petrecuse noaptea cu altă femeie. Dar nu, el stătea în faţa ei şi îi zâmbea.

— Vrei ceva anume? întrebă ea.

— Da, vreau să ştiu cum de ai ajuns la concluzia că Howard Canston a organizat furtul cailor ca să dea vina pe mine. Nici măcar o clipă nu m-am gândit la el.

Deci asta era. Încă se gândea la furt şi la uşurarea pe care o simţea. Kimberly nu avusese timp să se bucure de propria ei uşurare, deoarece pomenirea planurilor de nuntă o făcuse să se gândească la propriile ei probleme. Dar era de acord că el avea mai mult de pierdut dacă adevărul nu

ar fi ieşit la suprafaţă. Aşa că ridică din umeri.

— Nu ştiu sigur ce m-a făcut să-i spun numele la final. Poate pentru că m-am gândit la tot ce s-a întâmplat în acea zi, nu doar după furt. Iar asta include şi pumnul pe care i l-ai dat în acea dimineaţă.

— Un afurisit de pumn, şi vrea să mă vadă în închisoare?

— Vezi tu, ştim că a vrut să depună plângere împotriva ta. Mai ştiam şi că ducele l-a convins să n-o facă.

— St. James a făcut asta? întrebă el surprins. Nu de dragul meu, de asta poţi fi sigură.

Ea era de acord cu asta.

— Nu, probabil a vrut să evite un scandal printre invitaţii lui, răspunse ea, care putea enumera toate scandalurile în care fusese şi avea să fie implicată. Cu toate astea, Megan a spus că Howard încă era bosumflat. Dar nu m-am mai gândit la detaliul acesta până azi.

— Asta e tot? M-ai salvat de la închisoare pentru că ducesa a spus că era bosumflat?

— Au mai fost câteva detalii care se legau odată ce erau puse cap la cap. De exemplu, ieri, când vorbeam cu Will Ables la grajd, a apărut Howard. A zis că aflase unde mă putea găsi, că mă căutase ca să mergem să călărim, dar a părut surprins când m-a văzut acolo. A fost ca şi cum nu s-ar fi aşteptat să dea peste mine, însă singura persoană care mai era în zonă era îngrijitorul.

— Deci venise ca să vorbească cu Ables, dar prezenţa ta l-a împiedicat?

— Ceva de genul. Apoi, când am mers să călărim, nu am putut să nu observ cât de epuizat era calul lui. Pielea îi era acoperită cu coji şi avea cicatrici de la bici.

— Şi ce are asta de-a face asta cu furtul de cai?

— Nimic, doar că, atunci când am trecut în revistă toate detaliile, mi-am amintit că Megan îmi spusese că animalele fuseseră lăsate în cabană fără ca armăsarul să fie separat de iepe…

— Dumnezeule, pun pariu că s-au simţit bine caii.

Ea îl privi.

— Cred că ducele era destul de supărat din cauza asta.

— Omul acela e mereu furios, Kimber. N-ai observat asta?

— N-aş spune că mereu, ci doar când eşti tu prin preajmă. Dar deviez de la subiect. Faptul că animalele nu fuseseră îngrijite cum trebuia mi-a amintit dintr-odată de Howard, care nu are nici el grijă de cai. În plus, când am dat ieri peste acea cabană din pădure, şi-a amintit dintr-odată că are o întâlnire la care întârziase, aşa că a trebuit să ne întoarcem în grabă.

Lachlan încuviinţă din cap, mormăind.

— Nu e de mirare că nu l-am luat în calcul pe viconte în toată treaba asta. Nu ştiam toate amănuntele pe care tocmai mi le-ai zis. Apoi zâmbi. Îmi prinde bine că eşti de partea mea, nu a lui, şi că ai putut să pui cap la cap toate informaţiile înainte să mi se scurgă timpul.

— Nu ar fi fost destul cât să-l incrimineze pe Howard. A fost doar o bănuială bună, şi, din fericire, Ables a fost destul de credul cât să fie convins că vicontele îmi dezvăluise adevărul. Iar eu nu eram de partea ta. Am vrut doar ca adevărul să iasă la suprafaţă.

— Ei bine, îţi sunt recunoscător, drăguţo. O luă de mână şi o strânse uşor. Indiferent de motivele pentru care ce ai făcut asta, m-ai ţinut departe de ghearele judecătorului, ca să pot rămâne al tău.

Ea roşi. Mereu reuşea s-o facă să roşească. Iar acum, în ochii lui de un verde-deschis, era o lumină care…

— Kimberly, pot să vorbesc cu tine în privat acum? întrebă Lord Travers de la capătul scărilor.

Ea îşi aminti deodată de James. Dumnezeule, urma să o ceară în căsătorie. Cel puţin, asta presupusese că era intenţia lui. Şi, dacă asta urma să se întâmple, avea să fie nevoită să-i spună despre Lachlan. Urma să fie o lovitură neaşteptată pentru lord, mai ales dacă chiar avea de gând să o ceară în căsătorie.

Cine ar fi crezut că urma să ajungă într-o asemenea situaţie, când avusese îndoieli că avea să primească până

şi o cerere în căsătorie?

Se întoarse spre James şi îi zâmbi.

— Sigur…

— Ba nu, interveni Lachlan şi îşi puse posesiv mâna pe umerii ei. Eu şi Kimber trebuie să discutăm despre planurile de nuntă acum.

— Nunta cui? întrebă James încruntat.

— A noastră, îi răspunse Lachlan, iar Kimberly aproape îi simţi zâmbetul larg. Eşti printre primii care află că domnişoara a fost de acord să se mărite cu mine. Mă gândesc că orice ai să-i spui îi poţi spune şi în prezenţa mea, dacă nu o să dureze prea mult. Avem multe de discutat.

— Nu, nu era important. Şi felicitările mele, bineînţeles! Ce veşti neaşteptate!

— Ei bine, o tot cer în căsătorie de ceva timp. Nu a fost uşor s-o conving, dar norocul mi s-a schimbat, în sfârşit.

Dacă Lachlan nu ar fi părut atât de fericit, Kimberly l-ar fi omorât pe loc. Încă era furioasă. Iar săracul James părea şocat. Încercă să ascundă asta, dar nu reuşi. Nu fusese avertizat. Ea l-ar fi pregătit, dar nu avusese ocazia să spună niciun cuvânt. Lachlan nu avea niciun drept să se poarte aşa cu ea. Chiar şi după ce se căsătoreau, nu avea să accepte ca el să vorbească şi în numele ei. Scoţianul o cunoştea destul de bine cât să ştie acel lucru. Încercă să atenueze vestea şocantă.

— Îmi pare rău, James, însă acesta se întorsese deja şi plecase.

— Îţi pare rău?

— Îmi pare rău că l-ai şocat! Nu trebuia să faci asta. Ar fi putut afla vestea într-un mod mai blând.

— Nu, de lucrurile astea e bine să te ocupi repede.

— De unde ai şti tu asta? La naiba, omul voia să se căsătorească cu mine. Nu avea nici cea mai vagă idee că… că noi…

— Ştiu asta, Kimber. Lachlan îi cuprinse chipul între palme. Dar eşti a mea acum. O sărută apăsat. Şi o să mă

asigur că toţi cei care puseseră ochii pe tine ştiu asta.

Tânăra fu şocată pentru o clipă, însă numai pentru o clipă.

— Îţi dai seama că asta miroase a gelozie?

— Îţi dai seama că o să fii a mea pentru totdeauna? contracară el, în timp ce îi mângâia obrazul înainte să îi dea drumul. Că o să mă iubeşti pentru totdeauna? Că eu o să…

— Lachlan, nu spune ceva ce amândoi ştim că nu e sincer, îl întrerupse ea, părând dezgustată. Amândoi suntem forţaţi să acceptăm această căsătorie…

— Vorbeşte în numele tău, drăguţo, o întrerupse el. Eu sunt încântat că o să mă însor cu tine. Acum, du-te să mănânci. Eşti o adevărată zgripţuroaică atunci când ţi-e foame, se plânse el, deşi se simţea amuzament în tonul lui. Apoi, o întoarse şi o lovi uşor peste fund. Kimberly nu se mişcă, deoarece era posibil să fi văzut careva gestul îndrăzneţ al lui Lachlan. Nimeni nu o făcuse, însă când îşi recăpătă culoarea normală în obraji şi se uită înapoi, acesta dispăruse.

Capitolul 35

— La naiba!

— Cumva, ştiam că asta o să spui, zise Megan din uşa camerei în care soţul ei se tot fâţâia.

Trecuseră câteva ore de când aflase despre confesiunea lui Will Ables. Amândoi bărbaţii fuseseră înmânaţi judecătorului, Howard susţinând că era nevinovat. De fapt, chiar avusese tupeul să întrebe: „Doar nu o să credeţi cuvântul unui servitor şi nu pe al meu, nu?”

De parcă nu exact asta sperase că avea să se întâmple când îi întinsese capcana lui Lachlan. Şi exact asta se şi întâmplase.

Devlin îşi controlase emoţiile într-un mod admirabil. Însă, pentru a face asta, trebuise să se transforme în ducele rigid, care nu-şi pierdea niciodată cumpătul. Megan ştia

însă că îşi dorea să îl bată pe Canston, cum făcuse şi cu scoţianul, poate chiar mai rău.

Până la urmă, vicontele aranjase o situaţie care îi permisese lui Devlin să îşi elibereze furia pe care o avea faţă de scoţian, ceva ce îşi dorise să facă, însă nu putuse fără un motiv bun. Iar acum, trebuia să îşi ceară scuze de la un bărbat pe care abia îl tolera.

Acum, că era în sfârşit singur în biroul lui – sau aproape singur, pentru că pe ea nu o lua în calcul –, nu-şi mai ţinea în frâu emoţiile. Iar Megan ştia că avea să ajungă de partea întunecată a furiei dacă nu îi distrăgea atenţia. Însă nu avea timp pentru asta, căci Lachlan urma să apară în scurt timp.

Aşa că tuşi ca să îi atragă atenţia.

— Ai vorbit serios când ai spus mai devreme că ai terminat cu problema asta şi că Ables şi Canston n-au decât să se lupte prin tribunale?

Soţul ei nu se opri, doar încuviinţă.

— Animalele sunt înapoi la locul lor. Nu am de gând să-mi mai pierd timpul. În plus, Canston are nişte rude influente. Nu am nicio îndoială că unchiul lui va încerca să muşamalizeze totul. Însă acum, familia lui va şti că are un duşman în mine şi va regreta asta. Din cauza asta, sigur îl va pedepsi.

— Iar asta e de ajuns pentru tine?

— M-am făcut de râs, Megan. Aş prefera să nu mi se mai amintească acest lucru.

— Poate asta o să-ţi îndulcească amărăciunea.

— Ce anume?

— Vestea că MacGregor a sedus-o pe Kimberly.

Devlin se opri din mers atât de brusc, că aproape se împiedică.

— Ce a făcut?

Megan încuviinţă din cap şi clarifică situaţia.

— A sedus-o pe Lady Kimberly, şi-a petrecut şi noaptea cu ea şi a fost găsit în patul ei de dimineaţă.

— La naiba!

— Credeam că o să te facă să te simţi mai puţin prost.

— Înseamnă că va trebui să-i explic tatălui ei cum de am permis să se întâmple asta!

— Prostii! Nu aveai ce face. Aşa ceva, dacă e menit să se întâmple, se va întâmpla. Nu poate fi prevenit.

Ar fi putut s-o facă totuşi, prin separarea celor doi iubiţi, dându-l pe scoţian afară din casă, aşa cum voise de la început. Însă nu spuse asta. Nu avea rost. Minunata lui soţie ar contracara probabil tot ce spunea cu nişte chestiuni romantice. Aşa că o privi atent şi o întrebă:

— Presupun că eşti încântată, nu?

— Ei bine, nu sunt dezamăgită. Ar fi fost drăguţ dacă ar fi abordat căsătoria în stilul clasic, dar nu sunt ipocrită, Dev. Dacă-ţi aminteşti, şi noi am făcut cam la fel.

Culoarea din obrajii lui îi dădu de înţeles că îşi demonstrase punctul de vedere.

— Deci o să se căsătorească?

— Bineînţeles, răspunse ea. Şi el pare chiar fericit, dacă mă întrebi. Ea nu, săraca. Momentan, e destul de jenată.

— Aşa cum şi trebuie să fie.

Megan oftă.

— Să nu îndrăzneşti… Suntem ultimii oameni care pot azvârli cu pietre. În ceea ce îl priveşte pe tatăl ei…

— Da, tatăl ei, care o să fie furios, şi pe bună dreptate, oftă Devlin.

— Mda, cu tatăl ei cel furios nu va fi prea drăguţ, spuse Megan.

El ridică dintr-o sprânceană.

— De ce? Ce altceva mai ştii de care eu nu am habar?

— Contelui nu-i plac scoţienii.

— Are prejudecăţi legate de ei?

Megan afişă o expresie dezgustată.

— Da. De fapt, îi urăşte atât de mult, că probabil îşi va dezmoşteni fiica dacă se va căsători cu unul.

— La naiba! explodă Devlin. Ştiai asta, şi tot ai încercat să-i cuplezi?

— Am aflat abia în noaptea în care au fost furaţi caii. De atunci, nu am mai încercat să-i combin, adăugă ea.

— Îmi cer scuze atunci.

— Aşa şi trebuie. În plus, nu e vorba că vor să se căsătorească şi contele nu-şi dă aprobarea. E vorba că *trebuie* să se căsătorească. Bărbatul va trebui să înţeleagă motivul, şi sunt sigură că o să-l ajuţi şi tu cu asta.

— Eu?!

— Da. Doar nu te aştepţi să fac eu totul, nu? întrebă ea, după care se întoarse să plece.

Dar aproape se lovi de Lachlan, care apăruse în spatele ei.

— De când stai acolo, MacGregor?

— De adineauri, răspunse el, cu o privire curioasă.

— Atunci, intră. Dar să nu-l reţii pe soţul meu prea mult. Nu vreau să întârzie la cină. O să servesc o porţie mare de…

— Destul, Megan, spuse Devlin.

Ea se întoarse spre el şi îi aruncă un zâmbet crispat.

— Sigur, dragule.

Lachlan închise uşa în spatele ei şi spuse:

— Aş vrea ca şi Kimber a mea să fie atât de ascultătoare.

— Nu vrei asta, MacGregor, crede-mă, bombăni Devlin.

Acestea fiind spuse, îşi reamintiră amândoi în acelaşi moment de ce se întâlniseră. Lachlan îşi încrucişă braţele la piept şi zâmbi. Era un zâmbet diavolesc, plin de nerăbdare. Devlin se rezemă de birou, oftă, iar expresia lui arăta dezgust faţă de propriile acţiuni.

— Lord Canston şi îngrijitorul de la grajd au fost amândoi arestaţi şi condamnaţi.

Lachlan se încordă.

— Înainte să pot pune mâna pe el? Crezi că e corect, omule, având în vedere…?

— Având în vedere că tu ai început totul când l-ai atacat în acea dimineaţă? îl întrerupse Devlin. Da, aş spune că nu mai ai de ce să-l baţi, mai ales că nici nu ai starea potrivită pentru asta, iar el este perfect sănătos.

Lachlan dădu să protesteze, însă ducele avea

dreptate de data asta. Nu ar fi avut nicio satisfacţie dacă ar fi pierdut pentru că nu era complet vindecat. Devlin continuă cu un alt subiect:

— Caii au fost recuperaţi.

— Da, ştiam de ieri asta.

— Erau destule urme de dinţi care să indice că armăsarul s-a bucurat de sejurul din pădure, spuse Devlin, din ce în ce mai furios. Programul de împerechere a iepelor a fost stricat. Niciuna nu trebuia să se împerecheze cu acel armăsar.

— Crezi că asta îmi frânge inima?

— Nu, dar s-ar putea să te intereseze, din moment ce îţi dau ţie animalele. Puii acestui armăsar sunt fie mediocri, fie incredibili, deci nu putem şti de acum. Dar calul a participat la curse şi a câştigat câteva campionate aici, în Anglia. Este asemenea lui Caesar al meu. Îţi garantez că o să învingă tot ce aveţi în Scoţia.

— Deci vrei să mă cumperi?

— Prefer să consider asta un mod prin care îmi cer scuze. Chiar dacă nu vrei să împerechezi animalele, acel armăsar o să-ţi aducă mulţi bani.

— Asta dacă îl iau, spuse Lachlan. Dar, omule, eu nu-ţi vreau caii. Nu o să-ţi cureţi conştiinţa aşa uşor.

Devlin se încordă.

— Atunci, poate o să i-i dau lui Lady Kimberly, ca dar de nuntă.

Această replică ar fi trebuit să-i reamintească lui Lachlan de situaţia în care ajunsese şi să-l facă să se panicheze, însă scoţianul râse.

— Să nu crezi că regret ce s-a întâmplat sau că mă simt vinovat. Vreau să mă căsătoresc cu ea. Iar acum, că am şi acordul ei, nu o să renunţ la ea din niciun motiv.

— Tatăl ei va avea, probabil, ceva de spus despre asta, îl avertiză Devlin.

— Nu îţi face griji, o să mă ocup eu de tatăl ei, nu e problema ta. Acum, să îţi aud scuzele. Sau credeai că poţi evita asta?

Un zâmbet lipsit de umor apăru pe faţa lui Devlin.

— Nu, sigur că nu. Îmi cer scuze pentru întreaga încurcătură şi pentru că te-am bătut fără să existe o provocare făţişă. Nu ţi-am dat şansa de-a vorbi, şi, crede-mă, regret asta.

— Foarte frumos, dar nu pot accepta.

Devlin se ridică de la birou.

— Pe naiba nu poţi.

Lachlan ridică dintr-o sprânceană.

— Trebuie să faci ceva cu temperamentul ăsta al tău. Dacă nu ai fi aşa vulcanic, nu ar mai trebui să-ţi ceri scuze. Iar eu nu terminasem. Nu-ţi pot accepta scuzele *încă.*

Apoi, Lachlan îi dădu un pumn în gură lui Devlin. Ducele căzu peste birou. Când îşi înălţă capul, îl văzu pe Lachlan zâmbind.

— Acum, le pot accepta. St. James, ai noroc că sunt bine dispus datorită fătucii mele, altfel încă am discuta despre scuzele tale.

După ultima replică, uşa se închise în urma scoţianului. Devlin se dădu jos de pe birou. Îşi duse mâna la buze. Erau amorţite, dar simţi gustul de sânge. Dintr-odată, începu să râdă. Cât tupeu pe omul acela! Dacă scoţianul acela afurisit nu avea grijă, Devlin avea să înceapă să-l placă.

Capitolul 36

— Haide, o să îţi placă, spuse Megan în timp ce o trăgea pe Kimberly pe pajişte. Şi corectează-mă dacă greşesc, dar îmi amintesc că tu credeai că e o idee bună.

— Asta era înainte... înainte ca soţul meu să decidă pentru mine într-un moment de nebunie.

Megan clipi şi izbucni în râs.

— Nebunie? Frumos cuvânt pentru asta. Va trebui să mi-l amintesc data viitoare când Devlin o să mă... înnebunească. Nu mai roşi. E amuzant, dacă îţi dai timp să te gândeşti la asta.

Kimberly nu era de acord.

— Doar că a fost nebunie, şi încă nu-mi vine să cred…

Megan se opri brusc şi îşi puse braţele în jurul lui Kimberly.

— Va trebui să nu te mai tot învinovăţeşti pentru asta. Nu a fost nebunie, ci pasiune, şi toţi ne lăsăm pradă ei la un moment dat şi apoi adesea, dacă suntem norocoşi. Îmi amintesc ce mi-a zis Devlin înainte să ne căsătorim. Care au fost cuvintele lui exacte? A, da. „Dorinţa nu ţine cont de loc, timp sau individ”.

— A vorbit despre asta cu tine înainte să vă căsătoriţi?

Kimberly aproape şopti, pentru că subiectul nu era chiar unul normal.

— Vezi tu, am avut o… Cum să zic? O curtare toridă. Megan râse. De fapt, a fost mai mult ca un război. Iar în acea zi, se plângea pentru că îl tachinam. Mi-a zis: „Când o să ţi se întâmple şi ţie – şi o să ţi se întâmple –, nu o să ai mai mult control asupra situaţiei decât am eu. Ori faci dragoste, ori suferi din cauza ei”. Trebuie să recunosc, cuvintele lui s-au dovedit adevărate. Îmi imaginez că asta ai învăţat şi tu.

— Dar nu e ceva ce ar fi trebuit să învăţ înainte să ne spunem jurămintele. Tu nu…

— Draga mea, o să îţi încredinţez acest mic secret, pentru că sper că o să-ţi mai uşureze agonia prin care treci: am aflat toate astea înainte să mergem la Gretna Green.

— Da? întrebă Kimberly şocată. Tu şi ducele?

— Nu ai de ce să fii aşa surprinsă. Căsătoria mea a început exact cum o să înceapă şi a ta, şi nu eram deloc fericită din cauza asta. Dar acum, pot doar să sper că mariajul tău o să fie la fel de minunat ca al meu sau cel puţin să-l consideri tu aşa. Până la urmă, doar asta contează: ce crezi tu, nu ce părere au alţii. Mă rog, cred că trebuie să iei în consideraţie ce crede şi scoţianul tău. Păstrează pacea în familie.

Kimberly îi zâmbi ducesei. Şi se simţi puţin mai bine. Însă tot nu voia să meargă la picnicul pe care Megan îl

organizase în seră. Mai ales că acolo aveau să fie mulţi invitaţi, şi încă nu îi înfruntase pe toţi, stând mai mult în camera ei după cele petrecute.

— Tot nu cred că sunt pregătită pentru asta. Probabil toţi ştiu…

— Şi ce? Mai ştiu şi că o să te căsătoreşti cu el. Devlin a făcut anunţul aseară. O să fii uimită de cât de iertători pot să fie oamenii, atât timp cât greşeala pe care o faci e, în cele din urmă, îndreptată. Iar tu îndrepţi greşeala căsătorindu-te cu scoţianul. Dacă ai fi refuzat să faci asta, atunci, într-adevăr, ar fi trebuit să-ţi îngropi capul sub pernă pentru restul zilelor tale.

Kimberly zâmbi.

— Cum reuşeşti să faci totul să pară atât de simplu şi de prostesc?

Megan râse.

— Pentru că mă străduiesc, draga mea. Dacă nu păstrez o doză de relaxare în viaţa lui Devlin, atunci o să redevină bărbatul rigid şi condescendent care era înainte să-l întâlnesc, şi, crede-mă, asta ar provoca un război între noi. Acum, haide, coşurile vor fi goale până ajungem noi.

— James o să fie acolo?

— Nu, spuse Megan. S-a întors acasă ieri după-amiază.

Kimberly oftă.

— Mă simt groaznic în privinţa lui James. Cred că voia să se căsătorească cu mine.

— Dar nu ai de ce să te simţi prost. Se întâmplă, şi chiar des în timpul sezonului. Dar e bărbat în toată firea, o să-şi revină, şi cel mai probabil va continua să-şi caute soţie, acum că i-a venit ideea. În plus, trebuie să-ţi urmezi propria inimă şi să-ţi accepţi sentimentele aşa cum sunt.

— Dar inima mea nu e…

— Nu trebuie să-mi spui mie, zise Megan. Ştiu foarte bine cât de uşor e să negi şi să ignori ceea ce simţi. Eram expertă la asta. Dar ştiu şi că orice bărbat care poate să te aducă în pragul… nebuniei are un efect puternic şi asupra inimii tale. Cred că ai făcut alegerea corectă.

Alegerea corectă? Kimberly nu făcuse nicio alegere, corpul ei o făcuse, dar nu avea de gând să o contrazică pe ducesă. Se părea că Megan avea o viziune diferită asupra dragostei. Iar Lachlan nu avea niciun efect asupra inimii ei şi nici nu urma să aibă, atât timp cât continua să iubească pe altcineva.

În cele din urmă, ajunseră la seră. Era plăcut de caldă şi vag umedă, cu atâţia oameni prezenţi. Înăuntru fuseseră aduse câteva mese pentru invitaţii mai în vârstă, care nu voiau să stea pe jos, inclusiv Lucinda şi Margaret, însă majoritatea musafirilor stăteau pe pături mari care fuseseră întinse între plante.

Megan fu primită cu căldură de grupurile de invitaţi, şi Kimberly odată cu ea. Fără priviri dezaprobatoare sau zâmbete superioare. Era ca şi cum nu ar fi fost în centrul unui alt scandal, ca şi cum nu ar fi existat un nou scandal.

Dar era, iar Kimberly se aşteptase să se simtă extrem de jenată. Probabil nu se întâmpla asta pentru că Megan îşi arăta sprijinul faţă de ea, mergând braţ la braţ cu ea. Ducesa de Wrothston avea un cuvânt greu de spus în ceea ce privea părerile oamenilor. Sau era posibil, aşa cum sugerase şi Megan, ca oamenii să fie iertători atât timp cât greşeala făcută era îndreptată. Oricare era explicaţia, Kimberly fu surprinsă şi uşurată.

— Uite, acolo e, spuse Megan, după ce îşi localiză soţul. Nu pare că s-a afundat prea mult în acel coş.

Kimberly zâmbi.

— Poate pentru că are acel bebeluş adorabil în poală, care îl ţine ocupat.

— Da, probabil.

Kimberly avusese privilegiul să îl întâlnească pe moştenitorul Wrothston la puţin timp după ce ajunsese la Sherring Cross. Se îndrăgostise de frumosul copil în doar câteva clipe şi îl vizitase de mai multe ori. I se alătură lui Megan pe pătură şi îşi întinse braţele.

— Pot?

— Sigur că da! spuse Devlin uşurat şi i-l dădu pe fiul lui. E destul de rău că am ieşit la un picnic în toiul iernii.

Făcu o pauză şi îi aruncă soţiei lui o privire exasperată. Şi mor de foame, însă nu am putut mânca nimic, pentru că drăguţul ăsta îmi lua totul din mână.

Megan râse.

— Permite-mi să-ţi traduc, Kimberly. Vrea să spună că şi-a petrecut tot timpul hrănindu-l pe Justin şi i-a plăcut atât de mult, că a uitat să se hrănească şi pe el.

— Sper că o să fie destulă mâncare şi pentru noi.

Kimberly se încordă, însă Lachlan se aşeză pe pătură lângă ea. Nu era de mirare că nu îl văzuse când intrase în seră, deşi se uitase. Scoţianul stătuse tot timpul în spatele ei şi al lui Megan.

— Vino alături de noi, Lachlan, spuse Megan pe un ton sec, din moment ce bărbatul deja făcuse asta.

Lachlan zâmbi, netulburat, ca de obicei.

— Fătuco, e o după-amiază plăcută pentru un picnic, îi spuse lui Megan, însă ochii lui verzi şi calzi se mutară imediat spre Kimberly şi rămaseră acolo. Nu eşti de acord, Kimber?

— Da, presupun că este, răspunse ea cu reticenţă.

Nu se mai putea relaxa cu el acolo. Pur şi simplu, avea acest efect asupra ei. Nici ducele nu o putea face, însă din alte motive. Îl salută pe Lachlan scurt, ridicând capul, iar Kimberly fu surprinsă. Era evident că aveau să se poarte din nou amiabil, chiar dacă preferau să se ignore. Kimberly nu avea de gând să întrebe ce se întâmplase cu ducele de avea o buză umflată.

— Drăguţo, îţi stă foarte bine cu un copil în braţe, îi şopti Lachlan la ureche. Dar cred că o să arăţi şi mai bine când o să ţii în braţe copilul meu.

Kimberly roşi imediat la acea insinuare, deşi Megan şi Devlin cel mai probabil nu îl auziseră, aranjând mâncarea din coş pe pătură. Asta nu însemna că nu aveau să audă curând dacă nu înceta cu discuţiile atât de nepotrivite în preajma altor oameni. Aşa că îi spuse:

— Ai putea să te limitezi la subiecte potrivite când nu suntem singuri. Sau îţi cer prea mult?

— Da, mă tem că e prea mult, zise el oftând, ca şi

cum ar fi regretat că nu o putea face. De parcă ea chiar l-ar fi crezut. Mereu când sunt lângă tine, ceva mă duce cu gândul la procreare.

Kimberly privi în altă parte. Nu avea de gând să-i răspundă la acea remarcă. Îi auzi râsul în spatele ei.

— Ai grijă cu îmbujorările, drăguţo. Ştii cât de bine mi se pare că te prind. Poate va trebui să te sărut ca să îţi demonstrez asta.

Ea îşi întoarse capul ca să îl privească.

— Dacă o să faci asta, o să…

— Ştiu, o să mă săruţi înapoi, interveni el. Apoi, vei roşi şi mai mult, şi eu o să mă gândesc să te duc într-un loc în care să te pot săruta aşa cum trebuie.

Era cel mai ciudat sentiment posibil, să fie scandalizată şi, în acelaşi timp, încântată de ideea de a fi luată de el ca să fie sărutată cum trebuia. Cum trebuia însemna, probabil, exact opusul.

Era furioasă, pentru că îl lăsa să o enerveze cu îndrăzneala sa şi o excita cu aluziile lui, şi mai făcea asta şi în public, unde ar provoca un scandal dacă ar încerca să îi răspundă aşa cum merita. Dar scoţianul nu ar fi continuat dacă nu ar fi obţinut o reacţie. Ea trebuia să exerseze ca să nu mai reacţioneze. Îi spuse lui Megan:

— Dacă sunt fructe în coş, vreau şi eu unul, te rog.

Lachlan îi şopti:

— Laşo!

Iar râsul lui uşor avu ceva diavolesc în el. Kimberly nu reacţionă. Cel puţin, nu îi mai spuse nimic, dar tot roşi.

Capitolul 37

În următoarele câteva zile, casa se goli de toţi invitaţii. Unii se întoarseră la casele lor, pentru că se apropia Crăciunul. Alţii avură nevoie de un imbold, iar Duchy nu se jenă să anunţe că petrecerea se terminase în mod oficial.

Kimberly şi Lachlan nu fuseră incluşi în plecarea în masă. Ba chiar aveau a se căsători la capela de la Sherring Cross, un eveniment intim, la care urma să participe numai familia şi Excelenţele lor. Ducele obţinuse deja o licenţă specială pentru ei, ca să nu aştepte cele trei săptămâni necesare după anunţarea intenţiei. De fapt, acum, nu mai aşteptau decât sosirea tatălui lui Kimberly.

Devlin îi scrisese deja contelui de Amburough – sau cel puţin aşa i se spusese lui Kimberly. Nu întrebase dacă fuseseră oferite detalii despre comportamentul ei ruşinos. Cel mai probabil nu, deoarece astfel de lucruri nu erau potrivite pentru scrisori. În plus, un simplu „Fiica ta se va căsători de îndată ce ajungi” avea să-l aducă pe Cecil Richards în grabă. Dacă ducele fusese şi mai precis, scriind „Fiica ta se va căsători cu lordul clanului MacGregor”, atunci rezultatele urmau a fi chiar mai rapide.

Probabil numele lui Lachlan fusese menţionat, deci era garantat că tatăl ei nu avea să apară doar ca să conducă mireasa la altar. Dimpotrivă, urma să se dezlănţuie iadul pe pământ, şi, la cum îl ştia pe tatăl ei, nu avea să-l intereseze cine era de faţă.

Contele de Amburough ajunse seara târziu, când toată lumea era încă adunată. Tocmai terminaseră cina şi se strânseseră în salon, acum, că toţi musafirii plecaseră şi nu mai era nevoie să îi distreze în mod constant. Lachlan şi Margaret erau într-un colţ al camerei şi terminau un joc de şah. Megan le dădea indicaţii servitorilor care puneau lumânări neaprinse în pomul de Crăciun ce fusese adus în acea dimineaţă.

Kimberly o ajuta pe Duchy să scoată nişte îngeri din lemn din învelişul lor de catifea. Devlin privea totul din locul lui preferat de lângă cămin, şi mai dădea sugestii despre poziţia lumânărilor în timp ce bea din brandy.

Apoi, se auzi acea voce temperamentală pe care Kimberly o ştia bine, care strigă din uşă:

— Ce naiba caută un scoţian la Sherring Cross şi de ce se luptă pentru mâna fiicei mele?

— Şi eu mă bucur să te văd, Cecil, spuse Devlin sec.

Presupun că ai primit scrisoarea mea.

— Ce scrisoare? Am venit aici pentru că numele lui Kimberly a fost legat de un scoţian. Nu am nicio jenă să-ţi spun că am fost şocat. Cine e scoţianul ăsta afurisit şi ce face aici?

— Scoţianul acela afurisit e înrudit cu mine, spuse Devlin, tonul lui indicând că nu îi plăcea deloc atitudinea lui Cecil.

— Dumnezeule, înrudit? izbucni Cecil, ca şi cum nu şi-ar fi putut imagina nimic mai îngrozitor. De ce e prima oară când aud despre asta?

— Poate pentru că relaţiile mele nu sunt treaba nimănui decât a mea, îi răspunse Devlin. Şi ţi-aş sugera să continuăm discuţia la mine în birou, înainte ca soţia mea, care are un scoţian, doi printre strămoşi, să te evacueze pentru obrăznicia ta jignitoare.

În acel moment, contele roşi puţin, căci nu i se spusese niciodată atât de direct că se făcea de râs. Kimberly nu se simţea deloc prost pentru el, fiind obişnuită cu caracterul lui tăios. Regreta însă că toţi acei oameni de treabă aveau de suportat atitudinea tatălui ei.

Cecil se uită şi o găsi pe ducesă, care îl privea încruntată.

— Îmi cer scuze, Excelenţă. Uneori, uit de mine când sunt supărat, şi situaţia asta m-a supărat teribil.

— E de înţeles, spuse Megan. Deşi a fost un scandal minor, de care am şi uitat, din cauza altor lucruri.

— Haide, Cecil, spuse Devlin, traversând rapid camera ca să îl ducă în birou înainte ca acesta să întrebe despre ce alte lucruri era vorba.

Cecil încuviinţă, dar o văzu şi pe Kimberly şi îi ordonă:

— Fato, o să ni te alături, pentru că ai de dat nişte explicaţii.

Nu aşteptă ca ea să încuviinţeze, fiindcă nu îşi imagina că nu i-ar da ascultare. Ea se gândi însă la asta, chiar o făcu. Tiradele lui puteau fi epuizante emoţional, chiar şi când doar stătea şi asculta. Iar această tiradă urma să fie probabil cea mai groaznică pe care o auzise vreodată.

Însă nu avea cum să o evite. Era acolo. Nu ştia că ea urma să se mărite cu scoţianul, dar avea să afle în scurt timp, aşa că ar face bine să termine şi cu asta.

Se ridică, după care făcu o pauză să se uite la Lachlan, a cărui expresie era curios de indescifrabilă.

— O să vrei să vii, îi sugeră. Te-am avertizat că nu o să fie fericit din cauza… Ezită, căci îşi dădu seama că nu era un subiect care să fie menţionat în faţa altora. Aşa că speră că el avea să-şi aducă aminte ce îi spusese şi termină cu: Acum o să afli de ce.

Kimberly nu aşteptă să vadă dacă Lachlan o urma. Nu era necesar să fie prezent în timpul acestei dezvăluiri a circumstanţelor păcătoase, aşa că nu conta pentru ea. Pur şi simplu, ar fi câştigat timp, deoarece nu ar fi trebuit să îi repete povestea mai târziu. Până la urmă, contele era previzibil.

Devlin stătea la birou când ea ajunse în camera de studiu. În încăpere erau mai multe scaune. Se aşeză pe cel de lângă perete, care nu se afla în drum, deşi nu putea spera să rămână neobservată prea mult timp. Se părea că tatăl ei intenţiona să stea în picioare. Ştia că prefera aşa, deoarece era obişnuit cu poziţia autoritară din spatele biroului, iar asta nu era camera lui de studiu.

— Nu ţi-ai văzut fiica de mai bine de o lună, spuse Devlin. Vrei să petreci câteva minute doar cu ea, ca să…

— Ca să ce?

Era o reacţie clară şi reprezentativă pentru sentimentele lui Cecil faţă de singura lui fiică. Kimberly aproape zâmbi când văzu surprinderea lui Devlin. Presupunea că ceilalţi considerau reacţiile contelui ca fiind deloc fireşti. Ei însă i se păreau normale… pentru el. Era obişnuită cu ele. Nu-şi amintise ca el să fi fost altfel decât tăios şi morocănos.

— Foarte bine atunci, spuse Devlin. Cum ai plecat înainte ca scrisoarea mea să ajungă la tine, o să-ţi spun despre ce îţi scrisesem, şi putem discuta…

— Nu trebuie să pierzi timpul, Excelenţă. Ţi-am spus, am auzit deja toată povestea. De asta sunt aici, ca să aflu

cum de s-a ajuns la aşa ceva.

— Presupun că te referi la dimineaţa în care scoţianul l-a atacat pe vicontele Canston din cauza fiicei tale? îl întrebă ducele.

— Da.

— Asta e singura poveste pe care ai auzit-o?

— Da. Cecil se încruntă. De ce?

— Pentru că vorbim despre două lucruri diferite aici. În scrisoarea pe care ţi-am trimis-o, nu am pomenit despre acel incident. A fost ceva minor, despre care s-a vorbit doar o zi, două.

— Atunci, despre ce mi-ai scris?

— Ţi-am scris să te anunţ că fiica ta a acceptat o cerere în căsătorie…

— De la vicontele Canston? îl întrerupse Cecil, iar atitudinea lui se schimbă cu totul. Excelent! L-am cunoscut destul de bine pe tatăl lui când…

— Vicontele s-a dovedit a fi un hoţ şi un mincinos, îi răspunse Devlin rece. Şi te-aş ruga să nu îl mai pomenim pe nemernicul ăla.

— Asta e o acuzaţie destul de dură pe care să o faci la adresa unui membru al familiei Canston, spuse Cecil dezamăgit.

— Însă e una adevărată şi dovedită.

— Atunci, cine o vrea pe fată?

Tonul lui Cecil implica faptul că nu crezuse că cineva avea să o vrea pe Kimberly, motiv pentru care Devlin zise galant:

— A fost foarte populară printre musafirii noştri, şi sunt sigur că a primit şi alte oferte. Dar a fost de acord să se căsătorească cu MacGregor din clanul MacGregor, iar în scrisoarea mea te-am informat că îi susţin complet decizia.

— La naiba cu asta! strigă Cecil, prea şocat ca să spună mai multe.

Devlin ridică sarcastic dintr-o sprânceană.

— Nu am fost destul de clar?

— Destul de clar? Destul de clar! Cecil era copleşit de furie şi abia putea gândi. În niciun caz nu o să facă asta! E o

glumă?

— Aş risca o asemenea reacţie pentru o glumă, Cecil? Nu prea cred.

Cecil îşi reveni puţin, destul cât să spună:

— Ştie că nu e cazul să se asocieze cu scoţieni, cu atât mai puţin să se mărite cu unul. Trebuie să fie o glumă, şi nu o apreciez.

Devlin oftă în acel moment şi se uită la Kimberly.

— Îmi pare rău. Speram să nu fiu nevoit să intru în detalii, însă tatăl tău nu cooperează.

— Nu e nicio problemă, Excelenţă, spuse ea, zâmbind. Mulţumesc că ai încercat să ne ajuţi, însă va trebui să afle detaliile sordide ca să înţeleagă că nu e vorba despre o alegere aici.

— Detalii sordide? Cecil o privi. Ce ai făcut, fato?

— Nimic neobişnuit, doar foarte scandalos, spuse Kimberly. Lachlan MacGregor a fost descoperit în patul meu. Din păcate, se întâmpla să fiu şi eu în el atunci.

Cecil se înroşi atât de tare, că era la un pas să-i plesnească un vas de sânge.

— Curvo! strigă el.

Se duse în dreptul ei. Ea se încordă şi închise ochii, pentru că mâna lui era deja ridicată. Urma să o lovească, şi era destul de furios cât să lase urme. Însă o nouă voce se auzi:

— Dacă o atingi şi cu un deget, te asigur că o să regreţi!

Kimberly se uită spre uşă. Deci Lachlan o urmase în cele din urmă, din fericire pentru ea. Devlin se ridicase şi i-ar fi sărit în ajutor, dar Kimberly ar fi avut câteva vânătăi până ar fi ajuns el la ea.

Tatăl ei se întoarse către uşă. Faptul că Lachlan umplea cadrul acesteia cu mărimea lui impresionantă fu probabil unul dintre motivele pentru care contele, care era mult mai mic, fu distras. Sau poate faptul că tonul ameninţător al lui Lachlan era o nimica toată în comparaţie cu cât de furios părea.

Cecil fu uimit, dar era prea furios ca să tacă mai mult

de câteva clipe. Însă tonul lui nu mai era la fel de beligerant, semn că fusese şi încă era intimidat. Kimberly părea uimită.

— Deci tu eşti MacGregor? întrebă Cecil.

— Da, dar, mai exact, sunt bărbatul care o să se căsătorească cu fătuca asta. Asta înseamnă că e a mea ca s-o protejez, fără a conta ce e pentru tine.

— E fiica mea…

— Mi-e milă pentru asta.

— Şi nu se va căsători cu niciun bastard scoţian, lord al clanului sau nu.

— Eu zic să ne abţinem de la insulte, încercă să intervină Devlin, însă niciunul din bărbaţi nu-l băgă în seamă.

— Omule, nu ai fost atent? îl întrebă Lachlan pe Cecil. Nu e niciun secret că m-am culcat cu ea. Toată lumea ştie asta. Deci nu e nicio alegere. Trebuie să se mărite cu mine, altfel va suferi consecinţele…

— Exact, răspunse Cecil. Ea a stârnit consecinţele, n-are decât să trăiască de acum cu ele. Şi se va putea considera norocoasă dacă o să găsesc un lord fără bani care îi va trece cu vederea reputaţia pătată şi o să mi-o ia, cu zestrea care vine la pachet cu ea.

— I-ai face asta, deşi căsătoria cu mine ar pune punct oricărui scandal? întrebă Lachlan sceptic.

— Fata şi-a făcut-o singură. Ştia că nu va avea permisiunea mea de-a se căsători cu un afurisit de scoţian. Dacă n-o să-şi mai poată ţine capul ridicat din cauza acestui lucru, nu e vina nimănui decât a ei.

— Ce spui, Kimber?

— Eu…

Însă tatăl ei o întrerupse:

— Nu are niciun cuvânt de spus şi nu o să meargă împotriva mea în treaba asta, adăugă el încrezător. Ştie c-o s-o dezmoştenesc dacă o face, şi acesta e un scandal căruia nu i-ar supravieţui.

— Nici tu, mă gândesc, spuse Lachlan dezgustat. Chiar eşti atât de prost, omule?

Cecil se înroşi din nou.

— Singurul prost de aici eşti tu, scoţianule. Şi nu mai ai nicio treabă aici, deci poţi să pleci.

— Să nu dai oamenii afară din biroul meu, Richards, spuse Devlin pe un ton rece. Eu îmi rezerv acest drept.

Însă Lachlan se întorsese deja. Kimberly se uită la uşa goală şi simţi o dezamăgire devastatoare. Nu se aşteptase la asta. Îl avertizase pe Lachlan că avea să fie fericit dacă se căsătorea cu ea, dar presupusese că, după tot ce se întâmplase, scoţianul avea să facă lucrul corect şi să se însoare cu ea. Se impusese destul de bine. Şi evident că tatăl ei şi părerile lui îi lăsaseră un gust amar. Însă totul se rezuma la faptul că Lachlan nu-şi permitea o soţie fără bani, când situaţia în care ajunsese necesita una bogată. Dacă era dezmoştenită, nu mai primea zestrea, iar Lachlan avea nevoie de aceasta.

Capitolul 38

Kimberly era încă epuizată când coborî în dimineaţa următoare la micul dejun. Era amuzant că, înainte să îl întâlnească pe Lachlan MacGregor, nu avusese nicio problemă cu somnul, însă acum… De fapt, nu era nimic amuzant. Noaptea trecută, nu fusese niciun zgomot care să o ţină trează. Dar se băgase la somn cu un nod în gât care nu voise să dispară şi refuzase să îi dea pace.

Îşi putea lăsa deoparte simţul practic şi îi putea spune lui Lachlan că banii tatălui ei nu contau, că era la fel de bogată, dacă nu chiar mai bogată, şi că avea mai mulţi bani decât i-ar fi putut trebui lui vreodată. Atunci, scoţianul s-ar căsători cu ea, însă ar face asta din cauza banilor, nu pentru că o voia pe ea. Ea ştiuse acest lucru. Să i se confirme însă ar fi fost dureros. Oare mai dureros decât ce simţea deja?

Ce o afecta cu adevărat nu era faptul că Lachlan nu voia să se însoare cu ea, ci ideea că tatăl ei avea să îi

cumpere un soţ, un bărbat pe care nu îl întâlnise niciodată. Mai era şi partea intimă. Cu scoţianul, totul mergea bine, poate chiar prea bine. Însă cu altcineva… O treceau fiorii doar când se gândea.

Îi putea spune adevărul şi să-l lase pe el să decidă. Însă dacă doar aşteptase o scuză ca să scape de căsătorie, atunci nu ar fi contat. Avea să se folosească de noul scandal, al dezmoştenirii de către tatăl ei. Sau tot avea să se însoare cu ea…

Se hotărî să îi spună, iar ocazia apăru mai repede decât anticipase. Lachlan era în hol, în afara salonului în care se servea masa, şi veni spre ea, o luă de braţ şi o conduse spre salon, unde nu era nimeni. Kimberly aşteptă mai întâi să afle ce era în mintea lui. El îi spuse în momentul în care închise uşa:

— Kimber, eşti la o vârstă la care nu ai nevoie de permisiunea tatălui tău ca să te căsătoreşti.

— E adevărat, spuse ea precaută. Dar nu glumea, Lachlan, chiar m-ar dezmoşteni dacă m-aş căsători fără acordul lui.

— Nu am nicio îndoială. Asta mi s-a părut incredibil şi de-a dreptul detestabil: că un tată ar putea fi atât de crud cu propriul copil.

Ea ridică din umeri, fiind obişnuită cu acea reacţie de la oamenii care aveau de-a face cu tatăl ei.

— Poate ar fi de ajutor să ştii de ce îi urăşte pe scoţieni, spuse ea, şi îi povesti pe scurt. Însă, când termină, spuse: Pe de altă parte, nu prea ajută dacă ştii, nu-i aşa? Prejudecăţile lui sunt şi au fost mereu imposibil de discutat.

— Nu contează de ce e cum e, decât dacă există o şansă să se schimbe. Mie nu mi s-a părut un om care să se poată schimba, dar nu îl cunosc la fel de bine ca tine.

Ea oftă.

— Ştiu că îţi poţi schimba obiceiurile proaste, dar, cu el, e mai mult de atât. Nici măcar faptul că a întâlnit pe cineva după ce a murit mama mea, că vrea să se recăsătorească şi că e foarte nerăbdător să facă asta nu i-a schimbat atitudinea. Nu e doar o prejudecată. Are de-a face

cu toţi scoţienii. Aşa e el, un bărbat dur, despotic, şi nu cred că a fost vreodată altfel. Deci nu mă aştept să se schimbe.

— Aşa credeam şi eu. Atunci, trebuie să te întreb dacă o să-l înfrunţi şi o să te căsătoreşti cu mine fără binecuvântarea lui? Ar fi trebuit să te întreb acest lucru aseară, dar eram prea furios şi şocat şi nu mă gândeam decât cum să-i rup gâtul.

— Îţi dai seama ce ar însemna asta?

— Da, ar însemna că o rupi de tot cu tatăl tău şi că probabil nu o să-l mai vezi vreodată. Poţi să trăieşti cu asta, drăguţo, sau mereu o să regreţi…

— Lachlan, nu îmi pasă dacă nu o să-l mai văd vreodată pe contele de Amburough. Nu mi-a fost niciodată tată, aşa cum ar trebui să fie taţii. A fost un tiran care a locuit în aceeaşi casă cu mine. Dar îţi dai seama ce ar însemna pentru tine dezmoştenirea mea? În afară de scandal…

— Clanul MacGregor nu e străin de scandaluri.

— Nu voi mai avea zestre.

— Nici nu mă gândeam că o să ai.

Ea clipi.

— Te-ai căsători cu mine fără zestre?

— Fii sigură că da.

Era un bărbat galant. Kimberly nu se putea gândi la alt motiv. Ce ar fi putut spune fără să pară un nemernic?

— Dar, din câte înţeleg, ai nevoie de bani, îi reaminti ea. Ai uitat asta? Sau situaţia s-a schimbat dintr-odată?

— Nu, suntem săraci şi avem datorii. E dreptul tău să ştii asta acum. Când tata a murit, acum câţiva ani, mama mea vitregă a dispărut cu o geantă plină cu bani şi bijuterii. Nu avea dreptul să ia nimic din ce a luat, şi nu am mai găsit-o. Aşa că încă avem mult pământ, dar nu avem lucruri valoroase.

Un motiv în plus să se căsătorească pentru bani, nu să facă acest sacrificiu doar pentru că ea nu avusese voinţa să îl împiedice să facă dragoste cu ea. Bineînţeles că era şi vina lui, dar ea ar fi putut să-l oprească, ar fi trebuit s-o facă, dar nu o făcuse. Iar el nici măcar nu ştia că, prin

căsătoria cu ea, toate problemele lui ar fi rezolvate. Nu îi spusese asta încă şi se părea că nu avea de ce s-o facă momentan.

Dar tot ar trebui să-i spună. Din câte vedea, Lachlan era sincer cu ea. Însă era curioasă.

— Se pare că încă ai nevoie de zestre, deci cum o să te descurci fără ea?

— Nu-ţi face griji din cauza asta, drăguţo. O să procur banii altfel. O soţie bogată era soluţia simplă, dar mai există şi altele.

Părea atât de încrezător, că ea se hotărî să nu pomenească despre averea ei. De fapt, voia să savureze sentimentul că el nu se căsătorea cu ea din motive financiare. Nu o făcea din motivul pentru care ar fi vrut ea, dar, chiar şi aşa, scăpase de o grijă. Nu era dorită numai pentru banii ei. Aşa că spuse:

— Foarte bine. Dacă chiar vrei asta, mă voi căsători cu tine.

El zâmbi. Ea rămase fără aer şi simţi cum stomacul i se întoarse pe dos. Apoi, îi sări direct în gât când el o luă în braţe.

— O să-i spun tatălui tău azi.

Cu el atât de aproape, era imposibil să se concentreze pe ceea ce tocmai spusese, şi dură câteva clipe până când Kimberly reuşi să spună:

— Poate ar trebui să mă laşi pe mine să-i zic. Cel mai probabil, o să-ţi pierzi din nou cumpătul în prezenţa lui. Are efectul ăsta asupra oamenilor care nu îl cunosc bine.

— Dar… da, poate ai dreptate. O să fiu însă aproape, în caz că ai nevoie de mine.

Acest lucru o încălzi. Tendinţa lui de a o proteja, deşi nu erau căsătoriţi încă. Iar apoi, buzele lui o încălziră şi mai mult. Deşi bănuise că avea să o sărute, era pregătită şi îl aştepta, simţurile ei tot erau alerte, cum fuseseră de fiecare dată până atunci. Era atât de palpitant să îi simtă gura pe ea…

Nu auzi când uşa fu deschisă, însă recunoscu vocea văduvei Marston:

— Cecil, eşti aici?

Când observă cuplul care se săruta, îşi ceru scuze. Kimberly simţi cum Lachlan se încordă înainte să se îndepărteze de ea ca să stea cu faţa spre intrus, însă presupuse că asta se întâmpla pentru că fuseseră întrerupţi. Nu ştia că era pentru că şi el recunoscuse vocea văduvei.

Însă îşi dădu seama când îl auzi spunând pe acelaşi ton ameninţător folosit cu tatăl ei noaptea trecută:

— Bună, mamă vitregă.

Winnifred Marston făcu un pas înapoi, şocată. Părea speriată, înfricoşată.

— Lachlan, băiatul meu, pot să-ţi explic.

— Chiar poţi?

Capitolul 39

Kimberly privi şocată în timp ce mama vitregă a lui Lachlan leşină pe podea. Asta, pe lângă faptul că tocmai auzise că Winnifred Marston era şi mama vitregă a scoţianului… Sau înţelesese greşit? Da, probabil. Ar fi culmea ironiei ca aceeaşi femeie să joace acelaşi rol în viaţa amândurora. Lângă ea, Lachlan scoase un sunet plin de dezgust în timp ce o privea pe femeia întinsă pe podea. Însă acel zgomot o smulse pe Kimberly din starea ei de uimire.

— Lachlan, vrei să o ridici şi să o pui pe canapea? sugeră ea.

— Nu, dacă o ating, o să fie ca să o strâng de gât.

Kimberly fu atât de şocată de răspunsul lui, că scoase un sunet exasperat.

— Pune-o pe afurisită de canapea. Poţi să laşi sugrumatul pentru când o să fie conştientă şi o să-l aprecieze.

Nu aşteptă să vadă dacă el îi urmă ordinul. Trecu pe lângă văduvă spre uşă, ca să îi ceară unui servitor să aducă săruri. Când se întoarse în cameră, Lachlan o punea pe

femeie pe canapea, însă nu era foarte grijuliu.

— Aminteşte-mi să nu leşin când eşti tu în preajmă, îi spuse ea sec.

Lachlan se şterse pe mâini, ca şi cum se murdărise, apoi o privi.

— Nu, drăguţo, tu o să fii dusă ca un copil, însă ea nu merită atâta grijă.

Kimberly se aşeză lângă el.

— Să înţeleg că ea e femeia despre care tocmai îmi spuneai? Cea care ţi-a furat moştenirea?

— Da. Nu ştiu de ce e aici, dar de data asta nu o să mai dispară.

Kimberly se încruntă. Putea ghici de ce Winnifred Marston era la Sherring Cross. Era evident că venise cu Cecil, şi probabil în seara anterioară fusese condusă la camera ei, ca să se culce, deoarece ajunseseră târziu. Asta ar explica de ce nu o văzuseră mai devreme.

Situaţia era incredibilă, aşa că întrebă din nou:

— Ea e mama ta vitregă?

— Da.

— Văduva Marston e mama ta vitregă?

El o privi fix.

— Da şi da, nu mă face să repet. Nu-mi pasă cum îşi spune acum, dar e aceeaşi femeie care a fost căsătorită cu tatăl meu doisprezece ani, după care s-a furişat în toiul nopţii la nicio săptămână după ce el a murit, luând averea clanului MacGregor cu ea.

Lachlan devenea enervat de insistenţa ei, dar lui Kimberly i se părea prea ironic totul.

— Sigur nu te înşeli? Poate doar seamănă cu mama ta vitregă?

— A leşinat când m-a văzut. Dacă mai existau îndoieli legate de vinovăţia ei, acum clar nu mai e niciuna. Nu că eu m-aş fi îndoit vreo clipă.

Era incredibil. Kimberly se întâlnise şi vorbise cu Winnifred Marston de zeci de ori, chiar înainte ca mama ei să moară şi tatăl ei să fie interesat de văduvă. Femeia păruse mereu de treabă, chiar dacă puţin cam prea plină

de ea.

Văduva avea aproape cincizeci de ani, păr şaten neatins încă de cenuşiu, ochi de un căprui-deschis şi o siluetă uşor durdulie şi voluptuoasă. Nu era foarte înaltă, mai mică decât Cecil, în orice caz. Era o femeie frumoasă pentru vârsta ei.

Kimberly nu se gândise niciodată prea mult la ea. Ştia că Winnifred refuzase să se mărite cu Cecil până când Kimberly nu se căsătorea şi pleca din casa lui. Însă asta era de înţeles.

Ştia multe femei între care nu exista o legătură de sânge şi care aveau probleme în a împărţi aceeaşi casă. Existau probleme chiar şi între cele înrudite. Fiecare voia să controleze casă, însă numai una o putea face. Ea nu avea nicio problemă cu asta, căci oricum voia să plece din casa tatălui ei.

Mai ştia şi că văduva era destul de avută. Cumpărase vechea casă Henry, o casă foarte mare, când se mutase în Northumberland, în urmă cu mai mulţi ani. Angajase zeci de servitori. Organiza des evenimente. Cu bani furaţi? Era incredibil. Nici nu-şi putea imagina ce reacţie urma să aibă tatăl ei când avea să afle. De fapt, nu avea să creadă, nu când acuzatorul era un scoţian.

Clătină din cap, în continuare uimită.

— Nu mi-o pot imagina pe Winnie furând.

— Winnie? spuse Lachlan surprins. O cunoşti pe femeia asta?

Nu îi spusese încă?

— O să ţi se pară…

— Cine a leşinat? întrebă Megan când intră în cameră, servitorul aducând-o şi pe ea odată cu sărurile. Apoi, când o văzu pe Winnifred pe canapea, zise: Ah, noua musafiră, Lady… Marston, nu? S-a îmbolnăvit? Să chem un doctor?

— Nu cred că un doctor o să ajute, spuse Kimberly zâmbindu-i lui Megan. A leşinat când l-a văzut pe Lachlan.

Megan ridică dintr-o sprânceană şi îl privi pe scoţian.

— Acum, îţi cad la picioare, MacGregor? Poate ar trebui să începi să porţi săruri la tine.

— A leşinat de frică, şi pe bună dreptate.

— Da? La ce faţă înspăimântătoare ai, nici nu e de mirare.

Lachlan avea o expresie enervată. Megan stătea acum pe marginea canapelei şi îi trecea sărurile pe sub nas lui Winnifred. Acestea îşi făcură efectul. Văduva îşi ridică mâna când simţi mirosurile, apoi deschise ochii. Iniţial, fu confuză şi, când o văzu numai pe Megan în faţa ei, întrebă:

— Ce mi s-a întâmplat? De ce stau întinsă? Se opri, amintindu-şi. Ba chiar o apucă pe Megan de braţ ca să pună următoarea întrebare, care ieşi ca o şoaptă frenetică: Mai e aici?

— Cine?

— MacGregor?

— Da, de fapt…

Văduva se ridică imediat, mult prea repede, motiv pentru care capul începu să-i zvâcnească şi aproape o dărâmă pe Megan. Winnifred mormăi din cauza durerii simţite, dar era mai important să-l localizeze pe Lachlan. Când făcu asta, mormăi din nou, chiar mai tare, şi întinse o mână spre el.

— Lachlan, trebuie să mă laşi să-ţi explic mai întâi, înainte să faci ceva ce vom regreta amândoi.

— Vom regreta amândoi? întrebă el rece. Te asigur că, orice aş face, o să-mi ofere o mare plăcere şi ţie deloc.

— Te rog, putem vorbi despre asta în privat? îl imploră Winnifred, uitându-se ruşinată spre Kimberly şi Megan. Nu avem de ce să le deranjăm pe doamne cu o problemă de familie.

— Problemă de familie zici?

Era evident, cel puţin pentru Kimber, că Lachlan era prea furios ca să onoreze cererea văduvei. Nici nu îi păsa de cât de jenată se simţea. Din punctul lui de vedere, Kimberly nu îl putea învinovăţi, însă tot îi era milă de acea femeie. Aşa că îi aruncă o privire cu subînţeles lui Megan.

— Eu nu am mâncat încă micul dejun. Vrei să mă însoţeşti?

Megan oftă, dar încuviinţă. Odată ce se aflară după

uşă, se confesă:

— Ştiu că ai dreptate, draga mea, dar nu aş fi plecat de acolo. Sunt pur şi simplu prea curioasă. Ştii ce s-a întâmplat?

— Da, din păcate, răspunse Kimberly. Şi nu cred că Lachlan are de gând să păstreze asta secret. Dimpotrivă. Când cineva e arestat, e imposibil să ţii acest lucru ascuns…

În salon, Winnifred vorbea repede:

— Lachlan, l-am iubit pe tatăl tău, trebuie să ştii asta. Moartea lui a fost un şoc, atât de neaşteptată. Am fost tulburată şi nu am gândit limpede…

— Toţi eram afectaţi. Asta e singura ta scuză?

— Eram şi speriată.

— De ce anume? întrebă el.

— De singurătate.

— Eşti nebună? Singurătate într-un castel plin de oameni?

— Toţi oameni MacGregor, îi reaminti ea.

— Păi, şi cine altcineva să fie acolo în afară de membri ai clanului MacGregor? Şi tu erai o MacGregor sau uiţi asta?

— Nu este acelaşi lucru cu a te naşte un MacGregor, insistă Winnifred.

— Cum nu e acelaşi lucru? Credeai că o să te dăm afară? Ştiai că nu. Aveai întotdeauna loc la Kregora, acolo era casa ta.

— Fără tatăl tău? Niciodată nu mi-am făcut prieteni acolo…

— Şi a cui e vina pentru asta?

— A mea, ştiu, dar tatăl tău a fost viaţa şi protecţia mea. Fără el, nu aveam nimic.

— Dacă crezi că asta ţi-a dat dreptul să-mi furi moştenirea…

— Nu, ştiu că a fost greşit ce am făcut. Şi am făcut-o fără să gândesc, pentru că eram atât de speriată că o să fiu din nou singură. Crede-mă, am regretat asta de atâtea ori.

— Serios? Ai avut mulţi ani la dispoziţie în care să

repari ce ai făcut, dar nu am văzut încă returnate bijuteriile sau banii.

— Ştiu, dar m-am convins că aveam nevoie de ele mai mult decât tine. Până la urmă, tu erai tânăr. Şi erai bărbat, capabil să câştigi bani în moduri în care eu nu puteam.

— Da, şi poate asta nu ar fi fost o problemă dacă ar fi fost vorba doar despre mine. Dar, după moartea tatălui meu, a devenit responsabilitatea mea să am grijă de clan şi să întreţin Kregora. Şi ce puteam să fac în privinţa asta, când colegiul la care mergeam nu făcea decât să îmi şlefuiască educaţia? Nu eram acolo ca să învăţ o meserie. Şi, oricum, nicio meserie nu ar fi putut susţine câte guri aveam de hrănit, cu atât mai puţin reparaţiile necesare la vechiul castel.

Când auzi asta, văduva începu să intre în panică.

— Lachlan, trebuie să înţelegi! Am crescut fiind foarte săracă. Tatăl meu pierdea bani la jocuri de noroc. Mama a murit când eram bebeluş. Au fost clipe când nu am ştiut dacă urma să am destulă mâncare pentru ziua următoare. Nu puteam să mă întorc la situaţia aia. Tatăl tău a fost salvarea mea. Cum el murise, eram din nou disperată, nu înţelegi?

— Nu, Winnifred, indiferent de cum te uiţi la situaţie, indiferent de motivele tale, ai furat de la mine – şi nu doar de la mine, ci de la clan. Şi o să vreau totul înapoi, fiecare ban, fiecare inel, lanţ…

— Banii nu mai sunt.

Lachlan rămase nemişcat. Ochii îi scânteiară de furie. Având în vedere câţi bani fuseseră luaţi şi cât timp trecuse… nu, nu îi venea să creadă. Nimeni nu putea cheltui atâţia bani în numai trei ani – poate doar dacă trăia ca un rege. Nu reuşi să spună decât:

— Nu mai sunt?

De fapt, ţipă întrebarea. Văduva tremura.

— Nu am vrut să-i cheltuiesc pe toţi. Chiar m-am ascuns într-un sătuc din Bath aproape un an. Nu am mers nicăieri, nu am făcut nimic. Dar m-am plictisit. Trebuia să fiu din nou în preajma oamenilor. Aşa că m-am hotărât ca,

pentru o vreme, să fiu văduva darnică, şi m-am mutat în Northumberland, unde am cumpărat o casă. Şi am jucat puţin la jocurile de noroc. Nu mult, dar nu mă prea pricep la ele…

— Destul! strigă el. Femeie, dar e vorba de peste o sută de mii de lire! Nu aveai cum să cheltuieşti atât…

— Încă am bijuteriile, pe majoritatea. A trebuit să vând câteva de curând. Şi mai e şi casa pe care am cumpărat-o. Ţi-o dau cu drag imediat ce mă căsătoresc, iar asta o să se întâmple în scurt timp.

— Vrei să mă bucur că îmi dai o casă cumpărată cu banii mei? întrebă el neîncrezător.

Aproape râse. Femeia nici măcar nu pricepea cât de absurdă era oferta ei şi nu-şi dădea seama că tot ce avea ea îi aparţinea lui. Văduva era o fiinţă toantă, frivolă şi preocupată doar de ea. Cât stătuse la Kregora, nu petrecuse destul timp cu ea cât să-şi dea seama de asta.

— Sunt sigură că logodnicul meu nu o să fie deranjat de pierderea casei. Poate chiar o să-l conving să-ţi dea fondurile pe care ţi le datorez. E un bărbat atât de bun şi destul de bogat. Sunt sigur că nu o să simtă lipsa la câteva sute de lire…

— O sută de mii de lire, femeie!

— Da, şi asta.

Uşa se deschise din nou, iar Kimberly îşi făcu apariţia.

— Îţi dai seama că te putem auzi din hol, nu?

— Pot să mă audă şi în ţara vecină, nu-mi pasă, răspunse Lachlan. Ştii că femeia asta a cheltuit mai bine de jumătate din moştenirea mea, Kimber? Şi că are neobrăzarea să sugereze că poate logodnicul ei o să înlocuiască o sută de mii de lire din moştenire!

— Nu m-aş baza pe asta, spuse Kimberly calmă. Vezi tu, e logodită cu tatăl meu.

Capitolul 40

— Mie mi se pare amuzant, spuse Megan când descălecă şi îşi întoarse calul, pe Sir Ambrose, spre servitorul care o aştepta.

Faptul că avea un cal numit după soţul ei, asta chiar dinainte să-l cunoască, era o poveste lungă. Iar pe Devlin nu îl mai deranja numele, deşi la un moment dat o făcuse.

Tocmai se întorseseră de la călărit, iar ea îl pusese la curent cu tot ce se întâmplase în situaţia MacGregor-Richards. De obicei, Megan călărea dimineaţa devreme, dar, dacă voia să călărească împreună cu soţul ei, trebuia să se ia după programul lui aglomerat. El se ocupase de afaceri toată dimineaţa, motiv pentru care ratase cel mai nou scandal.

— Şi, mai exact, ce ţi se pare amuzant? o întrebă el în timp ce o luă de braţ ca să o conducă spre casă. Faptul că îi datorez scoţianului încă nişte scuze?

— Nu, nu asta. Se opri surprinsă. Îi datorezi? De ce?

— Pentru că nu i-am crezut povestea cum că i-a fost furată moştenirea, spuse Devlin. Credeam că e doar un truc pentru a obţine simpatia oamenilor.

— Dacă el nu ştia că asta credeai, nu ai de ce să-i ceri scuze.

— Simt că trebuie, totuşi. Presupunerile mele despre el mi-au influenţat gândirea. Dacă i-aş fi acceptat povestea de la început, poate l-aş fi tratat altfel, poate nu aş fi sărit la bătaie atât de uşor când au dispărut caii, poate nu aş…

— Dumnezeule, chiar te simţi vinovat, nu?

El încuviinţă scurt.

— Un pic.

— Atunci, fă asta. Dar să ştii că asta nu o să îl facă să se răzgândească.

— În ce privinţă?

— Nu am habar şi nu sunt convinsă că MacGregor ştie prea bine. Până la urmă, văduva Marston e atât de împrăştiată… ar fi ca şi cum ai pedepsi un copil. Dar şi-a pus verişorii s-o păzească. Nu o să plece nicăieri până nu se rezolvă situaţia.

— Şi contele ce a avut de spus despre asta? întrebă

Devlin.

— Nu cred că a aflat. Cel puţin, nimeni nu apucase să-i spună înainte să plecăm. Poate asta s-a schimbat până acum. Să sperăm. Îmi imaginez că o să fie o situaţie... gălăgioasă.

— Eu mi-am făcut datoria aseară, oricât de groaznic ar fi fost. Mă ţin departe de asta.

— Nu te învinovăţesc. Lord Richards este cel mai neplăcut bărbat pe care l-am întâlnit de mult timp. E incredibil că fata lui e aşa decentă, cu un asemenea tată. Sunt atât de bucuroasă că o să se mărite cu scoţianul. Oricât de atipic şi de fermecător e, o să aducă multe zâmbete în viaţa ei, şi merită din plin asta.

Devlin ridică dintr-o sprânceană.

— Am ratat ceva, draga mea? Puteam să jur că aseară contele refuza să îi dea permisiunea.

Megan flutură din mână.

— Da, ştiu, dar ascultă-mă pe mine, cei doi tot o să se căsătorească.

— Chiar crezi asta?

— Absolut.

*

Kimberly se aşteptase să îl vadă pe Lachlan înăuntru când deschise uşa de la camera ei şi să afle ce hotărâse. Scoţianul fusese atât de exasperat de discuţia cu văduva, că pur şi simplu o condusese pe Winnifred în camera ei fără să îi mai spună vreun cuvânt, trimisese un servitor după verişorii lui şi aşteptase acolo până când aceştia sosiseră ca să o supravegheze pe acea femeie. Apoi, se dusese să se gândească la situaţie, iar Kimberly se întorsese în camera ei ca să-şi pună gândurile în ordine, pregătindu-se pentru discuţia cu tatăl ei.

Avea de gând să fie directă. Până la urmă, nu aveau ce să discute, nu aveau de ce să se certe şi nici să aprofundeze subiectul. Se aştepta ca tatăl ei să bată câmpii, dar era obişnuită să îi asculte tiradele lungi numai

pe jumătate atentă. Altfel, nu ar fi reuşit să le supravieţuiască atâţia ani.

Însă situaţia cu mama vitregă a lui Lachlan, aproape mama vitregă a ei, era cu totul altă poveste. Nu voia să-şi rănească tatăl. Faptul că ea avea să se rupă din viaţa lui nu avea să-l rănească deloc, însă asta…

O iubea oare pe văduvă?

Era posibil, însă nu probabil. De fapt, Kimberly se îndoia că tatăl ei era capabil să simtă aşa ceva. Putea susţine că era dragoste ce simţise pentru cealaltă femeie, în urmă cu mulţi ani, dar Kimberly credea că fusese mai degrabă obsesie.

Cel mai probabil, se recăsătorea pentru că avea nevoie de o gazdă şi nu se putea baza pe Kimberly, care era indiferentă la nevoile lui. Probabil o alesese pe văduva Marston pentru că era acceptabilă din punct de vedere social şi destul de populară în mica lor comunitate.

Deci ar fi supărat dacă Winnifred ar fi arestată şi acuzată de acele infracţiuni? Sau avea să considere situaţia doar un pic deranjantă şi avea să caute pe altcineva care să o înlocuiască? Kimberly nu-şi dădea seama. Mai trebuia luat în considerare şi că investise mult timp în curtarea văduvei. Mersese des la ea acasă pentru cină sau la alte evenimente. Şi ea fusese invitată la ei acasă. În plus, toată lumea ştia că erau logodiţi. Dacă nu se căsătoreau acum, contele avea să fie nevoit să explice de ce şi, la cum îl cunoştea, avea să i se pară stânjenitor. Probabil avea să inventeze o scuză care să nu aibă nimic de-a face cu adevărul, asta dacă scandalul putea fi controlat.

Şi Kimberly trebuia să îi spună despre asta? Fiind fiica lui, da, era sarcina ei. Lachlan sigur nu avea să o facă. Iar Winnifred cine ştie ce ar fi spus.

Kimberly avea ocazia să o facă acum, pentru că în uşă stătea contele şi o privea încruntat. Părea deja furios.

— E a patra oară când am venit aici ca să te văd, se plânse el. Ar fi trebuit să te închid în afurisita ta de cameră…

— Vrei ceva, tată?

— Da. Am venit să-ţi zic să-ţi strângi lucrurile. Plecăm azi de aici.

— Nu prea cred.

— Poftim?

— Tu poţi să pleci, bineînţeles, dar eu o să rămân, cel puţin până mă căsătoresc.

— Ai găsit atât de repede pe altcineva cu care să te căsătoreşti? Nu cred asta. Cine e?

— Nu e altcineva. O să mă căsătoresc cu scoţianul, aşa cum am stabilit.

— Îţi interzic!

— Da, ştiu, dar tot mă voi căsători cu el, răspunse ea calmă.

— Îmi sfidezi dorinţele. Nicio fiică de-a mea…

— Sunt singura ta fiică.

— Nu mai eşti. Eşti dezmoştenită. M-ai auzit?

— Da, ştiu şi asta. Acum, că am stabilit acest lucru…

Kimberly făcu o pauză, pentru că bărbatul se întorsese cu spatele.

Se părea că deja era moartă pentru el. Nu mai exista, aşa că nu merita niciun rămas-bun. Avea de gând să plece, pur şi simplu.

Tânăra îşi pierdu calmul.

— Opreşte-te! Nu ştiu de ce ar trebui să-mi bat capul cu asta. Nu contează dacă te căsătoreşti cu Winnifred sau…

Bărbatul se întoarse spre ea şi zise:

— Ai al naibii de mare dreptate, chiar nu contează pentru tine – acum.

— Niciodată nu a contat. Sau n-ai observat că nu mă interesează viaţa ta? Dar nu despre asta e vorba. Ce voiam să-ţi spun e că văduva are probleme şi că e posibil să ajungă la…

— Ce mama naibii vrei să spui?

— Dacă nu o să mă mai întrerupi, o să-ţi explic. Vezi tu, acum câţiva ani, a furat mulţi bani şi bijuterii de la fiul ei vitreg, peste o sută de mii de lire, precum şi o avere în bijuterii. Nu avea niciun drept s-o facă, fiindcă era moştenirea lui, însă a dispărut cu ea. Faptul că ai adus-o

aici i-a permis lui s-o găsească, în sfârşit. Poate o să vrea să-ţi mulţumească pentru asta, deşi mă îndoiesc, din moment ce e vorba despre Lachlan MacGregor.

Kimberly reuşi să-l surprindă, însă numai pentru o clipă, după care bărbatul îşi mască uimirea şi întrebă:

— Ce fel de farsă vrei să-mi faci, fato? Chiar te aştepţi să cred prostiile astea?

— Nu mă interesează dacă mă crezi sau nu. Dar m-am gândit că, din moment ce voiai să te căsătoreşti cu ea, ai dreptul să ştii că e posibil să fie trimisă la închisoare.

— Nu există nicio infracţiune! Şi refuz să ascult…

— Tată, ea a recunoscut totul. A recunoscut şi că a cheltuit banii. Mai are majoritatea bijuteriilor, iar acestea îi vor fi date lui Lachlan, laolaltă cu casa ei, dar am îndoieli că va fi mulţumit doar cu asta. Vorbim despre prea mulţi bani ca să lase lucrurile nerezolvate. Era toată averea lui. Dar încă nu e hotărât, deci poate vrei să vorbeşti cu el despre asta. Să vorbeşti şi cu ea, pentru că nu mă aştept să mă crezi pe mine.

Bărbatul rămăsese locului uluit, privind podeaua. Kimberly înţelegea perfect sentimentul. După aproape un minut, tatăl ei, în continuare şocat, spuse:

— Cum a putut să facă un lucru atât de stupid?

Era unul dintre cele mai normale lucruri pe care îl auzise spunând vreodată. Chiar o emoţionă şi o făcu să-i fie milă de el. Aşa că nu avea de gând să-i spună că se logodise cu o toantă, căci ăsta ar fi fost răspunsul ei în alte condiţii. În schimb, îi spuse cu diplomaţie:

— A avut motivele ei, deşi acestea nu scuză ce a făcut. Sunt sigură că o să-ţi povestească. De fapt, probabil are nevoie de un umăr pe care să plângă acum.

El reveni la atitudinea ce-l caracteriza. Însă roşi, pentru că fiica lui fusese martoră la momentul lui de vulnerabilitate.

— Cât de hotărât e scoţianul ca Winnie să fie arestată?

Kimberly clipi. Aproape râse. Niciodată nu ar fi crezut că avea să fie într-o poziţie de negociere cu tatăl ei, însă

asta era situaţia acum. Deci încă voia să se căsătorească cu văduva? Ca să vezi!

Capitolul 41

Îi luă lui Kimberly peste o oră ca să-l găsească pe Lachlan, însă asta numai pentru că scoţianul nu stătea într-un singur loc destul cât să fie găsit. Pur şi simplu, se plimba pe moşie. În cele din urmă, îl găsi pe drumul care ducea către lac.

Probabil nu stătea acolo de mult. Rafalele reci de vânt care veneau dinspre apă îl alungaseră, pentru că nu se îmbrăcase destul de gros pentru vremea de afară. Îşi ţinea mâinile în buzunare, avea obrajii roşii şi dinţii îi clănţăneau. Dar tot îi zâmbi cald când o văzu.

— Drăguţo, ţi se face milă de mine un pic? întrebă el direct.

— De ce întrebi? spuse ea când ajunse lângă el.

— Am nevoie de puţină căldură.

Când spuse asta, mâinile îi alunecară pe sub haina ei şi în jurul ei, trăgând-o la pieptul lui. Kimberly tremură când îi simţi mâinile reci pe spate. Îl auzi râzând.

— E groaznic, nu?

— Nu, spuse ea, uşor îmbujorată. A fost doar pentru o secundă. Dar nu o să te încălzească aşa cum trebuie. Ai nevoie de un foc şi…

— Ai fi surprinsă, îi şopti la ureche, cât de repede poţi să mă încălzeşti.

Ea tremură din nou, însă amândoi ştiură că, de data asta, nu era din cauza frigului. Apoi, nasul lui rece îi atinse obrazul, şi ea fu şocată. Ea tremură şi se dădu înapoi. Lachlan râse. La fel şi ea, pentru că râsetul lui era contagios.

Când el se opri, oftă dramatic şi spuse:

— Foarte bine, cred că va trebui să mă mulţumesc cu un foc pentru a mă încălzi, pentru moment.

— Ar fi trebuit să te îmbraci mai gros, îi atrase ea atenţia când îl luă de braţ ca să se îndrepte spre casă.

— Nu, asta e vreme blândă faţă de ce avem în Scoţia.

— De acord, e mult mai frig şi în Northumberland, dar de când eşti afară?

— De când te-am lăsat pe tine.

— Eşti norocos dacă nu te ia răceala.

— Din câte îmi amintesc, îţi datorez o răceală.

Zâmbetul lui, plin de subînţeles, o făcu să roşească din nou. Şi ea îşi amintea că scoţianul răcise după ce o sărutase. Ca să îşi distragă atenţia de la asta, se gândi la motivul pentru care îl căutase.

— Am vorbit cu tatăl meu, spuse ea brusc.

El se opri ca să o ia în braţe şi o surprinse cu compasiunea lui.

— Îmi pare rău, drăguţo. A fost dureros să îl tai din viaţa ta?

— Nu, dar…

El o întrerupse, pe un ton blând:

— Nu trebuie să te prefaci de dragul meu.

— Lachlan, serios, nu am avut niciodată genul acela de relaţie cu el. Nu mă deranjează dacă nu o să-l mai văd deloc şi sunt sigură că şi el ar spune acelaşi lucru. Dar nu m-a dezmoştenit. De fapt, a făcut-o, dar apoi s-a răzgândit.

— Şi-a dat seama că scandalul i-ar afecta mai mult reputaţia, nu? Speram că o să-şi dea seama de asta, de dragul tău.

Ea zâmbi.

— Poate, dar răul a fost deja făcut, şi e prea târziu ca să îl corecteze. Un lucru pe care l-am observat de-a lungul anilor e că, atunci când e furios, ceea ce se întâmplă destul de des, nu gândeşte lucrurile până la capăt. Aşa că nu e preocupat de consecinţe.

El îi dădu drumul, simţindu-se confuz.

— Deci ai reuşit să îl convingi să nu facă asta?

— Mai degrabă aş spune că am negociat.

— Şi ce anume ai avut de partea ta, de ai putut negocia?

— Pe tine.

Kimberly râse când văzu expresia uimită a lui Lachlan şi se hotărî să îl tachineze puţin. Îl luă de braţ şi încercă să îl tragă pe drum. Asta funcţionă doar trei paşi, până când el se opri şi ea nu mai putu să-l mişte.

— Doar nu crezi că o să scapi fără să-mi explici, nu?

— Poate… De fapt, acum că ai pomenit…

El aşteptă nerăbdător, dar, cum ea nu mai spuse nimic, ci doar îl privi cu ochii mari, el păru din nou surprins. Însă zâmbetul o dădu de gol, şi, după o clipă, el clătină din cap, iar zâmbetul lui anunţă răzbunare. Aşa că, atunci când scoţianul se întinse după ea, tânăra, înţelegând că avea probleme, îşi ridică fusta şi o luă la fugă. Era absurd să creadă că putea să menţină distanţa mai mult de câteva clipe. Nu se aşteptase totuşi să ajungă pe jos, întinsă peste el în cel mai nedemn mod posibil, cu el râzând.

— Eşti nebun, îl certă ea, încercând să se ridice, însă el nu o lăsă. Nu suntem copii, să ştii.

— Drăguţo, când o să fiu prea bătrân ca să mă mai joc, o să folosesc un baston şi o să-mi număr firele de păr din cap. Deşi poate nici atunci nu o să mă opresc din joaca cu tine.

Ea îl privi încruntată, dar nu reuşi să-şi menţină expresia mai mult de câteva secunde, nu când el arăta ca un copilandru şi era mulţumit de sine. În plus, ce spusese era mai degrabă încântător dacă era privit într-un context senzual. Era sigură că aşa şi dorise el să sune, din moment ce lucrurile de natură sexuală erau mereu în mintea lui. Aşa că tânăra roşi din nou, iar, când el văzu asta, o sărută. Un lucru duse la altul, şi, înainte să-şi dea seama, mâna lui era sub fusta ei, răceala mâinii pe coapsele ei contrastând cu căldura buzelor sale şi provocându-i fiori de plăcere şi de frig. Apoi, el o privi iritat.

— Trebuie să recunosc, acesta nu e un joc de jucat afară, în toiul iernii.

— Ca să nu mai spun că ar putea apărea oricine, comentă ea.

— Asta nu m-ar deranja…

— M-ar deranja pe mine…

— Nu pentru mult timp, drăguţo. Îţi promit că o să te obişnuieşti repede cu asta odată ce vii acasă cu mine.

Ea roşi din nou. Spera că avea să se înveţe cu aluziile lui sexuale, ca să nu mai pară că fusese arsă de soare de fiecare dată când era în preajma lui mai mult de câteva minute.

— Înainte să te las să te ridici, spuse el serios, o să-mi spui ce s-a întâmplat cu tatăl tău. Sau ai uitat de ce ai ajuns aici jos în primul rând?

Chiar uitase. Însă Lachlan reuşea mereu să o facă să uite de toate şi de toţi când o lua în braţe şi…

— Ei bine?

— Ei bine, i-am zis despre mica problemă a lui Winnifred, spuse ea.

— *Mica* problemă?

Ea oftă.

— Foarte bine, marea problemă. Şi i-am sugerat că, dacă încă vrea să se căsătorească cu ea, va trebui să restituie o parte din datoria ei. Şi atunci ai putea, *poate,* să fii convins să renunţi la acuzaţii.

El se rostogoli pentru a se ridica, aşezând-o lângă el, şi întrebă:

— Cât de tare a râs?

— Nu a râs. O să-ţi dea jumătate din bani, iar eu o să acopăr diferenţa.

— A, da, serios? Şi asta o să compenseze pentru toate grijile şi lipsurile pe care ea… Stai, cum adică o să acoperi tu diferenţa? Ai banii tăi?

— Da.

El zâmbi dintr-odată.

— Da?

Fu atât de plăcut surprins, că ea nu se putu abţine şi râse.

— Da, am.

— Şi mie când aveai de gând să-mi spui?

— Probabil, după ce ne căsătoream. Dar, cum ziceam, el o să-ţi dea jumătate din bani. Încă vrea să se însoare cu

ea. De asemenea, ca imbold, dacă eşti de acord să renunţi la acuzaţii, a acceptat şi să nu mă dezmoştenească, măcar oficial, dacă mă mărit cu tine. Dar nu a dat înapoi în ceea ce priveşte zestrea, tot refuză să o dea unui scoţian. Apoi, Kimberly râse.

— Ce?

— Nu am vrut să-i spun asta, dar funcţionează cam la fel. Ce o să-ţi dea ţie e cam acelaşi lucru cu zestrea mea. O să se enerveze când o să-şi dea seama de asta. Aşadar, ce crezi? Ţi se pare o ofertă acceptabilă?

Lachlan căzu pe gânduri.

— Nu ştiu, drăguţo. Va trebui să mă gândesc mai bine.

— Nu ai la ce să… Ai de gând să-l faci să aştepte, nu?

Ochii lui se măriră – rezultatul unei inocenţe prefăcute.

— De ce aş face aşa ceva? Doar pentru că bărbatul mă urăşte şi nu vrea să mă căsătoresc cu singura lui fată? Doar pentru că e rău şi cu un temperament vulcanic şi merită să fiarbă puţin?

O auzise pe Megan spunând asta atât de des, încât cuvântul ieşi automat:

— Absolut.

Lachlan râse.

— Îmi place că ai impresia că mă cunoşti atât de bine, dar, în cazul acesta, ei bine, în cazul acesta… chiar mă cunoşti.

Capitolul 42

Kimberly nu credea neapărat că era o idee bună să-l facă să aştepte pe tatăl ei, dar era de acord că Winnifred trebuia să fie lăsată să aştepte. Dacă Lachlan decidea în favoarea lor, lua banii şi bijuteriile înapoiate şi lăsa lucrurile aşa, fapt în privinţa căruia Kimberly nu avea nicio îndoială că avea să se întâmple, atunci văduva urma să scape

nepedepsită pentru jaf.

Faptul că o făcea să aştepte, în timp ce era închisă în camera ei, era singura pedeapsă pe care urma să o primească pentru ce făcuse. Era puţin având în vedere toate greutăţile pe care le provocase clanului MacGregor, dar tot era mai bine decât nimic.

Însă tatăl ei nu suporta prea bine aşteptarea. Avea o atitudine morocănoasă, ceea ce însemna că era foarte incomod să te afli în preajma lui. Din fericire, majoritatea timpului stătea în camera lui sau în camera văduvei, aşa că ceilalţi nu sufereau prea des din cauza stării lui.

Kimberly nu îl întrebase pe Lachlan, dar bănuia că acesta avea să-şi anunţe decizia după ce se căsătoreau. Asta avea să fie o sfidare mai mare la adresa tatălui ei. Era convinsă că Cecil ar fi preferat să plece înainte ca ea să îi încalce public dorinţele.

Bineînţeles că nu urma să participe la ceremonie. Acest lucru ar fi fost stânjenitor pentru Kimberly, însă numai dacă s-ar fi aşteptat ca el să apară. Dar nu o făcuse, deci nu îi păsa de asta. Atât timp cât Lachlan era acolo…

Crăciunul era aproape, iar Megan sugerase să se bucure mai întâi de sărbătoare, şi abia apoi să aibă loc nunta. Iar când ducesa făcea o sugestie, toată lumea era de acord.

Lui Kimberly nu i se păru nimic în neregulă cu acel aranjament. Oricum, avea multe de făcut, cumpărături, scrisori dificile către prietenii apropiaţi din Northumberland, în care să le explice de ce nu avea să se întoarcă. Şi o scrisoare lungă şi detaliată către menajera familiei Richards, în care o instruia să îi împacheteze toate bunurile şi să i le trimită în Scoţia.

Cele mai importante lucruri erau obiectele de mobilier care îi aparţinuseră mamei sale, anumite piese care deveniseră accesorii permanente în casă după atâţia ani. Cum ar fi tabloul imens care atârna deasupra căminului din salon, decoraţiunile antice din sala de mese, ceasul care fusese în familia mamei sale de la mijlocul anilor 1700.

Aceste lucruri nu însemnau nimic pentru tatăl ei, însă

erau comori pentru ea, şi era dispusă să lupte pentru ele. Nu fu însă necesar. Când îi dădu tatălui ei o listă cu lucrurile pe care le voia, acesta încuviinţă şi se întoarse la ce făcea, ignorând-o. Exact aşa o tratase toată viaţa.

Crăciunul veni mult prea repede şi se dovedi a fi o zi festivă şi una dintre cele mai plăcute sărbători pe care le trăise Kimberly vreodată. Cumpărase câte ceva pentru fiecare membru al familiei St. James şi îi dădu tatălui ei o cutie cu trabucurile lui preferate. El nu îi dăduse niciodată un cadou. Mama ei obişnuia să îi spună că darurile pe care le primea erau de la amândoi, dar, odată ce Kimberly crescuse şi aflase mai multe, nu se mai prefăcuse.

Se aşteptase să nu primească nimic de la el în acea zi, aşa că nu o deranjă. De fapt, nimic nu putea strica acea zi pentru ea, datorită lui Lachlan, care o tachina întruna şi o prindea sub vâsc atât de des, că toată lumea glumea pe seama lor. Chiar mai minunat era că amândoi avuseseră ideea să îşi dea cadouri amuzante.

Lachlan izbucni în râs când ea îi înmână un baston, amintindu-şi ziua în care pomenise de unul. Iar el o avertiză:

— O să te bat cu el dacă încerci să-mi numeri firele de păr rămase înainte să am măcar… treizeci de ani.

Ea îi studie părul des şi replică serioasă:

— O să cadă aşa repede? Ei bine, există peruci, şi o să ţi-o aranjez pe a ta de fiecare dată când alunecă. Fac multă mizerie când cad în supă. Mâncaţi supă în Scoţia?

— Nu, dar servim foarte des englezi impertinenţi la cină.

Ea nu-şi putu menţine expresia serioasă şi râse.

— Nu o să am gust bun, te asigur.

— Draga mea, asta e o minciună. Ştiu deja ce gust ai.

Şi îi demonstră asta ducând-o sub vâsc şi sărutând-o repede şi de multe ori, ceea ce o făcu să râdă înainte ca el să termine. Duchy îi privea de lângă noul set cu articole de papetărie şi spuse:

— Dumnezeule, ar trebui să fie o lege împotriva unor asemenea zgomote. Dev, băiatul meu, arată-i cum se face

treaba, bine?

Ducele o trase pe Megan, care protesta, dar zâmbea, sub vâsc, să li se alăture, iar, în scurt timp, toată lumea râdea, pentru că ei, bineînţeles, nu scoaseră niciun sunet şi nu păreau a avea de gând să se oprească.

Peste puţin timp, Lachlan îi dădu cadou o umbrelă, pe care o ţinuse ascunsă în haina lui. Kimberly pricepu umorul din cadou şi spuse, cu un uşor zâmbet pe buze:

— Cât de curajos din partea ta!

— Pentru tine, drăguţo, o să înfrunt orice, spuse el, iar Kimberly ar fi putut jura că nu glumea deloc.

Ea îi zâmbi. Scoţianul avea talentul fermecător de a spune toate lucrurile potrivite. Pe de altă parte, mai spunea şi toate lucrurile greşite, lucruri senzuale şi sexuale, care nu erau potrivite pentru urechile ei – *încă* – şi o făceau să roşească.

Ea îi cumpărase şi o pereche de butoni cu diamante care îi aduseră un alt sărut, de data asta fără vâsc. Însă, la sfârşitul zilei, el o surprinse cu un alt cadou, unul la care nu se aşteptase. Era într-o cutie mică şi, în timp ce ea o deschise, el zise:

— L-am cumpărat înainte să apară tatăl tău.

După ce deschise cutia, dezvăluind un inel de logodnă, Kimberly îşi dădu seama de ce îi spusese el acea informaţie. Era modul lui de a-şi cere scuze pentru că bijuteria era una simplă. Chiar şi aşa, era un smarald de calitate, şi ea ştia că el nu avea bani ca să-l cumpere, aşa că îl întrebă:

— Cum?

El ridică din umeri.

— Mi-am vândut calul. Oricum, nu sunt eu mare călăreţ, deci nu o să-i duc dorul. Poate o să-i accept pe cei trei pe care ducele a încercat să mi-i dea, doar ca să ajungem acasă.

Dintr-un motiv ridicol. Kimberly fu emoţionată până la lacrimi. Nu trebuia să facă aşa ceva. Ar fi putut aştepta până îşi permitea. Ea ar fi înţeles. Îi cunoştea situaţia. Faptul că el îi luase totuşi inelul, doar pentru că voia ca ea

să îl aibă înainte de nuntă, cum era tradiţia, făcea gestul şi mai dulce, iar ea avea să preţuiască acel inel mai mult decât orice altă bijuterie pe care o avea.

Ca să nu plângă şi să nu se facă de râs, se legă de ce spusese el mai devreme, că avea să accepte cei trei cai de la Devlin, şi îi spuse:

— Am făcut asta deja.

— Ce anume?

— I-am acceptat. Sunt o investiţie bună. Mă pricep la lucruri de genul acesta.

— Serios? spuse el pe un ton sceptic, până când observă că zâmbetul ei era încrezut. Poate chiar te pricepi, şi, Doamne, mă bucur să aud asta, drăguţo. Clanul MacGregor nu a avut mult noroc în sfera asta. Cred că era momentul.

Capitolul 43

În după-amiaza următoare, Kimberly era cu doamna Canterby, când una dintre servitoare o căută.

Una dintre noile ei rochii fusese transformată pentru nuntă. Era sigură că aşa o şi gândise croitoreasa când o făcuse. Nu avusese nevoie decât de câteva modificări şi ornamente ca să devină perfectă pentru această ocazie. La asta lucrase femeia în ultima săptămână. Kimberly era acolo pentru proba finală şi aprobare. Dar nu putuse găsi niciun defect la modificările doamnei Canterby, ale cărei gusturi erau subtile şi elegante.

Servitoarea care o căută ceru să vorbească în privat cu ea. Când ieşiră pe hol, începu să-i şoptească:

— Eu curăţ camera tatălui dumneavoastră şi mereu mă bucur când nu e şi el acolo, dar azi era în cameră şi nu m-a lăsat să intru, nici măcar nu mi-a răspuns când am bătut. Dar ştiu că e acolo, pentru că am auzit plânsete de partea cealaltă a uşii.

— Plânsete?

— Da, doamnă.

— *Plânsete?*

— Da, doamnă, repetă fata, încuviinţând din cap, de parcă asta ar fi ajutat-o pe Kimberly să nu mai aibă îndoieli.

Nu avu acest efect. Kimberly nu putea crede aşa ceva până nu vedea cu ochii ei. Ce prostii! Probabil o pisică intrase la el în cameră, şi acum voia să iasă. Probabil tatăl ei nici măcar nu era în cameră, iar fata nu ştia să facă diferenţa dintre mieunatul unei pisici şi plânsul unui om.

Oftă.

— Foarte bine, o să mă duc să văd ce s-a întâmplat după ce mă schimb, îi spuse fetei. Mulţumesc că mi-ai spus despre asta.

Kimberly nu se grăbi. Toată situaţia era prea absurdă. Când plecă de la doamna Canterby, era aproape hotărâtă să nu-şi bată capul cu asta. Camera tatălui ei era în altă aripă a casei, şi avea ceva de mers până acolo. Ar fi o pierdere de timp. Dar nu putea lăsa acolo pisica aia care părea disperată să iasă.

Aşa că se îndreptă spre camera tatălui ei, dar, când ajunse acolo, nu auzi niciun zgomot dinăuntru. Bătu uşor, însă tot nimic. Apoi, deschise uşa uşor, aşteptându-se ca o pisică să ţâşnească pe lângă picioarele ei. Nu se întâmplă asta. Aşa că deschise uşa mai mult şi îl văzu pe tatăl ei stând pe scaun, cu o mână peste ochi.

Purta un halat, ca şi cum nu s-ar fi îmbrăcat de când se trezise. Fu surprinsă, după care puţin îngrijorată. Dacă chiar plânsese, lucru imposibil de crezut de altfel, dar…

— Eşti bine? întrebă ea.

Vocea lui o şocă. Mâna îi căzu şi dezvălui nişte ochi înroşiţi, dar fără lacrimi. Dar poate fuseseră. Poate el tocmai le şterse.

— Bine? Sigur. De ce nu aş fi bine?

Kimberly clipi. Cuvintele acelea fură bălmăjite. Apoi, observă sticlele aproape goale de băutură de pe masa de lângă el.

Era beat. Incredibil. Cecil Richards nu bea niciodată în exces, dimpotrivă. Doar un pahar de vin seara la cină şi

atât. Un pahar de tărie când mergea la petreceri.

Nu îl văzuse niciodată în starea asta. Se îndoia că altcineva îl văzuse. Era o experienţă unică şi neaşteptată, dar interesantă. Prea interesantă ca să nu întrebe:

— De ce bei după-amiaza?

— Asta fac?

— Cred că da.

— Atunci, asta fac. De ce nu aş bea, când nemernicul ăla cu care ai de gând să te măriţi nu pare să se hotărască odată?

Deci asta era? Aşteptarea îl împinsese dincolo de limită. Însă un răspuns tipic din partea tatălui ei ar fi fost o ceartă, nu aşa ceva. Doar dacă nu cumva era îngrijorat din pricina lui Lachlan.

— Îmi aminteşte de Ian, mormăi el.

— Ce anume? întrebă ea, crezând că se referea la nehotărârea lui Lachlan.

— Băutul. Nici el nu rezista, beţivanul.

— Cine e Ian?

Bărbatul se întinse după sticlă, o rată şi uită repede de ea în vreme ce răspunse:

— Prietenul meu cel mai bun, sau cel puţin a fost, nemernicul. Tu nu îl ştii, fato. Nu merită să îl ştii, aşa că fii recunoscătoare pentru asta.

Prietenul lui cel mai bun? Nu ştiuse că tatăl ei avusese prieteni apropiaţi, în afară de Thomas, tatăl lui Maurice, cu care avusese mai degrabă o relaţie de afaceri. Atitudinea lui tăioasă îndepărta oamenii, ţinându-i la distanţă. Deci pe acest Ian îl cunoscuse probabil cu mult timp în urmă. Poate în acea perioadă avea şi o fire mai plăcută, dacă se preocupa de lucruri precum prieteniile. Se părea că moartea adevăratei lui iubiri îl făcuse să devină dificil, iar acest lucru se întâmplase înainte de naşterea lui Kimberly.

Însă curiozitatea ei fusese satisfăcută; aflase de ce tatăl ei băuse. Nu era curioasă în legătură cu trecutul lui. De fapt, se întreba cum să îi sugereze delicat să se ducă la culcare şi să doarmă, ca să-şi revină, pentru că nu se simţea confortabil să îl lase aşa.

— Ce făcea Ian când bea prea mult? întrebă ea, sperând să ajungă la rezultatul pe care îl dorea. Dormea?

Bărbatul nu pricepu aluzia. De fapt, era cel mai rău lucru pe care l-ar fi putut spune vreodată. Tatăl ei se înroşi la faţă, semn că urma să izbucnească. Având în vedere actuala lui stare, situaţia putea degenera. Kimberly se pregătea să facă un pas în spate către uşă, când bărbatul explodă:

— Ce a făcut? Ce a făcut? Mi-a furat-o pe Ellie, asta a făcut. Şi a ucis-o! Să ardă în iad când ajunge acolo.

Dumnezeule, nu mai auzise niciodată povestea asta. Ştia doar că femeia fusese ucisă de un scoţian, motiv pentru care Cecil îi ura pe toţi. Însă toată lumea spunea că fusese un accident. Ucisă de un scoţian…?

— Ian era scoţian? Vrei să spui că ai fost prieten la cataramă cu un scoţian?

El o privi.

— S-a întâmplat acum mult timp, dar, da, am fost destul de naiv cât să fac greşeala asta în tinereţe. Niciodată nu am regretat ceva mai mult şi niciodată nu o să mai fac greşeala de a mă încrede într-un scoţian.

— Nu înţeleg. De ce ar fura-o, dacă era prietenul tău?

— Pentru că şi el o iubea şi a ţinut asta secret, nu mi-a spus decât după ce ea a murit. Am vrut să-l omor. Ar fi trebuit s-o fac. Mereu am regretat că nu am făcut asta.

Kimberly nu auzise niciodată ce se întâmplase, decât frânturi de poveste, de obicei când tatăl ei era nervos pe mama ei şi îi arunca în faţă că ea fusese a doua lui alegere. Se întrebă dacă acum avea să îi spună totul.

— Cum a murit? întrebă ea.

— Ian MacFearson era beat, de asta a murit. Niciodată nu ar fi avut tupeul să fugă cu ea dacă ar fi fost treaz. A furat-o noaptea şi a fugit cu ea peste graniţă. Ellie a căzut de pe cal şi a murit imediat. Nu am nicio îndoială că ea a sărit, pentru că nu ar fi suportat să fie dezonorată de escrocul ăla. El susţine că a fost un accident, că ea a căzut când s-a împiedicat calul şi şi-a rupt piciorul. Al naibii mincinos, încerca să dea vina pe altcineva!

— Dacă şi el a iubit-o, cum i-a suportat moartea? Probabil a fost la fel de devastat ca tine.

— A dat vina pe mine. Altfel, de ce ar fi vrut să se răzbune?

— Să se răzbune?

— Da. Încă aveam nevoie de o soţie. Nu am văzut niciun motiv să mai aştept, pentru că oricum nu credeam că aveam să mai iubesc vreodată. Aşa că am ales-o pe mama ta. Iar Ian a aşteptat până ne-am logodit, după care a început s-o seducă pe Melissa. Voia să simt cum era să iubesc o femeie care iubea pe altcineva. Asta a fost răzbunarea lui, pentru că Ellie mă iubise pe mine, nu pe el. Şi a funcţionat. Nu am nicio îndoială că Melissa l-a iubit până în ziua când a murit.

Oare era adevărat? Kimberly bănuise că între părinţii ei nu fusese iubire, ştia că nu fuseseră apropiaţi, asta văzuse de mică. Pur şi simplu, locuiau în aceeaşi casă, mergeau la aceleaşi evenimente, însă foarte rar vorbeau unul cu altul. Oare mama ei chiar iubise pe altcineva?

Apoi, Cecil râse, un sunet urât şi arogant.

— Dar el a fost cel în pierdere, pentru că oricum nu am iubit-o. M-am căsătorit cu ea numai pentru că aveam nevoie de o soţie; nu îmi păsa cine era. El s-a mutat înapoi în Scoţia, înainte să îi spun că eforturile lui fuseseră în zadar. Şi tot eu am râs la urmă şi mai bine, pentru că fraierul nici nu a bănuit că te-a lăsat pe tine în urmă.

Kimberly rămase ţintuită şi nici nu mai respiră.

— Cum adică m-a lăsat în urmă?

Cecil clipi, surprins de întrebarea ei. Dar apoi ridică din umeri şi spuse:

— Oricum o s-o iei pe drumul tău şi eşti destul de naivă cât să te căsătoreşti cu scoţianul ăla, deci nu ai de ce să nu ştii adevărul.

— *Ce* adevăr?

— Nu eşti a mea, fato. Eşti a lui, aveţi aceiaşi ochi, acelaşi păr, aceeaşi gură, acelaşi zâmbet. Nu-ţi suport zâmbetul, pentru că îmi aminteşte de el. Mama ta a recunoscut asta, ba chiar a fost mândră. Dar eu te-am

recunoscut ca fiind a mea. Nu aveam ce altceva să fac. Şi, oricum, nu îmi păsa; nu mă aşteptam să am un moştenitor de la ea, din moment ce nu o puteam atinge pentru că ştiam că îl iubea pe Ian. Nu am putut nici să divorţez de ea, oricât aş fi vrut să fac asta mai târziu. Din cauza scandalului. Aşa că am rămas cu ea şi cu tine.

Kimberly clătină din cap, atât de şocată că abia mai putea vorbi.

— Nu e adevărat. Mama mi-ar fi spus.

— Când eu am pus-o să jure că n-avea s-o facă? Nu fi proastă, fato. Promisiunea ei a fost singurul lucru care m-a oprit să vă dau afară pe amândouă şi să spun întregii lumi de ruşinea ei.

El nu era tatăl ei. Nu era tatăl ei. Nu era… Refrenul îi tot gonea prin minte, iar ea încerca să-l proceseze, după care înţelese că nu avea nicio legătură cu acel tiran. Iar nodul acela de vinovăţie pe care îl simţise mereu pentru că nu îl iubea se dizolvă imediat. Aproape zâmbi. De fapt, simţi nevoia să râdă.

Cecil nu era tatăl ei, şi era încântată de asta.

Şi nu spusese nimănui despre asta, până acum. Însă, la cum îl ştia, Kimberly avea îndoieli că promisiunea mamei ei îl făcuse să tacă. Probabil nu dorise ca lumea să afle că fusese înşelat.

— Mai trăieşte?

— Cine?

Bărbatul îşi rezemă capul pe spătarul scaunului şi închise ochii. Băutura îl prindea din urmă, însă Kimberly nu avea de gând să rămână fără un răspuns la acea întrebare.

— Ian MacFearson. Mai trăieşte?

Bărbatul încercă să-şi ţină ochii deschişi, după care o fixă cu privirea.

— Sper din suflet că nu. Sper că putrezeşte în iad.

— Dar nu ştii sigur?

— Te gândeşti să-l cauţi? Nu o să-ţi mulţumească pentru veste. Nu a iubit-o pe mama ta. Doar a sedus-o, crezând că astfel o să mă rănească pe mine. Deci de ce ar vrea să aibă de-a face cu tine?

Avea dreptate, fără doar şi poate. Dar, dacă bărbatul acela trăia, putea cel puţin să îl întâlnească. Nu trebuia să-i spună că era tatăl ei. Putea să păstreze secretul. Dar cel puţin avea să ştie cum e... Şi avea să regrete dacă bărbatul se dovedea drăguţ şi decent, adică aşa cum nu era Cecil Richards? Urma să vadă ce ar fi putut avea dacă ar fi avut un tată adevărat, care să o crească cu grijă?

Oftă. Nu, poate era mai bine să nu facă asta. Era de-ajuns să ştie că Cecil nu era tatăl ei.

Kimberly se întoarse către uşă, dar se opri, îl privi şi clătină din cap.

— Ar trebui să te bagi în pat şi să dormi. Probabil vei afla decizia pe care o aştepţi mâine şi... Făcu o pauză, aducându-şi aminte de ce venise acolo în primul rând. De ce ai plâns?

— Să plâng? Se ridică brusc, îmbujorat, şi începu să bombăne. Să plâng? Mai degrabă, râdeam. Mă gândeam să-i spus ticălosului aceluia după ce te ia de nevastă că s-a căsătorit cu o bastardă.

Era evident că minţea şi nu avea de gând să admită că făcea ceva atât de normal cum ar fi să plângă. Se gândi că băutura îl făcuse melancolic în privinţa iubirii lui pierdute, dar nu avea să ştie niciodată sigur. Însă nici nu îi păsa.

Cât privea ameninţarea lui, tânăra zâmbi.

— O să mă ocup eu de asta, ce zici? Cred că Lachlan o să fie fericit să afle că am sânge de scoţian în mine.

Capitolul 44

— A scris altă scrisoare, spuse Ranald, punând un plic pe biroul lui Lachlan.

— La fel ca restul? întrebă Lachlan.

— Da.

Lachlan oftă. Nessa nu primise prea bine vestea că se căsătorea. Plânsese, ţipase şi îl implorase să nu plece în Anglia să-şi caute o soţie. Refuzase să asculte când el îi spusese că nu avea să se însoare cu ea, că ar fi ca şi cum s-ar căsători cu propria soră. Ea jurase că avea să facă rost de banii de care aveau nevoie şi că avea să-l determine astfel să se răzgândească.

Apoi, îi scrisese după ce Lachlan era deja de vreo două săptămâni la Sherring Cross, iar de atunci de încă vreo şase ori. De fiecare dată, spunea acelaşi lucru: îl implora să se întoarcă acasă, spunând că făcuse rost de bani, fără a menţiona şi cum reuşise asta. Era o minciună, evident, o măsură disperată, pentru că avea impresia că încă îl iubea şi nu voia să îl piardă în favoarea altei femei. Nu avea cum să fi obţinut destui bani cât să aibă grijă de castel mai mult timp. Şi, chiar dacă ar fi fost aşa, asta nu i-ar fi schimbat lui planurile. El o găsise pe femeia pe care o voia. Dorise să se căsătorească cu ea chiar şi când credea că aceasta nu avea să primească zestre, atât de mult o dorea. Aşa că citise numai prima scrisoare de la Nessa şi fusese deranjat de ea, de faptul că tânăra refuza să renunţe la obsesia pentru el, aşa că le spuse verişorilor lui să citească ei celelalte scrisori trimise de ea, dacă avea să îi mai scrie. Asta şi făcuseră, oricât de stânjenitoare li se părea acea sarcină.

— Nu o să răspunzi nici la asta? întrebă Ranald curios, după ce Lachlan nici nu se uită la cea mai recentă scrisoare.

— Ce rost are, când mâine oricum plecăm spre casă? Poate, dacă o s-o vadă pe noua mea soţie, o să-şi dea seama că vorbeam serios. Nimic altceva nu a reuşit să o convingă.

— Nu o să-i placă deloc, îl avertiză Ranald.

— Nici nu mă aştept la asta, dar va trebui să se obişnuiască. Nu o să accept tensiuni în casa mea.

— Ba fix asta o să ai din plin, la cum o cunosc pe Nessa, spuse Ranald cu zâmbetul pe buze.

— Nu, o s-o accepte pe Kimber şi o să-mi ureze toate

cele bune, altfel n-are decât să meargă să locuiască cu unchiul ei la Hebrides.

*

În acea seară, Lachlan se întrebă dacă Kimberly aflase cumva despre Nessa şi despre problemele pe care le-ar putea provoca aceasta, căci viitoarea lui soţie părea foarte preocupată. Putea să-i fie distrasă atenţia şi pentru că se căsătoreau în dimineaţa următoare. Nervi, emoţii sau cum s-or mai numi. El nu simţea nimic de genul acesta, însă femeile priveau lucrurile diferit şi îşi făceau griji atunci când nu era cazul, aşa că o întrebă:

— Ce s-a întâmplat, draga mea? Dacă îmi spui că te-ai răzgândit, o să te târăsc în secunda asta până la Kregora, unde va trebui să trăim în păcat până când îţi va veni mintea la cap.

Ea îi zâmbi.

— Nu o să fie cazul. Pur şi simplu, m-am gândit, atâta tot.

— La ce?

În loc să îi răspundă, îl întrebă:

— Cunoşti pe cineva cu numele de Ian MacFearson?

— Dumnezeule, unde ai auzit numele acesta?

— Îl cunoşti?

— Nu. De fapt, da.

— Care din ele?

— Nu îl cunosc, Kimber, dar am auzit de el. Nu cred că e cineva în Scoţia care nu a auzit de Ian MacFearson. Unii chiar se întreabă dacă e real, căci poveştile despre el sunt atât de neobişnuite.

— Ce poveşti?

— Se spune că e unul dintre cei mai aprigi tâlhari din Scoţia. Unii spun că nu şi-a părăsit casa de când s-a întors acolo, acum mai bine de douăzeci de ani, că nu este decât un sihastru care a întors spatele vieţii. Alţii susţin că nu s-a căsătorit niciodată, dar că are atâţia copii bastarzi, că ai nevoie de ambele mâini ca să îi numeri, şi toţi sunt la fel de

răi ca el. Chiar se spune că încearcă să se omoare între ei, iar el îi încurajează.

— Glumeşti, nu? întrebă Kimberly, cu o expresie şocată.

— Nu, dar astea sunt numai poveşti. Cred că nimeni nu ştie exact cât adevăr e în toate astea. Însă mamele folosesc acest nume ca să îşi sperie copiii. Le spun că Ian MacFearson o să vină după ei dacă nu sunt cuminţi şi o să i-i dea de mâncare fiilor lui însetaţi după sânge. Îmi amintesc că, atunci când aveam cincisprezece ani, eu şi verişorii mei am mers să îi căutăm casă, să vedem cu ochii noştri dacă era real sau doar o legendă.

— Şi l-aţi găsit?

— Nu l-am văzut. Am găsit o casă despre care credeam că putea fi a lui, undeva în nordul ţării, cu copaci goi de jur-împrejur şi nori negri deasupra, dar nu ne-am apropiat. Un asemenea loc, care părea de-a dreptul malefic, nu făcea decât să susţină poveştile.

— Sau a dat naştere poveştilor, poate? sugeră ea, plină de speranţă.

— Poate, dar nu am vrut să aflu. Unde ai auzit numele acesta?

— La tata… La Cecil. Se pare că Ian MacFearson a mai adăugat un bastard pe listă. Pe mine.

El începu să râdă, însă, când văzu că ea deveni serioasă, mormăi:

— Nu glumeşti, nu?

— Nu, şi tu nu eşti prea încântat de asta, nu? Te deranjează că sunt un copil bastard?

El îi luă mâna şi i-o duse la buze.

— De ce m-ar deranja aşa ceva? Însă fiica lui Ian MacFearson… O să dureze ceva să mă obişnuiesc cu gândul acesta.

— Nici eu nu m-am obişnuit cu el.

— Vrei să spui că ţi-a zis asta abia azi? Cu o zi înainte să te căsătoreşti? Ce nemernic…

— Era beat. Nu cred că avea de gând să-mi spună vreodată, dar i-a scăpat, şi m-am bucurat. Niciodată nu s-a

purtat cu mine ca un tată; cel puţin vestea asta explică de ce. Mă gândeam că o să apreciezi asta totuşi, pentru că înseamnă că sunt pe jumătate scoţiană.

— Draga mea, nu mă interesează ce sânge îţi curge prin vene, deşi sângele scoţian e bun, spuse el cu un zâmbet. Mă bucur şi că ticălosul ăla nu e tatăl tău. Acum, pot să recunosc că mă temeam că vei ajunge ca el într-o bună zi.

— Nu-i adevărat, spuse ea zâmbind.

— Ba da. Eşti sigură că eşti singura fiică a lui MacFearson?

— Singura? Ai spus că are o mulţime de bastarzi.

— Da, aşa se zvoneşte, dar toţi sunt băieţi şi foarte puţini au aceeaşi mamă.

Ea roşi când auzi acest detaliu.

— Ca să-ţi răspund la întrebare, da, sunt destul de sigură, şi asta pentru că ştiu că Cecil nu a vrut să-mi spună. A mai zis şi că semăn cu scoţianul şi că până şi zâmbetul meu e ca al lui.

— Un tâlhar necruţător cu zâmbetul unui înger? spuse el sceptic.

— Nu cred că a fost mereu tâlhar. Dar doar Ian MacFearson ar putea confirma dacă sunt sau nu fiica lui. Dacă nu o cunoaşte pe mama sau pe Cecil, cu care se pare că a fost prieten acum mulţi ani, atunci totul e o minciună, nu?

— Da.

— În plus, e ceva ce Cecil nu ar vrea să se ştie, din moment ce m-a recunoscut ca fiind a lui în toţi aceşti ani. Ar fi o lovitură pentru mândria lui. Şi nu i-ar fi scăpat dacă nu s-ar fi îmbătat azi. Dar poate a plănuit totul, poate nu era cu adevărat beat şi a crezut că povestea te va convinge să nu te căsătoreşti cu mine.

— Persoanele cu un temperament ca al lui nu au de obicei răbdarea necesară pentru o asemenea înşelătorie, spuse Lachlan.

— Eu îl cred. Nu l-am crezut iniţial, pentru că a fost de-a dreptul şocant. Dar a explicat atât de multe lucruri

legate de felul în care s-a purtat cu mine şi cu mama. Şi, ca să fiu sinceră, vreau să fie adevărat. Nici nu-mi pasă dacă acest Ian MacFearson e un om de treabă. Atât timp cât contele nu e tatăl meu, nu-mi pasă cine e.

— Aproape că sunt de acord cu asta.

— Aproape?

— Dacă tatăl tău adevărat nu ar fi o legendă temută, da… Nu ai de gând să-l întâlneşti pe MacFearson, nu?

Lachlan păru atât de suspicios, că tânăra râse.

— După tot ce mi-ai spus? Nu prea cred.

Scoţianul respiră uşurat, însă o asigură repede:

— Nu e vorba că nu aş vrea să te duc să-l întâlneşti. Dacă asta îţi doreşti, asta o să facem. Dar mă gândesc că ar fi mai bine pentru tine să nu afli dacă poveştile sunt adevărate. Unele lucruri e mai bine să rămână necunoscute.

— În cazul de faţă, probabil ai dreptate. Apropo de necunoscut… sau de lucruri pe care nu le cunoşti încă… Nu cred că tatăl meu o să participe la ceremonia de dimineaţă, dar ducele a fost de acord să mă conducă.

Lachlan ridică dintr-o sprânceană.

— Serios? Apoi râse. Am refuzat ultimul lucru pe care mi l-a oferit, dar nu o să am nicio problemă să te accept pe tine, draga mea.

Capitolul 45

Kimberly plutea pe un nor de fericire pe care nu şi-l putea explica. Da, se căsătorea, şi ar fi trebuit să fie o experienţă plină de bucurie, doar că se căsătorea cu un bărbat care nu o iubea. Aşa că nu avea niciun motiv să fie ridicol de fericită.

Acum, stătea în faţa altarului, iar cel care urma să-i devină soţ în câteva minute stătea lângă ea. Umerii li se atingeau. Era atât de chipeş când ajunse lângă el, în costumul lui negru formal şi cu zâmbetul strălucitor, că o

lăsă fără aer.

Era aproape uşor să creadă că el chiar voia să se însoare cu ea, că nu făcea doar lucrul onorabil. Dar se gândea că, dacă voia să aibă pace în mariajul ei, trebuia să-şi suspende convingerile şi să se prefacă puţin. Pur şi simplu, să-l accepte ca bărbatul fermecător şi senzual care era.

Kimberly se simţea frumoasă. Rochia ei crem, cu trenă din dantelă albă, îi venea perfect. Iar noua ei servitoare, Jean, fusese probabil pregătită de servitoarea lui Megan, căci avea acelaşi talent pentru crearea unor coafuri flatante.

Megan o alesese personal pe fată şi i-o trimise lui Kimberly când auzise că Mary fusese concediată. Era tânără, avea o atitudine plăcută şi era dispusă să se mute în Scoţia cu Kimberly.

— Dacă te duci într-un loc nou, unde nimic nu ţi-e familiar, trebuie să ai propria servitoare, îi spusese Megan. Iar Jean o să-ţi fie loială, nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa asta.

Kimberly încercă să fie atentă la ceremonie, căci trebuia să dea nişte răspunsuri. La bine şi la rău… până când moartea ne va despărţi. Ce jurăminte solemne, serioase, în contrast cu fericirea soţului ei, care nu reuşi să nu zâmbească!

Când Lachlan îi luă mâna şi ea privi în jos, văzu că el nu îi puse pe deget numai o verighetă, ci şi un inel de logodnă magnific cu diamant, care se asorta cu verigheta. Era cea mai mare piatră pe care o văzuse vreodată, înconjurată de perle mici roz perfecte. Era una dintre bijuteriile MacGregor. Acestea îi fuseseră înapoiate cu o zi în urmă. Fu atât de uimită de inel, că aproape nu îl opri pe Lachlan când vru să i-l scoată pe cel cu smarald. Însă o făcu.

El o privi întrebător, pe punctul de a se încrunta, iar Kimberly îi şopti:

— Mie îmi place primul pe care mi l-ai dat, pe ăsta prefer să îl port, dacă nu te superi.

Lachlan zâmbi. Chiar dacă nu trebuia să o sărute, o făcu. Preotul trebui să tuşească de câteva ori înainte pentru ca Lachlan să se oprească. Când ceremonia se termină, o sărută din nou. Acum, erau căsătoriţi. Kimberly era atât de captivată de acest gând, că abia auzi felicitările care urmară. Peste puţin timp, plecau de la Sherring Cross.

Devlin le oferise una dintre trăsurile ducale pentru călătorie. Ba chiar le oferise un birjar şi călăreţi care să îi însoţească. Surprinse apoi pe toată lumea, inclusiv pe soţia lui, când îi spuse lui Lachlan că era bine-venit să îi viziteze din nou. Şi chiar vorbea serios. Bineînţeles că adăugă apoi cu un zâmbet:

— Dar nu prea des, da?

Acest lucru făcu plecarea mult mai plăcută. Kimberly abia îşi reţinu lacrimile când îşi luă rămas-bun de la Megan. Ducesa îi devenise cel mai apropiat prieten pe care îl avusese vreodată. Avea să-i fie dor de ea, dar promise să îi scrie. Iar Megan îi promise să îi viziteze în Scoţia la un moment dat.

Planul fusese să plece imediat după ceremonie. Aşa că tânăra se dusese de dimineaţă să îl vadă pe conte pentru ultima oară. Îl găsise abia trezit şi arţăgos. Iar Kimberly nu îşi pierduse vremea sperând la cuvinte frumoase de bun-rămas. Era incredibil că acea vizită nu îi stricase toată ziua. Dimpotrivă. Faptul că ştia că nu avea să îl mai vadă pe conte o făcea şi mai fericită.

— Nu mă aştept să participi la nunta mea, îi spusese. Ar fi o ipocrizie să o faci, şi tu nu eşti ipocrit.

— Nu, nu sunt, şi nici nu suport proştii, şi, dacă tot ai de gând să te căsătoreşti cu…

— Hai să nu deschidem subiectul acesta. O să mă căsătoresc cu el şi nu te afectează cu nimic asta, aşa că ţine-ţi părerea… îmi pare rău, nu am venit aici ca să mă cert cu tine.

— Fată nerecunoscătoare, bombănise el.

— Nu, nu sunt nerecunoscătoare. De fapt, chiar vreau să-ţi mulţumesc că ţi-ai împărţit casa cu mine în toţi aceşti ani, că m-ai hrănit şi m-ai îmbrăcat. Ar fi fost drăguţ dacă ai

fi oferit şi ceva din tine, dacă tot ai fost de acord să mă creşti, dar, la cât de mult mă urai, e de înţeles de ce nu ai făcut-o.

Se pare că atinsese un punct sensibil. El se înroşise şi spusese:

— Niciodată nu te-am urât, fato. L-am urât pe tatăl tău, iar tu îmi aminteşti prea mult de el.

— Acum, nu va mai trebui să-ţi faci griji pentru asta. Nu e niciun motiv pentru care să ne mai vedem vreodată. Aşa că îţi spun adio. Sper că o să fii fericit cu Winnifred.

— Deci nu o s-o pună sub acuzaţie? O să renunţe la toată treaba asta?

— A luat înapoi bijuteriile MacGregor şi actele casei lui Winnifred. Dacă faci un act pentru bancă şi i-l dai înainte să plecăm, atunci, da, o să renunţe la acuzaţii.

— Mulţumesc.

Kimberly fusese şocată să audă acele cuvinte din gura lui. Nu reuşise decât să încuviinţeze din cap şi să se întoarcă. Dar mai avea o întrebare care ardea să fie pusă, şi numai el putea să îi răspundă. Aşa că se oprise în uşă şi îl privise pe bărbatul pe care timp de douăzeci şi unu de ani îl considerase tată. Dar nu fusese niciodată un tată pentru ea sau un soţ adevărat pentru mama ei. Voia să ştie, avea nevoie să ştie de ce acceptase mama ei asta. Aşa că îl întrebase:

— De ce nu te-a părăsit? Avea banii s-o facă. De ce a rămas, când a fost atât de nefericită cu tine?

El o privise încruntat, dar îi răspunsese:

— Pentru că a fost crescută să facă ce trebuie făcut. Spre deosebire de tine, ea şi-a ascultat mereu părinţii, indiferent de situaţie. I s-a spus să se căsătorească cu mine, şi asta a făcut. Şi s-a bucurat cum a putut, aşa cum era potrivit.

— S-a bucurat cum a putut? întrebase ea neîncrezătoare. S-a simţit mizerabil în toţi acei ani, iar tu spui c-a făcut-o pentru că era lucrul corect?

Bărbatul roşise din nou. Nu voise să spună mai multe, dar totuşi o făcuse:

— A stat şi pentru tine. Nu a vrut să fii considerată un copil bastard. Ştia că, dacă pleca, nu aveam să-i păstrez secretul.

Kimberly încuviinţase din cap.

— Chiar ai păcălit-o, nu-i aşa?

— Ce naiba vrei să spui?

— Tu te simţeai mizerabil, aşa că şi ea trebuia să se simtă mizerabil. Asta era, nu?

— Aş fi…

— Ba nu, nu ai fi făcut asta. Aşa cum nu o să spui nimănui acum că nu sunt fiica ta. Pentru că de cine se râde într-o asemenea situaţie: de nevasta care a călcat strâmb sau de soţul care a fost destul de fraier cât să lase să se întâmple aşa ceva? Iar tu niciodată nu o să recunoşti că ai fost un fraier. Amândoi ştim asta. Aş fi vrut ca şi mama să ştie. De fapt, aş fi vrut ca tu să o fi dat afară când ai aflat. Ar fi fost mult, mult mai fericită dacă ai fi făcut asta. Ştiu că şi eu aş fi fost.

— Eşti o proastă dacă crezi asta, fato. O femeie singură, cu un copil bastard, este izolată de restul lumii. Mama ta avea prea multă mândrie ca să suporte asta. Scandalul ar fi distrus-o. Cel puţin, cu mine, îşi putea ţine capul ridicat şi locul în societate, şi era recunoscătoare pentru asta. Şi nu s-a simţit complet mizerabil. Te-a avut pe tine. A avut grijă de tine. Dar eu ce-am avut? Nimic.

— M-ai fi putut avea pe mine. Ai fi putut să-ţi deschizi inima, şi te-aş fi iubit. Dar am uitat că îţi aminteam de el.

— Crezi că eu nu am regrete? zisese el ţâfnos. Am.

— Atunci, îmi pare rău. Îmi pare rău pentru toţi trei, dar cel mai mult pentru mama. Nu o să aibă o a doua şansă la fericire, dar noi doi vom avea.

— Nu şi dacă te căsătoreşti cu scoţianul ăla, prezisese el.

— O să-ţi demonstrez că greşeşti.

Capitolul 46

„O să-ţi demonstrez că greşeşti”.

Exact asta şi făcuse Kimberly. Fusese fericită toată ziua, după ce îl văzuse pe conte pentru ultima oară. Însă, dintr-un anumit motiv, în seara asta era asaltată de îndoieli.

Se opriseră peste noapte nu la un han, cum crezuse că aveau să facă, ci la una dintre proprietăţile familiei St. James, care fusese pregătită special pentru noaptea nunţii lor, din partea ducelui şi a ducesei. Lachlan fusese la fel de surprins ca ea. Însă birjarul lor şi călăreţii avuseseră instrucţiuni clare. Iar angajaţii de la casa mare fuseseră şi ei anunţaţi.

Kimberly fu dusă direct în dormitorul principal, unde i se pregătise o baie fierbinte. Două servitoare şi Jean o ajutară să se spele. Când se întoarse în dormitorul principal, găsi o masă cu lumânări, care fusese aranjată în timp ce se spăla, iar dinspre căruciorul cu mâncare de lângă ea veneau nişte arome delicioase. Şi mai avea o surpriză. Pe patul mare, cu aşternuturi albastre din satin, erau un neglijeu şi un capot noi, din partea doamnei Canterby, cu siguranţă, la cererea lui Megan. Erau dintr-o mătase albastră-verzuie, care avea o nuanţă de bijuterie în lumină. Nu era ceva ce Kimberly ar fi ales pentru ea. Cu bretele subţiri şi decolteu adânc, rochia i se mula pe abdomen şi şolduri şi apoi cobora încă puţin pe picioare.

Când o probă, fu şocată de câtă piele era expusă şi luă capotul ca să se acopere, însă descoperi că nu era ca acele capoate cu care era obişnuită. Avea mâneci lungi şi mult material la spate, care plutea în urma ei când mergea, dar nu avea niciun pic de material în faţă, ca să se acopere. De fapt, asta nu era chiar adevărat. Avea o bucată subţire de dantelă neagră pe margine care acoperea bretelele şi aluneca de o parte şi de alta a sânilor, până jos.

Era pe jumătate capot, pe jumătate pelerină cu mâneci. Era creat ca să complimenteze rochia, nu ca să o ascundă. Iar Kimberly era şocată că se aşteptau să ia cina cu Lachlan purtând asta. Clătină din cap, refuzând ideea, când una dintre servitoare spuse:

— Sper că vă place, Lady Kimberly. Excelenţa Sa ducesa va fi dezamăgită dacă nu.

Kimberly ar fi vrut s-o omoare pe fată. Acum, trebuia să poarte compleul. Nici măcar nu putea spune că era prea frig pentru el, din moment ce focul din vatră încălzise camera.

Jean îi sugeră să îşi pună cameea. Da, orice ca să mai acopere din piele, oricât de puţin. Însă tot nu era de ajuns. Sânii ei se revărsau din cauza decolteului adânc, şi se simţi mai goală decât dacă nu ar fi purtat nimic. Avea de gând să se îmbrace în altceva, dar după ce ieşeau din cameră servitoarele lui Megan. Lachlan ajunse însă înainte de asta.

Cameea nu reuşi să acopere mare lucru. Dimpotrivă, nu făcu decât să atragă privirea lui Lachlan spre decolteu, iar Kimberly luă foc de ruşine, pentru că şi scoţianul părea şocat – sau cel puţin atât de surprins încât remarca lui despre mirosurile delicioase care se simţeau fu întreruptă brusc. Şi nici nu se uită discret în altă parte. Pur şi simplu, se holbă la sânii ei, până când una dintre servitoare tuşi, iar Lachlan roşi. Însă farmecul lui ieşi la suprafaţă şi crea o atmosferă relaxată, vorbind despre călătorie, despre drumul pe care aveau să meargă în ziua următoare, despre casă şi despre faptul că nu avea să mai fie surprins de generozitatea ducelui. Chiar îi mărturisi că Devlin îl uimise când îşi ceruse scuze pentru că nu crezuse povestea lui Lachlan despre moştenirea lui furată.

Înainte să-şi dea seama, Kimberly era atât de captivată de el, că uită de decolteul ei adânc. Erau la jumătatea cinei, iar servitoarele plecară. Atunci, o copleşiră îndoielile.

Era deplasat din partea ei să creadă că urmau să aibă o noapte a nunţii? Doar pentru că împărţeau o masă în dormitor nu însemna că aveau să împartă şi patul. Lachlan îşi făcuse datoria căsătorindu-se cu ea. Dacă nu avea de gând să îi fie soţ după aceea? Dacă se aştepta la un mariaj ca uniunea groaznică a părinţilor ei? În cazul ăsta, avea să-i fie greu să se prefacă a avea mariajul perfect.

Fu uimită când Lachlan se ridică dintr-odată, îşi

aruncă şervetul şi veni lângă ea, luând-o de mână.

— Ce…

Atât reuşi să spună înainte ca el să o ducă spre pat. Se opri acolo, îi cuprinse faţa între palme şi o sărută atât de apăsător, că genunchii ei se înmuiară, aşa că se ţinu de el.

El mormăi şi spuse:

— Nu ştiu cum m-am abţinut atât de mult. Voiam să le dau afară pe afurisitele de servitoare. Îmi venea să mă caţăr pe masă şi să te mănânc pe tine, nu afurisita de mâncare. Dacă mai porţi vreodată aşa ceva, nu o să fiu responsabil de actele mele. Înţelegi, Kimber? Nu am nevoie să fiu provocat, când deja te doresc tot timpul.

Părea furios, însă mâinile lui erau extrem de tandre în timp ce o mângâiau şi îi dădură jos capotul. În ochii lui era atât de multă pasiune.

— Drăguţo, aveam planuri pentru seara asta. Voiam să fac dragoste cu tine încet, să te fac să mă doreşti la fel de mult cât am avut eu nevoie de tine în toate aceste săptămâni. Voiam să te fac să mă implori să te fac a mea, dar acum eu sunt cel care imploră.

Se lăsă în genunchi în faţa ei, cu braţele în jurul picioarelor lui Kimberly şi gura lipită de abdomenul ei. Kimberly încercă să respire. Abia putea să stea în picioare.

— Implori… ce anume? reuşi să întrebe.

— Iertarea ta, pentru că trebuie să te am acum. Îţi jur că simt că o să mor dacă mai aştept un minut.

Mâinile ei se odihniră pe capul lui în timp ce răspunse cu glas şoptit:

— Nu vreau să devin văduvă aşa repede, Lachlan MacGregor.

El o privi, apoi zâmbetul îi apăru pe chip, atât de frumos şi de emoţionant. Şi nu glumise în legătură cu nevoia lui de a se grăbi. Se ridică, o întinse în pat şi se lungi deasupra ei, toate dintr-o singură mişcare. Kimberly abia avu timp să respire, când limba lui plonjă adânc în gura ei, iar bărbăţia lui se afunda şi mai mult în căldura ei primitoare. El gemu din nou, pentru că ea era pregătită pentru el. Dar de ce nu ar fi fost? Când îl auzise spunându-i

câtă nevoie avea de ea, valuri de călduri îi asaltaseră corpul. Însă ştia că acele cuvinte aveau să o înmoaie. Nu fu nevoie decât de câteva secunde ca şi ea să simtă aceeaşi dorinţă nimicitoare în timp ce el o penetra iar şi iar. Ea era acolo, îl primea la fiecare mişcare, şi i se alătură când el se duse dincolo de limită, într-un val pulsant de fericire.

Îi luă ceva timp până când bătăile inimii şi respiraţia îi reveniră la normal. Îl ţinu aproape până îşi reveni, asta în timp ce îl mângâia şi se minuna de unicitatea acelui act. Cât de puternice erau dorinţele când aveau provocarea potrivită. Lachlan MacGregor era toată provocarea de care avea nevoie.

Faţa lui încă era îngropată în gâtul ei, respiraţia încă greoaie, când îl auzi şoptind:

— Am zis eu cumva să facem asta încet?

— Cred că da.

El se ridică şi îi zâmbi.

— Şi ceva despre implorat?

— Nu, cred că ţi-ai imaginat asta.

Lachlan râse. Ea îşi dădu ochii peste cap. Petrecură o noapte foarte lungă.

Capitolul 47

Kimberly auzise despre castelul Kregora de câteva ori, dar mereu îşi imaginase ceva nu chiar atât de masiv sau de vechi. Majoritatea castelelor aveau părţile lor vechi, tumul circular, salonul cel mare, capela mică, dar rezistentă, dar aveau şi părţi noi, care se potriveau de minune cu zonele originale ale castelului.

Însă Kregora era fix invers. Dacă avea ceva modern, era clar în spatele zidurilor de piatră. Turlele şi crenelurile erau vizibile pe două turnuri mari şi dreptunghiulare. Avea chiar şi un pod basculant şi hersă. Oare încă funcţionau, după sute de ani?

După surpriza iniţială, Kimberly recunoscu faptul că

era un edificiu impresionant, care se afla pe faleza unui lac mare ce se unduia ca un râu. Dincolo de apă, se ridicau dealuri şi munţi care formau un cadru aparte pentru castel. Pe alocuri, mai era câte o casă, iar în depărtare se zărea un alt castel, dar nu la fel de mare ca Kregora. În acea perioadă a anului, nu era nimic verde, însă munţii cu gheaţă pe vârfuri şi dealurile creau o privelişte magnifică. Întreaga scenă o lăsă pe Kimberly fără aer, atât de frumoasă era.

Lachlan o privise ca să îi vadă reacţia care i se putea citi pe faţă. Scoţianul zâmbi mulţumit şi spuse:

— Bun venit acasă, drăguţo.

— Deşi în munţi totul e destul de searbăd, aveţi o ţară frumoasă!

— Ai observat deci? replică scoţianul mândru.

— La fel ca Kregora, de altfel.

— Da, aşa e.

— Dar aveţi şemineuri aici? Aşternuturi calde? Cărămizi fierbinţi?

Ultima parte a călătoriei fusese foarte friguroasă; cu cât călătoreau mai spre nord, cu atât devenea mai rece, aşa că era de înţeles de ce se gândea ea la asta, chiar dacă îl tachina. Lachlan râse.

— Nu-ţi face griji, Kimber, o să-ţi ţin eu de cald şi o să ţin şobolanii departe.

— E bine de ştiut… Şobolani?!

— Poate doar câţiva şoareci mici.

Îl fixă cu privirea, temându-se că, de data asta, el nu o mai tachina. Se ştia că în castele locuiesc astfel de creaturi. Însă asta era valabil pentru orice loc în care nu se menţinea curăţenia.

— Dacă chiar ai şoareci care aleargă pe aici, te asigur că în scurt timp îşi vor căuta o casă nouă, spuse ea cu o strălucire hotărâtă în ochi.

Această idee îl făcu pe Lachlan să zâmbească. Winnifred avusese bine grijă de loc, iar lucrurile merseră ca unse fără să pară că ea se agita. Nessa, care preluase aceleaşi responsabilităţi, prefera să se joace cu câinii sau

să meargă la vânătoare. Castelul se deteriorase sub supravegherea ei, deşi tânăra era prea mândră ca să recunoască asta.

Când îşi aminti de verişoara lui băieţoasă, Lachlan întrebă:

— Ţi-am spus despre Nessa?

— Verişoara ta care crede că e îndrăgostită de tine şi că ar fi trebuit să te căsătoreşti cu ea? *Acea* Nessa?

Lachlan se înroşi de furie.

— Care din diavolii aceia ţi-a zis?

Ea îi zâmbi.

— Amândoi. Nu împreună, ci separat, fără să ştie că amândoi avuseseră aceeaşi idee. Mi s-a părut amuzant când Gilleonan îmi spunea acelaşi lucru ca Ranald.

— Ţi-aş fi spus chiar eu, zise el cu voce joasă.

— Da, văd. Dar amândoi aveau impresia că îţi fac un serviciu, deci nu ai de ce să fii supărat pe ei. Au vrut să mă asigure că nu ai decât sentimente frăţeşti pentru acea fată. Păreau îngrijoraţi că o să fiu geloasă sau ceva prostesc de genul acesta, dacă nu înţelegeam cum stăteau lucrurile. De parcă aş fi geloasă din fire.

Lachlan zâmbi şi îşi aminti de acea zi când patinaseră, şi latura ei deloc geloasă ieşise la suprafaţă – la fel ca a lui de altfel.

— Sper că Nessa o să îşi lase la o parte încăpăţânarea şi o să-şi revină după ce te cunoaşte, spuse el sincer. Nu există niciun motiv pentru care să nu fiţi prietene.

Slabe şanse! Două femei care iubeau acelaşi bărbat…

Kimberly rămase nemişcată. Închise ochii. Nu, nu avusese acel gând. Trebuia să rămână detaşată, să se bucure de el, da, să se distreze cu el, da, să îi fie o soţie bună, dar inima trebuia să şi-o ţină pentru ea. Dacă îl iubea, avea să vrea ca şi el să o iubească pentru totdeauna, dar nu urma să aibă parte de asta.

Era păcat că dispoziţia ei se strică tocmai când ajunseră la castelul Kregora. Dar avea să îşi dea silinţa să îşi schimbe perspectiva asupra situaţiei, ca să poată trăi în pace alături de soţul ei şi să se prefacă în continuare că

totul era exact aşa cum şi-ar fi dorit.

Întoarcerea lordului era aşteptată de câteva zile, iar de dimineaţă fusese trimisă vorbă cu ora aproximativă a sosirii lor. Astfel, curtea interioară era plină ochi cu membri ai clanului MacGregor, care veniseră de la kilometri depărtare doar ca să-l întâmpine pe Lachlan şi să o vadă pe mireasa lui. Formau o mulţime gălăgioasă, iar unii bărbaţi purtau costumaţia tradiţională, în ciuda vremii reci. Tartanul cu albastru, verde şi negru al clanului MacGregor era vizibil la bărbaţi, femei şi copii.

Cu toate salutările calde şi urările de bine, dură ceva până trecură de uşi, în salonul principal – sau în ceea ce Kimberly presupuse că era salonul principal. Când trecu de uşile duble uriaşe, tânăra fu încântată să descopere că, deşi castelul Kregora nu se schimbase pe dinafară, fusese complet transformat înăuntru.

Ce reprezentase cândva sala cea mare fusese împărţită în camere normale, cum s-ar găsi în majoritatea caselor, un salon, o cameră în care să se ia masa, o sală de biliard şi câteva alte camere pe care avea de gând să le examineze mai târziu. Toate aveau pereţi groşi de lemn. De fapt, descoperi că toate pietrele din castel fuseseră acoperite cu lemn, pentru izolaţie, iar unele fuseseră placate şi aveau tapet.

Deja găsi locul perfect pentru ceasul bunicului ei, la intrarea în salon. Aruncă un ochi în încăperea în care se lua masa şi observă că nu era niciun cabinet cu porţelanuri, aşa că se potriveau ale ei, care aveau să fie trimise cu restul bunurilor sale.

— Ea e?

Kimberly nu o văzuse pe tânăra care apăruse în spatele lor, dar avea senzaţia că acel ton sarcastic era al Nessei MacGregor. Descoperi că avu dreptate după ce Lachlan făcu prezentările. Era micuţă. Kimberly se uita în jos la ea. Şi era captivant de frumoasă, cu părul negru lung, prins într-o singură împletitură, şi ochi cenuşii mari şi furtunoşi. Era şi foarte slăbuţă şi avea un aer regal, în ciuda mărimii mici.

După prezentare, pe care aceasta o ignoră, şi după o privire batjocoritoare în direcţia lui Kimberly, fata îi spuse lui Lachlan:

— E probabil foarte bogată, pentru că drăguţă sigur nu e. Şi e o afurisită de uriaşă! Unde ţi-era mintea, Lachlan, când te-ai căsătorit cu o fătucă banală ca asta?

Spuse totul tare, cât să o audă toată lumea. Zecile de oameni care îi urmară în sală tăcură. Kimberly fu şocată, iar obrajii îi luară foc. Niciodată nu fusese ţinta unei răutăţi directe din partea unei femei. Nessa zâmbi, mândră de ea.

Fu mândră de ea până când Lachlan spuse:

— Vrăjitoare mică. Are o frumuseţe unică, şi eşti oarbă dacă nu o vezi. Şi nu e uriaşă. Pentru mine, are mărimea perfectă. Tu nu crezi asta pentru că eşti cât un copil.

Lovise un punct sensibil, deoarece Nessa începu să ţipe:

— Un copil care a obţinut banii de care aveai nevoie! Nu trebuia să te măriţi cu o afurisită de englezoaică numai pentru banii ei!

— Nessa, i-am cerut să se mărite cu mine când credeam că este săracă. Nu ţi-a trecut prin cap că poate o iubesc? Şi să nu-i mai spui englezoaică, căci are un tată la fel de scoţian ca noi doi.

— Cine?

— Nu contează cine…

— Aşa credeam şi eu, îl întrerupse fata, afişând un zâmbet obraznic. E o minciună, ca să fie acceptată aici, lucru care nu o să se întâmple.

Lachlan se înnegri la faţă când auzi acuzaţia şi strigă:

— Acum, mă faci mincinos? Dacă vrei să ştii, e Ian MacFearson. Urmă un freamăt colectiv, care îl făcu să se uite prin sală şi să adauge: Nu vreau ca vestea să se ducă dincolo de Kregora. Aş prefera ca legenda să nu ne facă o vizită.

Lumea încuviinţă, iar Nessa păru să fie redusă la tăcere. Lachlan încă era furios că reuşise să-i strice sosirea acasă cu gelozia ei şi o pusese într-o situaţie jenantă pe

Kimberly, care era în continuare tăcută şi îmbujorată. Kimberly era mai mult decât ruşinată. Era şocată. Gelozia nu era o scuză pentru un comportament atât de răutăcios. Tânăra merita să fie pedepsită. Nimeni nu o învăţase bunele maniere? Se părea că nu, iar Kimberly era convinsă că asta nu fusese ultima dovadă a furiei sale. Oare lumea se aştepta ca ea să suporte asemenea atacuri verbale de fiecare dată când ea şi Nessa se întâlneau? Slabe şanse.

Lachlan îi sărise în apărare. Nu era prima oară, şi se părea că era în natura lui să facă asta. Însă, în acest caz, ea era soţia lui. Nu putea să nu facă asta. Ba chiar minţise că o iubea. De fapt, nu trebuia să o facă. La cum formulase întrebarea, nu recunoscuse nimic, doar făcuse aluzie la iubire.

Însă Nessa locuia acolo. Aveau să fie momente când Lachlan nu avea să poată interveni. Iar Kimberly nu ştia cât putea suporta înainte să riposteze. Probabil urma să afle.

Capitolul 48

Kimberly ar fi preferat să rămână în camera ei până îşi revenea complet după acea primă întâlnire dezastruoasă cu Nessa. Însă moşierul era acasă, şi fusese organizat un banchet pentru acea primă noapte la Kregora, cu toţi membrii clanului, precum şi cu vecinii apropiaţi.

Lachlan îşi ceru scuze pentru comportamentul Nessei când o duse pe Kimberly sus ca să îi arate camerele private. Încercă să o tachineze spunându-i că una dintre cele patru camere putea fi pentru garderoba ei sau pentru ce dorea, atât timp cât nu dormea acolo. Avea să existe un singur pat, pe care să-l împartă. Nu obţinu însă o reacţie clară de la ea. În cele din urmă, o lăsă singură ca să se odihnească şi să se acomodeze.

Tânăra nu avea chef de odihnă însă. Trebuia să existe un leac pentru stările proaste. Kimberly o ajută pe Jean să îi aranjeze lucrurile, în timp ce servitoarea vorbi aproape

întruna, ca să îi distragă atenţia. Kimberly o trimise apoi să afle unde fuseseră puse lucrurile de la Northumberland. Nu avea să simtă că Kregora era cu adevărat casa ei până când comorile ei nu erau aranjate la locul lor şi nu îşi punea şi ea amprenta asupra locului.

Camerele lui Lachlan erau chiar drăguţe. Intra multă lumină prin geamurile mari, ce ofereau privelişti splendide către lac şi munţii aflaţi dincolo de el. Dormitorul, care era cea mai mare dintre camere, chiar avea un mic balcon cu uşi franţuzeşti şi priveliște către un doc aflat jos. Îşi imagină că vara ar fi drăguţ să ia micul dejun acolo. Perdele de un verde-închis încadrau fiecare geam. Tapetul era în nuanţe diferite de albastru, cu numeroase tablouri cu doamne şi domni din tribunalul francez din perioada în care perucile albe erau la modă. Covoarele groase erau atât de mari, că acopereau aproape fiecare centimetru al podelelor şi fuseseră probabil făcute la comandă, căci erau cu albastru şi negru pe fundal verde – culorile tartanului MacGregor.

Una dintre camere clar era folosită de Lachlan ca garderobă – erau acolo o mulţime de haine de-ale lui – şi ca zonă de relaxare. Erau un şezlong acolo, un birou mare, mai multe scaune şi mese. Era destul de mare pentru a servi ambelor scopuri. La fel era şi cealaltă cameră, pe care Kimberly o urma să o folosească pentru hainele ei, cel puţin până când venea momentul să facă o cameră pentru copii. Asta dacă nu era deja una pe acolo pe undeva.

Gândul că propriii copii aveau să alerge la un moment dat prin acele camere o făcu să se simtă mai bine. Chiar aştepta cu nerăbdare să exploreze restul castelului. Când Jean îi spuse că lucrurile ei trimise din Northumberland fuseseră depozitate în subsol, inclusiv hainele, nu-şi puse prea multe întrebări. Pur şi simplu, o luă pe servitoare cu ea ca să afle dacă pivniţa nu era altceva decât te-ai aştepta, aşa cum fusese sala cea mare. Nu era. Era întunecată şi umedă şi singurul loc din castel în care încă erau folosiţi pereţii de piatră – şi casa a numeroşi păienjeni. Era şi murdară, fiind locul unde se depozita cărbunele, principalul combustibil, din moment ce în Scoţia nu existau prea mulţi

copaci.

Femeile trebuiră să se întoarcă pentru a căuta o lanternă şi câţiva servitori mai voinici care să ducă mobila şi geamantanele sus, odată ce le găseau. Localizarea lucrurilor fu altă problemă. Acolo jos erau multe camere, dintre care unele fuseseră probabil celule la un moment dat, şi holuri înguste care duceau în toate direcţiile. Secole de lucruri păreau a fi depozitate acolo, în cea mai mare parte mobilă veche, acoperită cu pânză de păianjen.

Când găsiră în sfârşit încăperea cu lucrurile lui Kimberly, tânăra răsuflă uşurată doar o clipă, până văzu cât de distruse erau amintirile ei de familie. Ceasul de la bunicul ei era căzut într-o parte, îi lipsea o limbă şi era crăpat, ca şi cum ar fi fost lovit cu un topor. Dulapurilor le lipseau picioarele, uşile le fuseseră rupte şi aveau şi ele urme de topor.

Tabloul imens arăta ca şi cum cineva trăsese de el până când rama şi pânza se crăpară la mijloc. Mesele mici, banca veche de trei sute de ani, vasele antice... totul era distrus. Până şi geamantanele cu haine fuseseră deschise, şi hainele aruncate pe jos.

Kimberly se uita şi era atât de îngrozită, că nu putea respira. Făcu un pas înainte, apoi un altul, după care căzu în genunchi, cu mâna întinsă. Începu să plângă. Asta fusese tot ce îi rămăsese de la mama ei, şi acum era distrus, bun numai pentru foc. Faptul că cineva făcuse intenţionat asta era de neconceput. Nu exista decât o singură persoană care ar fi putut face aşa ceva. Kimberly se ridică şi spuse:

— Nessa...

— Doamnă, lucrurile astea distruse nu sunt ce căutam, nu? întrebă Jean, îngrozită.

Kimberly nu răspunse. Se uită spre servitorii nedumeriţi şi întrebă calm:

— Unde ar fi Nessa acum?

Unul ridică din umeri, celălalt spuse:

— Cel mai probabil unde e şi moşierul. Fătuca aia a fost mereu umbra lui.

— Şi unde ar fi asta?

Acum, amândoi ridicară din umeri. Kimberly nu mai puse întrebări. Avea să-l găsească pe el, şi pe ea, chiar dacă trebuia să caute în tot castelul. Şi, când avea să îi găsească, Nessa urma să plătească pentru asta. Se sufoca de durere şi era atât de furioasă, că nu ştia ce urma să facă, dar crima nu era exclusă.

Îl găsi mai întâi pe Lachlan, cu uşurinţă, într-un birou. Acum, că revenise, zeci dintre rudele lui aveau nevoie de atenţia lui, pentru rapoarte, plângeri, veşti bune şi altele. Iar la Kregora nu prea existau formalism şi, după cum avea ea să afle, intimitate. În loc ca oamenii să aştepte pe hol ca să intre pe rând la el, erau cu toţii înghesuiţi într-o cameră, care, din fericire, era una mare.

Lachlan zâmbi când o văzu intrând, până îi observă lacrimile, de care nici ea nu mai fusese conştientă. Abia se uită la el, căutând-o din priviri pe verişoara lui, dar nu o văzu pe Nessa şi mai că dădu să plece. Însă apoi o observă, şi asta numai pentru că Nessa îşi ridicase capul să vadă ce îi atrăsese atenţia lui Lachlan. Fata stătea pe un taburet, lângă perete, şi asculta ce se întâmpla. Probabil Lachlan nici nu ştia că era acolo.

— Kimber, ce s-a întâmplat? întrebă Lachlan îngrijorat.

Tânăra nu se apropie de el. Era cu ochii pe Nessa şi nu voia decât să ajungă la ea. Însă Nessa o văzu şi nu rămase locului. Sări în picioare şi fugi după birou, punând piesa de mobilier şi vreo şase oameni între ele.

— Lachlan, ţine-o pe uriaşa aia departe de mine! ţipă Nessa. E nebună!

— Nebună, zici? spuse Kimberly în timp ce-şi făcea loc prin mulţime. Ştii măcar ce ai făcut? Ai distrus nişte lucruri preţioase. Erau tot ce îmi rămăsese de la mama mea, care e moartă!

— Nu am distrus nimic. Totul a fost trimis exact cum ai văzut!

Kimberly se opri, până îşi aminti de urmele de topor.

— Nu te cred…

— E adevărat, insistă Nessa. Birjarul a zis că a pierdut

o roată, şi totul a căzut, pentru că nu fusese legat cum trebuia.

— Căderea de la câţiva metri nu explică modul în care au fost afectate toate obiectele.

— A fost mai mult de atât. S-a întâmplat pe marginea unei râpe, deci totul a căzut pe stâncile în jos.

Era posibil. Puţin probabil, dar posibil. Doar pentru că Nessa se arătase neprietenoasă nu însemna că era responsabilă şi pentru asta. Kimberly se opri, dezamăgită că nu putea avea satisfacţie imediată.

— O să vorbesc cu birjarul.

— Nu e aici. De ce ar mai fi aia? S-a întors de unde a venit.

Kimberly se încordă. Era prea multă aroganţă pe faţa Nessei. Ştia că minţea, şi acest lucru i se şi confirmă.

— Nu e nevoie să îl întrebi pe birjar, spuse unul dintre bărbaţi. Eşti o mincinoasă, Nessa MacGregor, şi mi-e ruşine să spun că sunt rudă cu tine. Eu te-am ajutat să descarci căruţa. Nu era nimic în neregulă cu acele obiecte, şi chiar te-am întrebat de ce nişte lucruri de calitate ca alea sunt duse în pivniţă.

Nessa se înroşi. La fel şi Kimberly. În timp ce Nessa încă se uita la acuzatorul ei, Kimberly se apropie de ea şi îi dădu o palmă. Asta o şocă pe fată, care îşi duse mâna la faţă.

— Cum îndrăzneşti…

— Ai norocul că nu am un topor la îndemână, ca să-ţi fac ce le-ai făcut tu lucrurilor mele. Ce ai făcut tu nu poate fi reparat, şi refuz să locuiesc în aceeaşi casă cu cineva atât de plin de rea-voinţă.

Îşi dădu seama imediat de greşeala făcută când spusese acel ultimatum, căci nu mai putea da înapoi, din cauza mândriei. Era însă prea târziu. Spre uşurarea ei însă, soţul ei fu de acord cu ea.

— Nici nu va trebui s-o faci, Kimber, spuse Lachlan în timp ce o luă în braţe. O să-şi facă bagajele în seara asta şi o să plece mâine-dimineaţă, pentru că nici eu nu vreau să am sub acelaşi acoperiş cu mine pe cineva atât de

răzbunător. Şi, îţi jur, o să găsesc cei mai buni meseriaşi ca să repar lucrurile mamei tale, iar Nessa va plăti chiar ea, cu banii pe care susţine că i-a găsit.

Nessa se albi la faţă.

— Asta e casa mea.

— Nu mai este. Ai pierdut acest drept din cauza comportamentului tău.

— Nu e corect! Ea ar trebui să plece, nu eu! Locul ei nu e aici, al meu e!

— Fătuco, nu vezi cât rău ai făcut? spuse Lachlan cu tristeţe.

Probabil dezamăgirea din tonul lui îi declanşă furia.

— Aşa îmi mulţumeşti, după tot ce am făcut pentru tine? Şi nici măcar nu m-ai întrebat cum am obţinut banii. M-am vândut lui Gavin Kern, aşa i-am obţinut!

Nessa azvârli cu banii în el, ca şi cum s-ar fi aşteptat să îl doară. Gestul îl surprinse şi îl înfurie, însă nu din motivul pe care l-ar fi vrut ea.

— Atunci, o să avem o altă nuntă, spuse Lachlan sec.

— Nu o să mă mărit cu el! ţipă Nessa.

— Te-ai culcat cu el, o să te căsătoreşti cu el, Nessa, şi asta ţi-o spune un MacGregor.

Tânăra se făcu iar palidă. Kimberly îşi dădu seama că modul în care pusese Lachlan problema nu mai lăsa cale de întoarcere. Nessa fugi din încăpere. În tăcerea incomodă care urmă, cineva spuse:

— O să se ascundă, pun pariu, la cât îl urăşte pe Gavin Kern.

— Bărbatul a cerut-o de nevastă de multe ori. Cel puţin, va fi fericit că acum nu îl mai poate refuza.

— Dacă o s-o poată găsi.

— Mergeţi şi opriţi-o, ordonă Lachlan, făcându-le semn celor doi bărbaţi aflaţi cel mai aproape de uşă. Altcineva să meargă după Gavin şi să-l aducă aici, pentru nunta lui. O să fie în seara asta.

Lui Kimberly îi părea rău pentru Nessa după ce auzise totul. Nu era de acord cu forţarea unei femei să se mărite cu un bărbat pe care îl ura. Dar îşi ţinu părerea pentru ea.

Până la urmă, nu-i părea *atât* de rău pentru acea fătucă.

Capitolul 49

Aproape toată lumea se simţise bine la banchetul din acea seară, cu câteva excepţii, prea puţine ca să strice atmosfera. Odată ce Lachlan făcu anunţul despre Winnifred, că fusese găsită şi că el îşi recuperase moştenirea, atmosfera de sărbătoare se intensifică. Modernizarea avea şi lipsurile sale. Cum marea sală fusese transformată, nu mai era nicio încăpere în castel unde să încapă destui oameni cât pentru un banchet normal, cu atât mai puţin pentru unul mare, ca cel din această seară. Aşa că mâncarea fu pusă în sufragerie, iar holul şi salonul deveniră zona în care se mânca, având scaune şi bănci puse lângă pereţi.

Nessa era, bineînţeles, una dintre excepţii. Stătea pe una dintre canapele, cu braţele încrucişate, cu o expresie mohorâtă şi ocazional răutăcioasă, dacă încerca să vorbească cineva cu ea. Nu mulţi făceau asta însă.

Kimberly se strădui să dea impresia că se simţea bine, pentru că o lady nu îşi arăta tristeţea în public. Dar era prea rănită ca să zâmbească. Asigurarea lui Lachlan că toate lucrurile puteau fi reparate şi că aveau să arate ca noi nu ajutase. Pe de o parte, avea îndoieli că acest lucru era posibil, daunele provocate de topor fiind prea mari. Pe de altă parte, nu voia ca lucrurile ei să pară noi. Trebuiau să pară vechi, dar bine păstrate. Dar avea să aştepte să vadă ce se întâmpla. Soţul ei era hotărât să îndrepte acest rău. Dacă era posibil, el avea să supravegheze reparaţiile. Acest lucru îi mai luă din durere şi o făcu să ţină şi mai mult la el.

Gavin Kern era un bărbat fericit însă. Se părea că tot o ceruse pe Nessa în căsătorie vreme de câţiva ani. Pe Kimberly încă o deranja faptul că tânăra era forţată să se mărite cu el, până când avu ocazia să vorbească cu Gavin câteva minute. Lachlan, care stătuse lângă ea toată seara,

fusese chemat să se ocupe de o neînţelegere dintre doi fraţi cu temperamente vulcanice. Acesta tocmai discuta cu Gavin, aşa că plecarea lui bruscă o lăsă pe Kimberly singură cu el şi îi oferi ocazia de a-şi satisface curiozitatea.

Gavin stătea în castelul aflat de cealaltă parte a lacului – sau, mai exact, castelul îi aparţinea lui. Se născuse acolo, deci le fusese mereu vecin, deşi, la treizeci şi ceva de ani, era destul de în vârstă faţă de Lachlan şi de Nessa cât să nu le fi fost tovarăş de joacă. Fusese însă primul care observase când Nessa începuse să se maturizeze şi să devină o mică frumuseţe. Încă era băieţoasă şi nu se arăta interesată de bărbaţi, dar asta nu îl împiedicase să o curteze încă de atunci, fără şanse de reuşită.

Kimberly află toate astea când îl întrebă:

— Nu te deranjează să te căsătoreşti cu o femeie care…?

— Care mă urăşte? termină el întrebarea. Dar nu o face. Mereu spune că mă urăşte, şi obişnuiam să o cred, dar acum ştiu mai bine. Mereu vine la mine când are nevoie de ajutor. Mereu plânge pe umărul meu. Îmi spune despre visurile ei. Îmi spune despre dorinţele ei. Mă săturasem să tot aud că îl iubeşte pe MacGregor, până mi-am dat seama că e mai degrabă un obicei păstrat de când era copil.

Părea un bărbat tare bun, prea drăguţ pentru răzbunătoarea Nessa. Avea părul blond, puţin mai închis decât al ei, şi ochi căprui blânzi. Nu era mai înalt decât Kimberly şi avea trăsături plăcute – nimic extraordinar, ca Lachlan –, dar puternice şi prietenoase.

— A mers departe pentru un simplu obicei, spuse Kimberly. Chiar a venit la tine…

Nu putu termina propoziţia, fiind ruşinată de subiect. Dar el înţelese şi răspunse:

— Aşa cum am spus, mereu vine la mine când are nevoie de ajutor. În cazul acesta, ar fi putut doar să ceară banii, şi i i-aş fi dat. Ştia asta. Dar are mândrie, şi ştia că nu avea să mi-i poată da înapoi, aşa că s-a oferit pe ea. Ar fi trebuit să refuz, dar… Bărbatul roşi. O doream de atât timp şi speram… mă rugam… să se întâmple asta odată ce afla

MacGregor.

— Să o oblige să se mărite cu tine?

— Da, spuse el, apoi zâmbi. Nu am nicio îndoială că şi ea ştia care avea să fie reacţia lui. M-a refuzat de multe ori, aşa că mândria nu îi permitea să accepte.

Kimberly era uimită.

— Vrei să spui că se răzgândise şi voia să se mărite cu tine, dar nu putea să zică asta?

El încuviinţă.

— Am petrecut noaptea cu ea. Atunci, am aflat multe despre sentimentele ei, lucruri de care nici măcar ea nu era conştientă. Acum, protestează, dar doar de ochii lumii, pentru mândria ei. Nessa mea e o fătucă tare complicată.

Şi răutăcioasă, şi distrugătoare, şi… Ei bine, Kimberly nu trebuia să o descrie în acea seară. Nessa putea să fie cât de complicată voia, atât timp cât făcea asta în castelul de peste lac, nu la Kregora. Cei doi mai vorbiră până se întoarse Lachlan. La puţin timp după, avu loc nunta, chiar acolo, în salon.

Nessa continuă să se arate supărată. Nu se îmbrăcase în ceva potrivit pentru ocazie şi nu-şi aranjase părul. Nu mâncase mâncarea care îi fusese oferită şi refuză să răspundă la întrebările care îi fură puse în timpul ceremoniei.

Însă MacGregor fu cel care ţinu ceremonia, aşa că, de fiecare dată când nu primea un răspuns de la Nessa la una din întrebările puse, se uita la mulţime şi spunea:

— Iar MacGregor spune că tânăra e de acord, ceea ce e destul de bine pentru mine.

Totul era puţin cam medieval pentru Kimberly, însă Nessa nu păru surprinsă că se căsătorea fără permisiunea ei. Nimeni altcineva nu era. Când ceremonia se termină, Gavin Kern scoase un sunet de bucurie, o puse pe Nessa peste umăr şi plecă de acolo cu ea ca un erou.

Clanul MacGregor ovaţionă această manifestare îndrăzneaţă. Iar Nessa îşi găsi în sfârşit vocea ca să ţipe:

— Am şi eu picioare, idiotule! Pune-mă jos!

Gavin îi răspunse, cu un râset:

— Nu până nu te duc de cealaltă parte a lacului, draga mea.

— Dacă ai impresia că mariajul îţi dă un avantaj… Se opri, deoarece mariajul chiar asta făcea. Dar se încăpăţână. Mai vedem noi în privinţa asta.

Lachlan îi spuse lui Kimberly:

— Da, cred că am lăsat-o în mâini capabile.

Kimberly îi aruncă o privire.

— Mi se pare că ea nu e de acord.

Lachlan îi zâmbi.

— Nu e aşa. Dacă nu l-ar suporta, ar jura să îi scoată inima. Într-o lună, o să-mi mulţumească.

— Sau o să jure că o să-ţi scoată fie inima.

El râse şi o sărută, în faţa mulţimii adunate, care ovaţionă din nou. Deşi se simţi jenată, acele zgomote o încălziră. Cel puţin, restul clanului MacGregor o accepta. Iar Nessa… Ei bine, Nessa era acum o kern.

După o zi plină de evenimente şi emoţionantă, Kimberly se duse la culcare mai devreme. Lachlan se scuză ca să i se poată alătura, însă nu încercă să facă dragoste cu ea, aşa cum crezuse ea că avea să se întâmple. Doar o ţinu în braţe şi îi şopti diverse lucruri frumoase când ea începu din nou să plângă. Majoritatea lacrimilor nu erau pentru lucrurile mamei sale. Erau pentru că nu credea că avea să poată să nu se lase afectată de faptul că Lachlan nu o iubea, mai ales acum, când ştia sigur că inima ei nu mai era a ei, ci îi aparţinea lui.

Capitolul 50

Peste o săptămână, îşi făcură apariţia călăreţii, cam treizeci, patruzeci. Erau greu de numărat, mai ales că toţi purtau aceleaşi cingătoare de tartan roşu cu verde peste hainele groase. Trecură peste pod ca şi cum castelul ar fi fost al lor şi se aliniară în curte, în faţa marelui turn, strigându-l pe MacGregor.

Lachlan le văzu sosirea din salon, cu un amestec de teamă şi iritare, şi îşi dădu seama că Nessa era responsabilă pentru apariţia lor. Probabil le trimisese un mesaj când era încă supărată şi, chiar dacă regretase gestul după, era prea târziu. Acum, erau acolo. Nu putea face altceva decât să iasă şi să îi înfrunte, cu duritate dacă era nevoie.

Însă, când deschise uşile, o văzu pe Kimberly, care ajunsese lângă ei. Tânăra tocmai ieşea din grajd când apăruseră călăreţii şi îşi făcu loc printre ei ca să ajungă în casă, fără să ştie cine erau. Lachlan prefera ca lucrurile să rămână aşa pentru moment. Prin urmare, o apucă de talie şi o zori să intre, închizând uşile şi spunându-i să stea înăuntru.

Fiindcă o luase aşa, ordonându-i fără a-i oferi explicaţii, nu fu de mirare că soţia nu îl ascultă, la cât de curioasă era. Uşile se deschiseră din nou, şi el ţipă:

— Sunt Lachlan MacGregor. Ce vreţi?

Un tânăr cu părul închis la culoare fusese ales drept purtător de cuvânt.

— Ni s-a spus că o ai pe sora noastră acolo. Am venit să o vedem.

— Toţi sunteţi fraţii ei? întrebă Lachlan sceptic.

— Nu, zise purtătorul de cuvânt şi ridică un braţ.

La acel semnal, unul dintre cai păşi în faţă, apoi un altul, şi un altul. Când terminară, erau aproape jumătate dintre ei.

Kimberly îi şopti lui Lachlan la ureche:

— Despre cine vorbesc?

— Despre tine, drăguţo, spuse Lachlan cu un oftat. Sunt din clanul MacFearson. Apoi, îi spuse celui care vorbea: O puteţi vedea, dar să nu credeţi că o s-o luaţi cu voi. Locul ei e la Kregora, lângă mine.

Tânărul încuviinţă scurt şi descălecă. Kimberly păşi din spatele lui Lachlan, cu ochii mari, uitându-se la şirul lung de călăreţi. Cei care făcuseră un pas în faţă şi descălecau erau toţi bărbaţi tineri, care aveau cel puţin jumătate din vârsta ei, iar restul erau şi mai tineri, cel mai

mic având în jur de şapte ani.

Fraţii ei. Îi numără, fiind prea uimită ca să spună ceva. Erau şaisprezece. Şaisprezece copii. Majoritatea aveau acelaşi păr blond întunecat ca al ei şi aceiaşi ochi verzi. Iar Kimberly văzu acum de unde îşi moştenise înălţimea. Nu era din partea mamei, aşa cum crezuse. Cel care vorbise părea să fie cel mai mare şi era aproape la fel de înalt ca Lachlan. Alţi patru erau la fel de înalţi ca el, cinci aproape la fel de înalţi, iar cei mai mici mai aveau de crescut.

Era incredibil. Crescuse fără fraţi sau surori, iar acum avea prea mulţi ca să îi poată număra pe degetele de la mâini. Asta era una dintre poveşti, şi, dacă era adevărată, cine ştie câte alte lucruri legate de legendarul Ian MacFearson erau reale?

— MacGregor, nu suntem cunoscuţi pentru răbdare, spuse unul dintre băieţii mai tineri în timp ce se adunară cu toţii la intrare. O aduci?

Un alt băiat îi dădu un cot acestuia în coaste şi făcu semn cu capul către Kimberly, zâmbindu-i. Se auziră nişte râsete. Toţi îi zâmbeau şi vorbeau aproape în acelaşi timp.

— E mai mare decât tine, Ian Unu. Nu o să mai faci pe şefu' nostru prea mult timp.

— Johnny, tot o să-mi lingi ghetele dacă vreau să le am curăţate, răspunse Ian Unu.

Înainte ca Johnny să îi răspundă, un alt frate spuse:

— Nu crezi că e prea micuţă ca să fie o MacFearson?

— E femeie, tontule. Ele sunt mai mici.

— Mereu am vrut o soră.

— Donald are o soră, spuse confuz unul dintre băieţi.

— Dar sora lui Donald nu e o MacFearson, Charles, şi nu e sora ta sau a mea. Aceasta e o MacFearson, şi ne aparţine tuturor.

— Arată ca Ian Şase, vezi?

Ian Şase părea să fie cel mai tânăr, pentru că roşi şi bombăni:

— Nu e aşa.

Kimberly îi zâmbi lui Ian Şase. Faptul că adăugaseră numere numelor era amuzant: îi reamintea că fraţii ei

aveau mame diferite. Îşi imagină ca acele mame voiseră, mândre, să îşi numească fiii după tatăl lor, şi asta şi făcuseră, în ciuda confuziei create. Probabil numerele aveau scopul să facă totul mai clar. Se întrebă cum avea să îşi amintească toate numele lor, odată ce le învăţa. Aveau să stea acolo destul de mult cât ea să facă un efort să-şi dea seama care era care? În acel moment, voia să îl îmbrăţişeze pe cel mai tânăr dintre ei. De fapt, voia să îi îmbrăţişeze pe toţi. Dar formau o mulţime intimidantă, cu pletele lor dezordonate, cu pumnalele prinse de picior şi cu mărimea lor impresionantă, deşi toţi erau mai tineri decât ea. Erau o mulţime de bărbaţi, fraţi sau nu, care îi erau totuşi străini.

— L-a dat gata cu zâmbetul acela, spuse surprins un băiat cu părul negru.

— Poate acum o să termine cu posomoreala.

— Asta după ce o să-i ia capului Ian Unu pentru că l-a pus să aştepte, spuse Johnny.

Ian Unu roşi, pentru că îşi uitase ordinele, şi îi făcu semn cu capul unuia dintre bărbaţii aflaţi încă pe cal. Kimberly simţi un fior de agitaţie, uitând că mai erau şi alţi MacFearson acolo, verişori primari sau mai îndepărtaţi, după cum avea să afle mai târziu. Însă, când îi cercetă cu privirea pe bărbaţii care încă erau pe cai, nu văzu niciunul destul de matur cât să-i fie tată.

Se relaxă, până când unul dintre tineri se întoarse şi ieşi pe poartă. Dacă Ian MacFearson era acolo, dincolo de ziduri... Dar de ce să-i fie teamă? Că nu avea s-o placă? Că ea n-avea să-l placă pe e? Potrivit lui Cecil, acest bărbat îi sedusese mama ca să se răzbune. Cum ar fi putut să-l placă ştiind asta? Şi totuşi, mama ei îl iubise. Cecil recunoscuse asta. Bărbatul avusese ceva decent dacă fusese iubit de Melissa.

Apoi, tânărul se întoarse, şi în spatele lui apăru un bărbat masiv, a cărui statură părea şi mai impresionantă datorită hainei din piele de oaie pe care o purta. Îi dădea o înfăţişare sălbatică, evidenţiată de părul lui blond-închis lung, cu câteva şuviţe cenuşii. Trăsăturile lui erau tăioase,

însă trădau o frumuseţe care cucerise, probabil, la un moment dat, inima unei tinere.

Ochii lui o fixară pe Kimberly imediat ce intră pe poartă şi rămaseră aţintiţi asupra ei în timp ce se apropia încet. Erau verzi, că ai ei, însă aveau o răceală, ca şi cum bărbatului îi lipsea bucuria de a trăi.

Când fu destul de aproape să descalece, i se făcu loc. Kimberly se apropiase de Lachlan, care îşi pusese protector braţul în jurul ei. Nu era pregătită pentru asta, chiar nu era.

În faţa ei stătea legendarul Ian MacFearson, coşmarul copiilor mici, tatăl ei. Reuşi să respire când văzu prudenţa de pe chipul lui. Bărbatul era la fel de agitat ca ea, la fel de nesigur, iar acest lucru o cuceri.

Kimberly zâmbi.

— Bună, tată.

Capitolul 51

Kimberly îi dădu lui Ian un pahar cu vin cald, după care i se alătură pe canapeaua din camera de zi. Probabil urma să aibă vânătăi de la îmbrăţişarea pe care i-o oferise bărbatul afară. Ian plânsese, încă era şocată de acest lucru. Nici nu ar fi observat, aşa strânsă în îmbrăţişarea lui, dacă unul dintre fraţii ei nu ar fi spus asta.

Lachlan se ocupase de aranjamentele de dormit pentru atâţia musafiri, pentru ca ea să poată petrece timpul cu tatăl ei. Nu era sigură că era o idee prea bună, căci nu se simţeau în largul lor unul cu altul. Dar avea atâtea întrebări pentru el.

— Cum ai aflat că sunt aici? întrebă ea.

— Am primit o scrisoare de la Cecil Richards săptămâna asta. Iniţial, am crezut că e o glumă proastă. Mi-a spus că soţia lui a murit. Bărbatul închise ochii, încă afectat de acea veste, dar continuă: A zis că nu mai are niciun motiv să mai susţină că bastardul Melissei e copilul lui.

— Asta nu e adevărat. Sau nu e o decizie pe care a

luat-o voluntar. Mama a murit acum mai bine de un an, dar el mi-a spus abia acum câteva săptămâni că nu el e tatăl meu, ci tu eşti. Şi nu avusese de gând să-mi spună, dar i-a scăpat. Presupun că s-a gândit că o să te caut, aşa că a vrut să fie primul care îţi spune.

— Încă nu mă pot împăca deloc cu gândul că ea nu mai e, spuse el încet. Am renunţat la orice speranţă că ar putea fi a mea acum câţiva ani, m-am obişnuit cu gândul că nu o s-o mai văd, dar mereu am iubit-o. Niciodată nu mi-am imaginat că o să moară… Se emoţionă şi îi luă o clipă până să adauge: îmi pare rău, fătuco, încă nu am acceptat moartea ei.

— Înţeleg, dar sunt confuză. Cecil a spus că ai iubit-o pe Ellie şi că ai sedus-o pe mama doar ca să te răzbuni pe el.

Bărbatul se înfurie la auzul acelor cuvinte.

— Nemernicul! S-a pus pe minţit ca să-şi ascundă propriile defecte? Dacă era cineva care voia să se răzbune, era el ăla.

— Atunci, ce s-a întâmplat cu adevărat?

— El a iubit-o pe Eleanor, dar nu vedea ce oportunistă era. Pentru ea, el era o partidă bună, aşa că acceptase să se mărite cu el. Îi voia averea şi poziţia de soţie de conte – sau cel puţin asta credea că voia. Adevărul e că nu putea să-l suporte, şi, chiar înainte de nuntă, s-a hotărât că nu poate trăi cu el şi că banii nu meritau un asemenea sacrificiu.

— Şi i-a spus, a anulat nunta?

— Nu. El îi dăduse prea multe cadouri scumpe, pe care voia să le păstreze. Ştia că avea să i le ceară înapoi, pe bună dreptate, dacă nu se căsătorea cu el. Dar numai eu mi-am dat seama de asta. Atunci, ea a plâns şi m-a implorat s-o ascund în Scoţia. Mi-a spus că se certaseră şi că avea s-o bată dacă o găsea. Ştiam că Cecil are un temperament imprevizibil. Mă gândeam că era posibil ca ea să spună adevărul. Dar am fost un fraier că am crezut-o.

— Nu se certaseră?

— Nu, era doar invenţia ei ca să mă facă să o ajut.

Chiar a recunoscut asta după ce am trecut graniţa şi a râs de mine pentru că o crezusem. Ar fi trebuit să o las să plece şi să-i spun lui Cecil adevărul, să îl las să o caute dacă încă o voia. Dar eram destul de furios cât să o duc înapoi să îl înfrunte. Asta a fost a doua greşeală a mea.

— De ce?

— Pentru că ea a refuzat să se întoarcă şi, când am insistat, a râs şi a fugit. Nu am avut destul timp să mă hotărăsc dacă să o urmăresc sau nu, că am auzit-o ţipând. Era moartă când am ajuns la ea, iar calul ei avea piciorul rupt. Mi-e ruşine să spun că m-a durut mai mult faptul că a trebuit să curm suferinţa calului decât m-a afectat moartea ei.

— Dar Cecil crede că şi tu o iubeai şi că ai încercat să i-o furi. Cel puţin, asta mi-a spus mie. De ce ar crede asta?

— Pentru că nu m-a lăsat sufletul să-i spun că Eleanor fugea de el. L-ar fi distrus, şi am vrut să-l cruţ. Aşa că i-am spus că şi eu o iubeam şi că fusesem destul de beat cât să cred că o puteam lua cu mine şi că ea avea să stea. M-am gândit că ar fi mai bine să mă urască pe mine decât să afle ce simţea ea cu adevărat în privinţa lui.

— Cred că asta a fost a treia ta greşeală. De atunci, îi urăşte pe scoţieni şi a devenit un bărbat rece şi nesuferit.

— Mă bucur să aud asta.

Replica lui o surprinse.

— Îl urăşti la fel de mult pe cât te urăşte el? Atunci, de ce ai încercat să ascunzi trădarea lui Eleanor?

— Asta s-a întâmplat înainte ca el să se răzbune pe mine, când încă eram prietenul lui şi mă simţeam vinovat pentru tot ce se întâmplase.

Kimberly se încruntă.

— La partea asta, sunt confuză. Cecil susţine că tu eşti cel care s-a răzbunat pe el. Ai sedus-o pe mama?

— Nu, am iubit-o pe mama ta. Mereu am iubit-o pe Mellie, dar nu am crezut nicio clipă că o să am vreo şansă cu ea. Ea era bogată, şi ştiam că părinţii ei voiau ca ea să se mărite cu cineva cu titlu. Familia mea nu era săracă, dar nici nu făceam parte din clasa lor socială. Când am aflat

însă că şi ea simţea la fel pentru mine, am fost cel mai fericit om din lume.

— Asta era înainte de-a se căsători ea cu Cecil?

— Da, şi înainte ca el s-o ceară. Voiam să fugim. Ne-am ţinut sentimentele secrete, pentru că părinţii ei nu ar fi fost de acord. Însă Cecil îşi dăduse seama că eram interesat de ea. Eram prea fericit ca să nu observe asta.

— Aşa că a încercat să ţi-o fure?

— Nu doar a încercat, a şi reuşit. Iar eu eram prea orb ca să pricep ce se întâmpla, spuse Ian.

— Dar cum?

— A venit la mine într-o zi, mi-a spus că înţelegea ce se întâmplase cu mine şi Eleanor, că era imposibil să îi reziste careva şi că mă ierta.

Ochii lui Kimberly se măriră, plini de neîncredere.

— Cecil a spus că te ierta?

— Era o minciună, dar nu ştiam asta atunci. A spus că prezenţa mea îi reamintea prea mult de ce se întâmplase şi m-a rugat să plec o perioadă, să-i dau ocazia să treacă peste. Nu l-am putut refuza, la cât de vinovat mă simţeam pentru că îl minţisem. Ar fi trebuit să-i spun adevărul atunci, o altă greşeală din partea mea, deşi nu cred că m-ar mai fi crezut. Poate i-ar fi schimbat însă planurile.

— Deci ai plecat?

— Da, am fost de acord să fac asta pentru o perioadă scurtă de timp.

— De ce nu ai luat-o pe mama cu tine atunci? Oricum, plănuiaţi să fugiţi.

— Atunci, era în Londra, unde mama ei organizase o petrecere aniversară. M-am dus acolo după ea, însă, de fiecare dată când o căutam, fie era ieşită, fie nu se simţea bine. Chiar şi aşa, nu am bănuit că era ceva în neregulă. Mă întorceam la casa lor în fiecare zi, şi de fiecare dată eram refuzat.

— Vrei să spui că nu voia să te vadă?

— Nu, ea nu ştia că eram acolo. Nu i se spunea. I s-a zis însă că tatăl ei a aflat de noi şi m-a plătit să dispar. Cum tatăl ei a fost cel care i-a spus asta, l-a crezut, a crezut că

am renunţat la ea pentru bani şi a fost devastată. Nu ştiam ce îi spusese Cecil tatălui ei, dar clar minţise. Bărbatul a fost de acord că Cecil trebuia să se căsătorească imediat cu Mellie. Iar ea era prea rănită ca să îi mai pese.

— Dumnezeule, propriul ei tată…

— Nu da vina pe el. Bărbatul a crezut, probabil, că o protejează de mine. Cine ştie ce îi spusese Cecil, dar ne-a manipulat pe toţi cu minciunile lui, ca să o aibă pe femeia pe care o iubeam. Nici măcar nu o voia pentru el. Voia doar să se asigure că nu avea să fie a mea.

Kimberly clătină cu tristeţe din cap.

— Deci s-au căsătorit în Londra, înainte ca tu să poţi vorbi cu ea şi să îi spui adevărul?

— Nu, s-au căsătorit imediat ce s-a întors ea la ţară, dar a trecut încă o săptămână până mi-am dat seama că ea nici măcar nu mai era în Londra. Atunci, eram deja prea disperat să o văd ca să mai stau departe de dragul lui Cecil, aşa că m-am întors în Northumberland. Un vecin mi-a spus că Mellie se căsătorise cu câteva zile înainte să ajung eu.

— De ce nu ai luat-o cu tine? îl întrebă Kimberly, aproape furioasă. De ce ai lăsat-o acolo, să se simtă mizerabil cu el?

— Crezi că n-am încercat? Am simţit că mor când mi-a zis că nu poate să vină cu mine, pentru că era căsătorită.

— Chiar dacă ştia că amândoi fuseserăţi păcăliţi?

— Da, nu putea trece peste principiile ei. Treaba fusese făcută. Jurămintele spuneau „la bine şi la rău”. Deşi încă mă iubea, nu avea de gând să le încalce.

Kimberly se rezemă de canapea. Îşi aminti câteva lucruri din copilărie, pe care le uitase. Mama ei nu stătea niciodată în cameră când bunicii veneau în vizită şi nici măcar nu vorbea cu ei. Nu mersese nici la înmormântarea lor, după ce muriseră împreună într-un accident de trăsură.

— Dacă te ajută cu ceva, nu cred că şi-a iertat vreodată părinţii. Eram prea mică atunci ca să mă întreb de ce nu vorbea cu ei când veneau în vizită.

Bărbatul o strânse de mână.

— Nimic nu poate schimba tragedia a trei vieţi trăite

greşit, scumpete.

— Nu, presupun că nu. Oftă. Iar ea nici măcar nu ţi-a spus despre mine?

— Nu cred că ştia când am vorbit ultima oară.

Tânăra roşi uşor. Era dificil să se gândească la mama ei făcând dragoste cu acest bărbat, în timp ce era căsătorită cu altcineva. Dar cei doi plănuiseră să se căsătorească, să-şi trăiască viaţa împreună. Era mai mult decât putea spune despre ea şi Lachlan. Ei însă ajunseseră să se căsătorească, însă cei doi care ar fi trebuit s-o facă nu reuşiseră, din cauza manipulării celor din jur.

— Ştiu că te-ai întors în Ţinuturile înalte, dar nu te-ai mai dus niciodată acolo?

— Nu, nici măcar o dată. Ştiam că, dacă o vedeam, aveam să o răpesc împotriva voinţei sale şi că m-ar urî pentru asta. Iar dacă îl revedeam pe Cecil, ei bine… m-am gândit la crimă mai bine de un an. Aşa că m-am înecat în whisky şi femei, şi… Ridică din umeri. Ai întâlnit rezultatele exceselor mele.

Spuse acest lucru cu detaşare, fără pic de jenă. Avea şaisprezece bastarzi. Mă rog, şaptesprezece, dacă o lua în calcul şi pe ea. Şi se părea că se purta bine cu ei şi se ocupa de creşterea lor, pentru că toţi stăteau cu el. Acum, dacă ar putea să îşi scoată din minte povestea aia care susţinea că se distrau încercând să se omoare între ei…

Kimberly zâmbi.

— Da, ai nişte fii aparte.

— Şi nici măcar un nepot, mormăi el.

— Ei bine, niciunul nu e căsătorit încă, nu?

El ridică dintr-o sprânceană, ca şi când ar fi întrebat ce treabă avea asta, căci, în cazul lui, clar nu fusese o necesitate. Se întrebă dacă şi mamele fiilor lui locuiau cu el, dar nu avea de gând să îl întrebe.

— Să înţeleg că ţi-ai dori nepoţi?

— Da, copiii sunt o plăcere de avut în preajmă la vârsta mea, dar fătuca de care îmi place acum nu poate avea copii. Tu nu te-ai pus pe făcut copii?

Obrajii lui Kimberly luară foc.

— Nu, abia m-am căsătorit, spuse ea.

— Eşti fericită cu MacGregor?

— Nu mă iubeşte, dar ne e bine împreună.

De ce spusese asta? El o privi încruntat

— Atunci, de ce te-ai căsătorit cu el, fătuco?

O întrebare logică, iar roşeaţa din obraji fu un răspuns grăitor. Din fericire, Lachlan intră în cameră chiar în acel moment.

— Deci nu o iubeşti pe fata mea, Lachlan MacGregor? întrebă Ian brusc.

Faţa lui Kimberly luă foc. Nu îi venea să creadă că Ian chiar spusese asta, deşi tocmai discutaseră despre acest subiect. Lachlan intrase zâmbind, însă acum zâmbetul îi dispăruse.

— Bineînţeles că o iubesc. Cine spune că nu?

— Ea.

Ochii lui verzi o fixară, plini de surprindere, apoi de dezamăgire. Oftă. Apoi, se aplecă şi o luă pe un umăr.

Între şocul ei şi râsul tatălui său, Lachlan spuse:

— Ian, te rog să ne scuzi, trebuie să îi explic câteva lucruri fiicei tale. Cum ar fi diferenţa între a te culca cu o femeie şi a face dragoste cu ea. Se pare că nu ştie diferenţa.

— Nu i-ai spus asta tatălui meu, strigă Kimberly. *Nu* i-ai spus asta.

Lachlan o dusese în camera alăturată, în dormitorul lor, şi o lăsă pe pat. Acum, stătea deasupra ei şi era foarte serios, însă Kimberly era prea ruşinată ca să îi pese.

— Am auzit chiar eu cuvintele. Le-a auzit şi el. Poate eşti singura care nu m-a auzit când le-am spus?

— Cum ai putut?

— Tatăl tău e un bărbat desfrânat, Kimber. Dovada e timpul pe care l-am petrecut căutând locuri unde să doarmă odraslele lui. Doar tu ai fost jenată de ce am spus, şi ar trebui să fii, pentru că, dacă spui că nu m-ai auzit niciodată zicând că te iubesc, o să te…

— Nu ai spus. Nici măcar o dată, aşa că te provoc să-mi demonstrezi că greşesc.

— În ziua când am ajuns aici, i-am spus Nessei, şi ştiu că m-ai auzit. Dar asta nu contează. Cum de nu ţi-ai dat seama că te iubesc, drăguţo, când, de fiecare dată când mă uit la tine sau te ating, mai ales când fac dragoste cu tine, îţi spun cât de mult te iubesc?

Ea deschise gura ca să nege din nou, dar o închise când pricepu înţelesul vorbelor lui. În acel moment, nu mai conta pentru ea când şi cum îi spusese asta înainte, pentru că tocmai i-o zisese acum.

— Mă iubeşti?

Lachlan o privi, exasperat că păruse atât de surprinsă.

— Încă vrei bătaia aia, nu?

Ea zâmbi şi îşi petrecu braţele în jurul gâtului său.

— Nu, dar aş vrea o bucată din dragostea aia despre care vorbeai, care se pare că îmi spune lucruri pe care sunt prea grea de cap să le pricep.

El zâmbi.

— E sângele englezesc din tine, fără doar şi poate. Din fericire, eu nu sunt la fel de greu de cap. Am ştiut acum mult timp că o să mă iubeşti pentru totdeauna.

— *Totdeauna* înseamnă o perioadă foarte lungă, Lachlan. Poţi să te mulţumeşti cu cincizeci de ani?

— Nu, draga mea. Cu tine, vreau pentru totdeauna.

Capitolul 52

— Dumnezeule, chiar e medieval. Uită-te la asta, Megan.

Megan se uită pe geamul trăsurii, după care se aplecă spre soţul ei.

— Arată ca un castel. La ce te aşteptai, cu un nume precum „castelul Kregora”?

— Doar pentru că are cuvântul castel în nume nu înseamnă neapărat că…

— Dar, de obicei, înseamnă.

— Dacă trebuie să fac baie într-o cadă de lemn, plec.

Megan râse.

— Poţi să nu te mai plângi, te rog? Am aşteptat cu nerăbdare vizita asta la Kimberly. Nu o s-o strici fiind îmbufnat tot timpul, nu?

— E posibil s-o fac.

— Foarte bine, fii încăpăţânat. Atunci, poate îi spun lui Lachlan că perechea de cai pe care am adus-o pentru botezul Melissei a fost ideea ta.

— Nesuferito!

Megan îi zâmbi dulce. După o clipă, Devlin râse şi se aplecă să îi dea un sărut scurt. Cel puţin, asta fu intenţia lui. Dar când trăsura trase în faţa castelului, ei încă se sărutau. Lachlan fu cel care deschise uşa trăsurii.

— Putem să ne plimbăm pe lângă lac dacă nu sunteţi pregătiţi să puneţi punct călătoriei, spuse el râzând.

Ducele şi ducesa de Wrothston se despărţiră, iar Megan roşi, în timp ce Devlin se încruntă.

— Poate cu altă ocazie, MacGregor. Acum, vrem să vedem relicva asta căruia îi spui casă.

— O să vă fac un tur imediat ce vă acomodaţi. A tot fost în reparaţii anul acesta şi aşteaptă să fie prezentat.

Megan îl privi curioasă, iar Devlin spuse:

— Cred că se referă la castel, draga mea.

— Bineînţeles. Ştiam asta. Puteţi să faceţi ce vreţi, eu pe Kimberly şi pe fiica ei vreau să le văd. Doar arată-mi în ce direcţie să o iau, Lachlan.

— Fetele mele sunt acum în salon, cu familia lui Kimber. A venit din nou în vizită, pentru botez.

— Cecil e aici? întrebă Devlin. Acum, ştiu sigur că nu o să stau prea mult.

Megan îl lovi cu cotul şi spuse exasperată:

— Cred că se referă la clanul MacFearson. Puteam să jur că ţi-am zis despre ei.

— A, da, probabil am uitat.

Lachlan râse.

— După ce o să-i întâlneşti, asta nu o să se repete.

Avea să descopere că scoţianul nu exagerase. Clanul MacFearson era fascinant. Cum toţi erau în aceeaşi cameră,

nu treceau cinci minute fără să se certe şi să fie la un pas de bătaie. Kimberly însă avea un efect incredibil asupra fraţilor ei. Nu trebuia decât să le atragă atenţia, şi, cu o simplă privire, aceştia roşeau şi se linişteau.

Toţi aveau grijă de bebeluşul lui Kimberly, care fusese numit după mama ei. Kimberly îi scrisese lui Megan câte ceva despre tragica poveste şi că această Melissa urma să aibă parte de toată fericirea care îi fusese negată bunicii ei. Megan nu se îndoia de acest lucru. Micuţa avea şaisprezece unchi. Urma să fie răsfăţată.

— Nu-mi place să subliniez că ţi-am spus eu, îi şopti Megan lui Devlin, arătând spre Kimberly, care îi zâmbea lui Lachlan, dar ai mai văzut o femeie mai fericită?

— Poate pe tine?

Megan păru să se gândească înainte de a răspunde:

— Da, presupun că eu sunt excepţia.

— Presupui?

— Nu pot să te las să crezi că nu mai trebuie să lucrezi pentru asta. E nevoie de mult ca să mă faci fericită.

— Serios? îi mârâi el în ureche.

Ea zâmbi.

— Dar tu reuşeşti s-o faci, chiar reuşeşti.

*

— Ţi-am spus că nu o să fie atât de rău, îi zise Kimberly lui Lachlan când se băgă în pat lângă el. Recunoaşte. Tu şi Devlin chiar v-aţi simţit bine azi.

El o trase aproape, cum făcea în fiecare noapte, şi aşteptă ca ea să se aşeze pe umărul lui. De obicei, vorbeau înainte de-a se culca – sau de a face alte lucruri. Devenise ritualul lor, pe care amândoi îl savurau.

— Presupun că nu e aşa rău când e mai relaxat, spuse Lachlan. Trebuie să fie ceva plăcut la el, de îl iubeşte Megan aşa mult.

Kimberly se încordă, dorindu-şi ca el să nu fi pomenit despre Megan. Însă dorise să deschidă subiectul de mult timp, dar nu apucase.

— Ce e? întrebă Lachlan.

Ea zâmbi. Scoţianul îi simţea schimbările de dispoziţie. Îi plăcea asta la el.

— Mă întrebam… Ştiu că mă iubeşti…

El o trase aproape de piept, pentru o îmbrăţişare.

— Cu tot sufletul, draga mea.

— Dar mai ai sentimente pentru ducesă?

El tăcu atât de mult, că, în cele din urmă, Kimberly îndrăzni să-i arunce o privire. Şi îl văzu râzând.

— Kimber, uneori eşti tare bleguţă. Doar nu ţi-ai făcut griji din cauza asta, nu?

— Nu, dar obişnuiam să-mi fac.

El clătină din cap.

— Drăguţo, chiar şi când îi spuneam frumoasei Megan că o iubesc, tot la tine mă gândeam. Îmi furaseşi inima. Ea a spus-o cel mai bine. Ce am simţit pentru ea nu a fost real. Nici măcar nu o cunoşteam. Şi avea dreptate. Am fost doar fascinat de frumuseţea ei. Însă tu, pe de altă parte, mă zăpăceşti complet, şi te iubesc atât de mult. O să recunoşti acum?

— Ce anume?

— Că o să mă iubeşti pentru totdeauna? Vreau mai mult decât o singură viaţă cu tine, drăguţo. Eternitatea s-ar putea să nu ne ajungă.

Ea zâmbi auzind fantezia lui.

— Cu o singură condiţie…

— Nu, necondiţionat.

Ea îl privi, după care spuse:

— Foarte bine, dar…

— Fără „dar”, drăguţo.

— *Dar…* trebuie să-mi promiţi că o să te pot găsi în acest totdeauna al tău. Dacă trebuie să trăiesc fie şi doar o viaţă fără tine…

— Niciodată, Kimber, spuse el. Mereu o să fii alături de mine şi eu alături de tine. Şi asta ţi-o spune un MacGregor.

Ea râse. Asta însemna, desigur, că putea fi convinsă că aşa avea să se întâmple.

Sfârşit